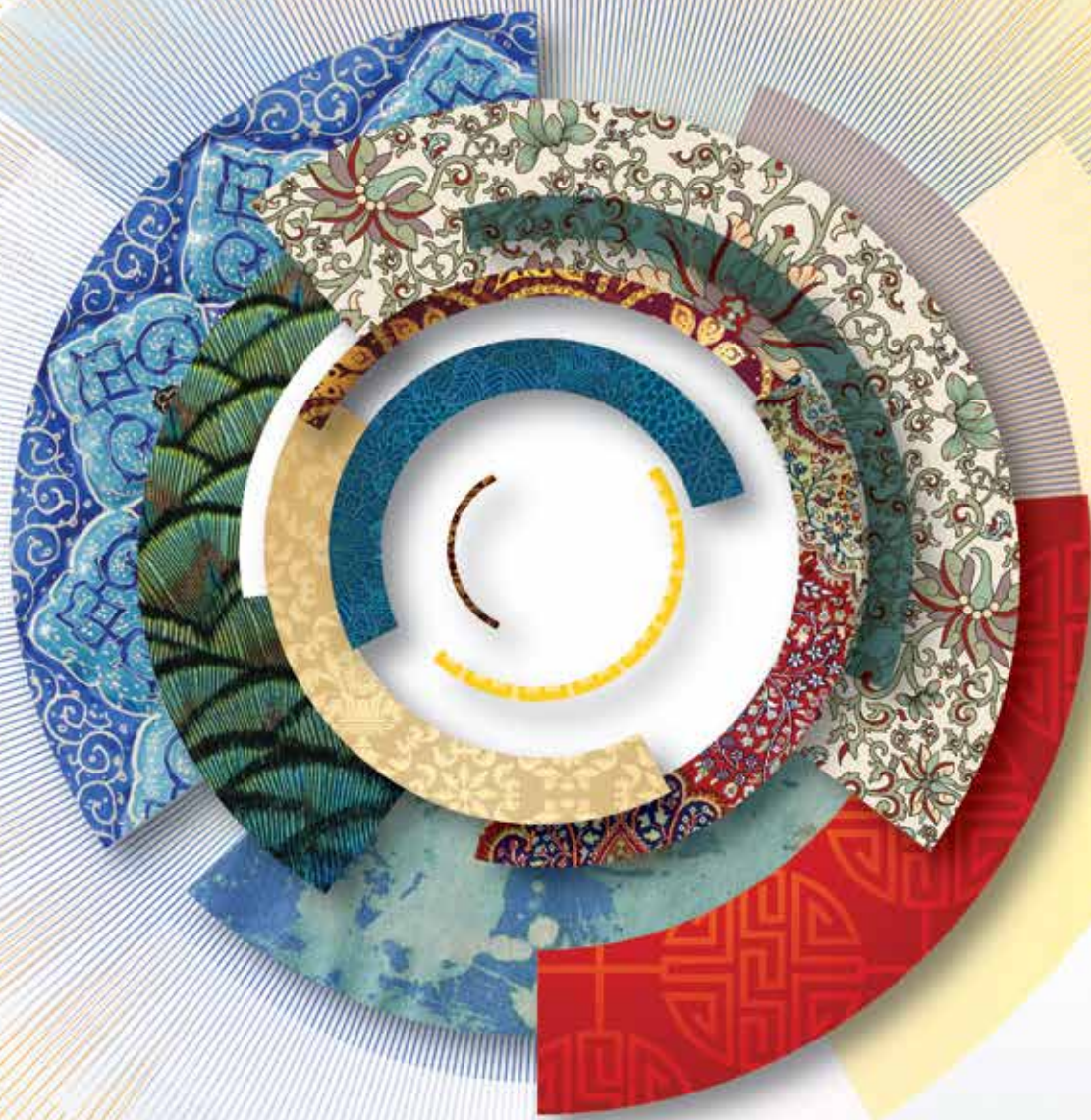

بہائیت

مشارکت در ساختن تمدنی جهانی

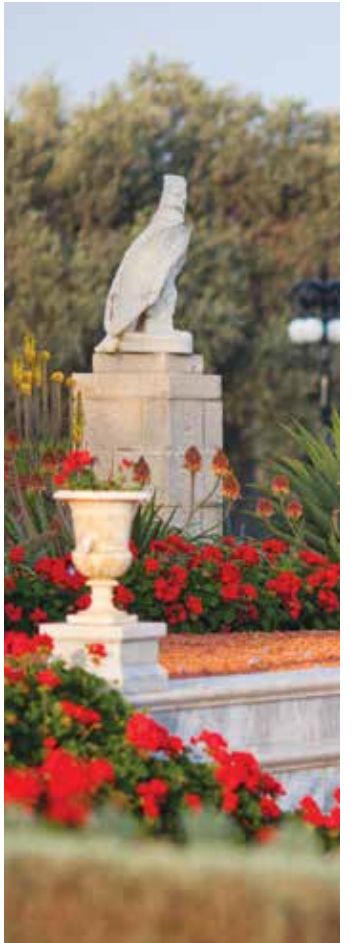
دعوت از خوانندگان

در طول هزاره‌ها، دوره‌هایی بوده که پیشرفت تدریجی تمدن ناگهان شتاب گرفته و تغییرات عظیم فرهنگی، اجتماعی و تکنولوژی پدیدار گشته است. از آغاز تاریخ مکتوب تا قرون اخیر، ظهور ادیان بزرگ جهان سبب بروز جهش در پیشرفت بشر شده‌اند. این دوران خلاقیت باعث پیدایش بعضی از چشمگیرترین و ماندگارترین دستاوردهای بشر در هنر، معماری، زمامداری، حقوق، ادبیات و علوم شده است. اعضای جامعه بهائی که شامل افرادی از تقریباً همه کشورها و سرزمین‌های دنیا هستند، بشریت را در اوج چنین تغییرات اجتماعی می‌بینند؛ تغییراتی که گستره آن جهانی است. مرحله بعدی و ضروری رشد و ترقی مستمر بشر، اتحاد همه ملت‌ها و همه مردم در قالب یک تمدن عادلانه و صلح‌آمیز جهانی است؛ تمدنی که پذیرای همگان باشد و جمیع در آن از احترام برخوردار شوند و میراث هر فرهنگ و هر دیانت، به شکلی ویژه مزایایی برای بقیه اعضای این تمدن به ارمغان آورد. بشر، دوران نوزادی و کودکی خود را پشت سر گذاشته است و اکنون در آستانه بلوغ جمعی قرار دارد. تمام درگیری‌ها، آشفتگی‌ها و سردرگمی‌های کنونی حاصل

همین دوران انتقال است که می‌توان آن را به دوره نوجوانی تشبیه کرد. عادت‌ها و نگرش‌های کهنه و قدیمی به تدریج محو می‌شوند و الگوهای جدید تفکر و عمل به آرامی شکل می‌گیرند. حضرت بهاءالله (۱۸۹۲-۱۸۱۷ م.) بنیان‌گذار آئین بهائی، مأموریت خود را آموزش بشریت برای این تمدن جهانی می‌داند، تمدنی که انسان همواره در آرزوی آن بوده است. حضرت بهاءالله، عصر پیش رو را دوران صلح و عدالت جهانی می‌داند که از ادوار پیشین در کتب مقدس پیش‌بینی و به آن بشارت داده شده است. برای گذار بشر از مرحله پرمخاطره نوجوانی به دوران بلوغ، حضرت بهاءالله یک دیدگاه عمیق روحانی، آموزه‌هایی تحول‌آفرین و رویکردهایی عملی ارائه داد و با محور قرار دادن اصل بنیادین یگانگی نوع بشر، راهکارهای نویدبخش و تازه‌ای را در مورد جایگاه و هدف انسان در جهان هستی ترسیم کرد. زندگی و آثار حضرت بهاءالله در جامعه بهائی در سرتاسر جهان انگیزه ایجاد می‌کند تا این جوامع یاد بگیرند چگونه این آموزه‌ها را در عمل به کار گیرند.

از شما دعوت می‌کنیم تا در صفحات بعدی با تاریخ، باورها و روش‌های آئین بهائی آشنا شوید.

۴

نقش دین در پیشبرد تمدن

- وحدت عالم انسانی و
- سیر تکاملی دین..... ۵
- افول دین ۶
- تجدید دین..... ۸
- تجربه جامعه بهائی..... ۹

۱۰

آئین بهائی در یک نگاه

۱۲

یک خانواده بشری

۱۶

حضرت بهاء‌الله و
سپیده‌دمی جدید

- حضرت باب:
- مبشر آئین بهائی..... ۲۰
- حضرت بهاء‌الله:
- مربی الهی برای امروز..... ۲۴

۳۴

اعتقادات بهائیان

- یک خداوند مهربان..... ۳۶
- یک خانواده بشری..... ۳۷
- وحدت ادیان..... ۳۸
- سیر تکاملی دین..... ۳۹
- هماهنگی و
- تطابق علم و دین..... ۴۰
- سفر ابدی روح..... ۴۲
- برگزیده‌ای از آثار
- حضرت بهاء‌الله در
- ارتباط با فطرت انسان..... ۴۴

۴۶

اعتقاد در عمل

- جامعه سازی
- با روح خدمت..... ۵۰
- معابد بهائی..... ۵۸
- زندگی سخاوتمندانه..... ۶۲
- مشارکت در
- زندگی اجتماعی..... ۶۴
- خلافت و استقامت:
- بهائیان در ایران..... ۷۰

۷۲

عهد و میثاق و
نظم اداری آئین بهائی

- حضرت عبدالبهاء:
- مرکز میثاق..... ۷۴
- حضرت شوقی افندی:
- ولی امر آئین بهائی..... ۷۹
- بیت‌العدل اعظم..... ۸۰
- مؤسسات انتصابی
- و انتخابی..... ۸۲
- مرکز جهانی بهائی..... ۸۶

۸۸

صلح جهانی

- میراث قرن بیستم..... ۹۰
- الزامات
- صلح واقعی..... ۹۲
- دعوت به صلح..... ۹۵

نقش دین در پیشبرد تمدن

ادیان بزرگ جهان در طول تاریخ به تمدن‌ها جان تازه بخشیده‌اند. همه این ادیان، وجود خداوندی مهربان را تأیید می‌کنند و روزنه‌های درک انسان را به سوی ابعاد روحانی زندگی می‌گشایند؛ عشق به خداوند و عشق به بشریت را در قلب انسان‌ها پرورش می‌دهند و می‌کوشند تا نوع انسان بتواند از متعالی‌ترین ویژگی‌ها و امیال خود بهره‌مند شود و به سطح بالاتری از تمدن برسد.

در طول هزاران سال دوران طفولیت و نوجوانی بشر، ادیان بزرگ جهان یک سیستم اعتقادی ایجاد کرده‌اند تا افراد بتوانند اتحاد، همکاری و اعتماد را در سطوح بالاتر نهادهای اجتماعی بنا نهند؛ در واقع از سطح خانواده فراتر رفته به سمت قبیله، شهر، استان و کشور حرکت نمایند. همان‌طور که نوع بشر به سمت تمدنی جهانی پیش می‌رود، قدرت ادیان در ترویج همکاری و پیشبرد رشد فرهنگی بیش از هر زمان دیگر قابل درک می‌شود. این بینش، هر روزه بیش از پیش مورد تأیید روانشناسی تکاملی و انسان‌شناسی فرهنگی قرار می‌گیرد.

آموزه‌های بنیان‌گذاران ادیان جهان، الهام‌بخش دستاوردهای بزرگی در زمینه ادبیات، معماری، هنر و موسیقی بوده است. این آموزه‌ها به ارتقاء علم، عقل و آموزش کمک کرده‌اند و اصول اخلاقی ادیان، تبدیل

به قوانینی جهانی شده‌اند که با نظم دادن به روابط انسانی آن را بهبود می‌بخشند. پیامبران الهی از جمله کریشنا، موسی، زرتشت، بودا، مسیح، محمد و باب و بهاء‌الله در آثار بهائی به عنوان «مظاهر ظهور الهی» یاد می‌شوند. تاریخ نمونه‌های بی‌شماری از این چهره‌ها را به ما نشان داده که مردم را نسبت به توانایی مهر ورزیدن، عفو و بخشش، خلاقیت، تلاش و شجاعت، غلبه بر تعصب، روحیه فداکاری برای خیر عمومی و کنترل غرایز انسانی آگاه ساخته‌اند. این دستاوردها را می‌توان به عنوان میراث معنوی مشترک نژاد بشر دانست.

امروزه جهان به صورت یک دهکده کوچک در آمده است و بشر با محدودیت‌های موجود در نظم اجتماعی، دیگر قدرت مقابله با چالش‌های موجود در آن را ندارد. کشورهای مستقل در این سیاره کوچک، میان همکاری و رقابت با یکدیگر قرار گرفته‌اند. رفاه جامعه بشری و سلامت محیط زیست اغلب به نفع منافع ملی در معرض خطر قرار می‌گیرد. با ایدئولوژی رقابتی و تقسیم بشریت به «ما» و «آنها»، نوع انسان از بحرانی به قعر بحران دیگری پرتاب می‌شود؛ بحران‌هایی که از جنگ، تروریسم، تعصب، ظلم، اختلافات طبقاتی فاحش اقتصادی، دگرگونی‌های شدید زیست محیطی و علل دیگر سرچشمه می‌گیرند.

«دین الله و مذهب الله

محض اتحاد و اتفاق

اهل عالم ... ظاهر شده آن

را علت اختلاف و نفاق

مکنید.»

– حضرت بهاء‌الله

حضرت بهاء‌الله، به عنوان تازه‌ترین مربی از میان مربیان الهی که آموزه‌های اخلاقی آنان سبب هدایت نوع انسان از دوره‌ای به دوره دیگر شده، اعلان کرده است که امروزه نوع بشر به مرحله بلوغ خود یعنی وحدت و یگانگی در سطحی جهانی که بشر مدت‌ها به انتظارش بوده نزدیک شده است. حضرت بهاء‌الله، چشم‌اندازی از وحدت نوع بشر، چارچوبی اخلاقی و آموزه‌هایی را ارائه می‌دهد که بر پایه هماهنگی علم و دین قرار دارد و مستقیماً مشکلات امروز را نشان می‌دهد. ایشان با ترسیم راه رسیدن به مرحله بعدی تحوّل اجتماعی، مسیری متحد‌کننده و سازگار با سطح درک علمی ما از حقایق موجود را ارائه می‌دهد و از ما می‌خواهد با پذیرش وحدت نوع بشر، خود را به عنوان اعضای یک خانواده انسانی ببینیم تا بتوانیم به

تعصب‌ها پایان دهیم و به یکدیگر بپیوندیم. با این کار، همه مردم و همه گروه‌های اجتماعی می‌توانند در شکل دادن به آینده خود و نهایتاً در ایجاد تمدن عادلانه و صلح‌آمیز جهانی سهیم باشند.

وحدت عالم انسانی و سیر تکاملی دین

ما در دوره تغییرات سریع و اغلب نگران‌کننده‌ای زندگی می‌کنیم. مردم، تغییرات جهان را با احساساتی متفاوت چون انتظار و ترس، امید و نگرانی مشاهده می‌کنند. در دهه‌های گذشته، در عرصه‌های اجتماعی، اقتصادی و سیاسی پرسش‌های اساسی در رابطه با هویت و ماهیت روابطی که ما را به هم پیوند می‌دهند به میزان قابل توجهی افزایش یافته است.

پیشرفت در علم و تکنولوژی، امید به حل بسیاری از

«جمعیت از برای اصلاح عالم

خلق شده‌اند»

– حضرت بهاء‌الله

چالش‌های در حال ظهور است اما همین پیشرفت‌ها خود می‌توانند به نیروی قدرتمندی در ایجاد اختلال تبدیل شوند و شیوه‌های انتخاب، یادگیری، برنامه‌ریزی، کار و نقش‌پذیری ما را تغییر داده، پرسش‌های اخلاقی جدیدی را به وجود آورند که هرگز با آن روبرو نبوده‌ایم. برخی از مشکلات بزرگی را که بشریت با آن مواجه است — به ویژه مشکلاتی که مرتبط با شرایط انسان و نیازمند تصمیمات اخلاقی هستند — نمی‌توان تنها از طریق علم و تکنولوژی برطرف ساخت، هرچند که علم و تکنولوژی در این مسیر نقش مهمی را ایفا می‌کنند.

آموزه‌های حضرت بهاء‌الله به ما کمک می‌کند این تغییرات را بهتر درک کنیم. در بطن پیام حضرت بهاء‌الله، دو فکر اصلی وجود دارد. اول این حقیقت غیرقابل انکار که همه انسان‌ها برابر بوده و نوع بشر واحد است. این حقیقت، روح این عصر را به تصویر می‌کشد و بدون آن نمی‌توان جهانی عادلانه و صلح‌آمیز ساخت. دوم اینکه ادیان بزرگ همگی از منبعی واحد سرچشمه می‌گیرند و همه آن‌ها جلوه‌ای از یک دیانت هستند.

حضرت بهاء‌الله، اهمیت دین در پیشرفت نوع بشر را در آثار خود به رهبران کشورها، شخصیت‌های مذهبی و در کل به نوع بشر گوشزد می‌کند. بر اساس بیان حضرت بهاء‌الله، همه بنیان‌گذاران ادیان بزرگ جهان در واقع از یک دین سخن می‌گویند. ایشان، دین را با این عنوان که «اوست سبب بزرگ از برای نظم جهان و اطمینان من فی الامکان» تشریح نموده و بیان می‌دارد که دین «نوریست مبین و حصنی است متین از برای حفظ و آسایش اهل عالم»؛ و در بیانی دیگر: «دین الله و مذهب الله از برای حفظ و اتحاد و اتفاق و محبت و الفت عالم است». «سبب اعظم و علت کبری از برای

ظهور و اشراق تیر اتحاد دین الهی و شریعه ربّانی بوده و نموّ عالم و تربیت امم و اطمینان عباد و راحت من فی البلاد از اصول و احکام الهی اوست سبب اعظم از برای این عطیه کبری کأس زندگانی بخشد و حیات باقیه عطا فرماید و نعمت سرمدیه مبذول دارد».

افول دین

حضرت بهاء‌الله نگرانی عمیق خود را از انحراف، فساد و سوء استفاده از دین در جوامع انسانی ابراز می‌دارد و نسبت به کاهش اجتناب‌ناپذیر نفوذ دین در حوزه تصمیم‌گیری و همچنین در قلب انسان‌ها هشدار می‌دهد. به بیان ایشان، این افول زمانی رخ می‌دهد که آموزه‌های اصیل و خالص پیامبران الهی به وسیله خرافات، قدرت‌طلبی و عقاید خودخواهانه انسانی تحریف می‌شوند. به بیان حضرت بهاء‌الله: «اگر سراج دین مستور ماند هرج و مرج راه یابد تیر عدل و انصاف و آفتاب امن و اطمینان از نور بازمانند».

از منظر آموزه‌های بهائی، سوء استفاده‌هایی که به نام دین انجام می‌شود و انواع مختلف تبعیض، خرافات، عقاید تعصب‌آمیز، انحصارطلبی و باورهای غیرمنطقی که در افکار و اعمال مذهبی رسوخ کرده و نقش بسته‌اند، دین را از تأثیر شفافبخش و قدرت جامعه‌ساز آن باز می‌دارد.

فراتر از این نوع جنبه‌های انحراف و تباهی دینی، ترور و خشونت است که به اسم خداوند انجام می‌شود. این گونه رفتارها با ایجاد ترس و وحشت میان انسان‌ها، مفهوم دین را در ذهن افراد بی‌شماری نادرست جلوه داده و باعث شده افراد بسیاری از دین گریزان شوند.

خلاً معنوی و اخلاقی که در نتیجه افول دین به وجود آمده نه تنها به تعصبات مذهبی شدید دامن می‌زند، بلکه باعث شده تا برداشت مادی‌گرا از زندگی به دیدگاه غالب تبدیل شود.

در قرن گذشته، جایگاه و اقتدار دین به عنوان نوری

هدایت‌کننده، هم در حوزه‌های عمومی و هم در زندگی خصوصی افراد به شدت کاهش یافته است. در این راستا پیش‌فرضی به ظاهر قانع‌کننده مطرح می‌گردد که: هرچه جامعه به سمت متمدن شدن پیش می‌رود نقش دین در مسائل جمعی کاهش یافته و به زندگی خصوصی افراد محدود می‌شود. برخی نیز بر این باورند که در نهایت دین به طور کامل محو خواهد شد.

با این حال، در پرتو پیشرفت‌های اخیر این فرضیه حرف اول را نمی‌زند. در دهه‌های اول قرن بیست و یکم، دین دوباره به عنوان یک نیروی اجتماعی، اهمیت جهانی یافته است. در جهانی که مدام در حال تغییر است بیداری دوباره تمایل بشر برای یافتن معنای زندگی و ارتباط روحانی در زمینه‌های مختلف خود را نشان می‌دهد. به‌طور مثال در تلاش ادیان برای برآورده ساختن نیاز نسل‌های جدید با ایجاد تغییر و تحولاتی در اصول دین و تلاش برای ایجاد سازگاری با زندگی معاصر؛ در فعالیت‌های بین ادیان که با هدف تقویت گفتگو میان گروه‌های مذهبی انجام می‌شود؛ در جنبش‌های روحانی بی‌شماری که اغلب بر تکامل فردی و رشد شخصی تمرکز دارند؛ حتی در پیدایش بنیادگرایی و تمایلات افراطی در انجام اعمال مذهبی که به شکلی تأسف بار اغلب از نارضایتی در حال رشد افراد جامعه به ویژه جوانان بهره‌برداری می‌کند.

همزمان، نهادهای حکومتی ملی و بین‌المللی نه تنها حضور پایدار دین را در جامعه به رسمیت می‌شناسند، بلکه هر روز بیشتر به جایگاه ارزشمند آن در تلاش برای رفع مشکلات بشر پی می‌برند. این درک، موجب افزایش تلاش جوامع دینی و رهبران آنها برای شرکت در تصمیم‌گیری‌ها و اجرای برنامه‌های مختلف برای بهبود وضعیت اجتماعی شده است.

«اگر سراج دین مستور ماند

هرج و مرج راه یابد تیر عدل

و انصاف و آفتاب امن و

اطمینان از نور بازمانند»

— حضرت بهاء‌الله

«عاشروا یا قوم مع الأديان كلها بالروح و الریحان»

حضرت بهاءالله

با این حال، همه این موارد در تصدیق اهمیت این نیروی اجتماعی کوتاه کرده‌اند؛ نیرویی که بارها و بارها توانایی و الهام‌بخش بودن خود را برای ساختن تمدنی زنده و پویا به اثبات رسانده است. دین باید از نو درک شود تا بتواند در این دوره تغییرات عمیق و پرهیاهو، نقش و تأثیر حیاتی خود را عملی سازد. بشریت باید مفاهیم و اعمال مضرری را که در لباس دین و به عنوان دین پذیرفته است دور بریزد. سؤال اینجاست که چگونه می‌توانیم دین را در دنیای مدرن درک کنیم و اجازه دهیم قدرت سازندگی آن برای بهبود شرایط عموم انسان‌ها مهلت بروز پیدا کند.

تجدید دین

نظام‌های بزرگ دینی که در طول هزاران سال به هدایت نوع بشر پرداخته‌اند را در اصل می‌توان به عنوان ظهور تدریجی و تکاملی یک دیانت در طول زمان در نظر گرفت. این ادیان، از دوره‌ای به دوره دیگر تجدید شده‌اند و تکامل یافته‌اند و این تجدید و تکامل با پیشرفت جمعی بشر از مرحله‌ای به مرحله دیگر همراه بوده است. در نتیجه، دین را می‌توان به عنوان یک نظام دانش و عمل در نظر گرفت که به همراه علم، تمدن بشر را در طول تاریخ به پیش برده است. دین امروزی نمی‌تواند دقیقاً همان چیزی باشد که در دوران قبل بوده است. بهائیان بر این باورند که آنچه در جهان امروز به عنوان دین در نظر گرفته می‌شود باید با این حقایق اساسی که توسط حضرت بهاءالله مطرح شده‌اند دوباره بازنگری شود: یکتایی خداوند، یگانگی دین و یکی بودن خانواده بشر.

حضرت بهاءالله معیاری قطعی و بی‌قید و شرط در مورد دین بنا نهاد: اگر دین سبب جدایی و اختلاف و بیگانگی گردد — که بسیار کمتر از خشونت و ترور است — بی‌دینی بهتر است. برای آنکه دین حقیقی را بررسی کنیم باید ثمره آن را ببینیم. دین باید باعث

پیشرفت بشر باشد، ایجاد اتحاد نماید، اشخاص خوب تربیت کند، جستجوی حقیقت را ترویج دهد، وجدان انسان را بیدار سازد، عدالت اجتماعی را ارتقاء دهد و مروج بهبودی و اصلاح عالم شود. دین حقیقی پایه‌های اخلاقی را برای ایجاد هماهنگی در روابط افراد، جوامع و مؤسسات در همه محیط‌های اجتماعی فراهم می‌سازد. چنین دیانتی، افرادی درستکار پرورش می‌دهد و فضائلی چون شکیبایی، شفقت، عفو و بخشش، بزرگواری و بلندنظری را تقویت می‌کند. دین، آسیب رساندن به دیگران را نهی کرده و انسان را به روح فداکاری دعوت می‌نماید تا افراد برای خیر عموم از مصلحت خود بگذرند. دین، دیدگاهی جهان‌بین می‌دهد و قلب را از خودخواهی و تعصب پاک می‌سازد. چنین دیانتی الهام‌بخش انسان می‌شود تا برای پیشرفت مادی و معنوی همه تلاش نماید، خوشحالی خود را در شادی دیگران ببیند، در یادگیری و علم‌آموزی پیشرفت کند و وسیله‌ای برای شادی حقیقی و احیای پیکره نوع انسان باشد.

دین حقیقی با علم هماهنگ است. اگر دین و علم، مکمل یکدیگر شناخته شوند دو ابزار قدرتمند برای نوع بشر خواهند بود که انسان با استفاده از آن‌ها می‌تواند بینش‌های جدیدی در ارتباط با حقایق کسب کند و جهان اطرافش را شکل دهد، و هر کدام از این دو نظام از تأثیر دیگری سود خواهد برد. اگر علم عاری از دیدگاه دینی باشد، در معرض ماده‌گرایی صرف قرار می‌گیرد. اگر دین از علم جدا باشد، دستخوش خرافات شده و باعث تقلید کورکورانه از پیشینیان می‌گردد. تعالیم بهائی می‌گویند:

«تمام اعتقادات خود را با علم تطبیق دهید، بین این دو اختلافی نیست زیرا حقیقت یکی است. هنگامی که دین از خرافات و رسوم و اعتقادات غیر عقلانی میرا گردد و تطابقش با علم نمودار شود قوای عظیمه‌ای که سبب اتحاد و تنزیه عالم است حاصل خواهد شد

و جنگ‌ها، مشاجرات، نفاق‌ها و مبارزات را از میان خواهد برد. آن وقت نوع بشر به قوه محبت الهی متحد خواهد شد.»

در دین حقیقی، تغییر در قلب انسان به تغییر و تحول در جامعه می‌انجامد. دین، بینشی در مورد ماهیت حقیقی انسان و همچنین مبانی و اصولی فراهم می‌کند که می‌تواند موجب پیشبرد تمدن شود. در این نقطه بحرانی در تاریخ بشری، وحدت و یگانگی نوع بشر اصل اساسی روحانی این زمان محسوب می‌شود. همین بیان ساده، نشانگر حقیقتی عمیق است که با پذیرش آن، انواع تبعیض‌های گذشته چون برتری نژادی، جنسی و ملی از میان خواهند رفت. این امر چیزی بیش از دعوت به احترام متقابل و داشتن احساس حسن نیت میان افراد مختلف جهان است؛ هرچند این موارد مهم هستند اما رسیدن به وحدت، نیازمند تغییرات اصولی در ساختار و روابط جامعه است.

تجربه جامعه بهائی

بهائیان با الهام از اصل یگانگی نوع انسان، بر این باورند که پیشرفت یکپارچه مادی و معنوی تمدن بشری مستلزم مشارکت افراد، گروه‌ها و سازمان‌های بی‌شمار برای نسل‌های متمادی خواهد بود. امروزه، تلاش جامعه بهائی برای مشارکت در جامعه‌سازی در نقاط مختلف جهان قابل رؤیت است و همه می‌توانند در این تلاش سهم باشند.

در بطن کوشش بهائیان، یک روند طولانی جامعه‌سازی وجود دارد که به دنبال ایجاد الگوهای زندگی و ساختارهای اجتماعی مبتنی بر اصل یگانگی نوع انسان قرار دارد. یک بخش از این تلاش‌ها، فرآیند آموزشی در مناطق روستایی و شهری سراسر جهان است که به صورت ارگانیک توسعه یافته است. در این فرآیند، فضاهایی برای کودکان، نوجوانان و بزرگسالان ایجاد

می‌شود تا با کوشش در مفاهیم روحانی، توانایی خود را افزایش دهند و بتوانند این مفاهیم را در محیط اجتماعی اطرافشان به کار گیرند. هر فرد بدون توجه به نژاد، جنسیت یا اعتقاداتش به مشارکت در این فرآیند دعوت می‌شود. با مشارکت هزاران هزار فرد در این فرآیند و با کسب بینش از علم و میراث معنوی عالم، تولید و توسعه دانش سریع‌تر انجام می‌شود. با گذشت زمان، در محدوده‌های مختلف در سراسر جهان، قابلیت و استعداد بالقوه خدمت‌گسترش یافته و ابتکارات فردی پدیدار می‌شوند و به طور فزاینده‌ای اقدامات جمعی برای بهبود وضعیت جامعه صورت می‌گیرد. در واقع تغییر فرد و تحول و تقلیب جامعه به طور همزمان به پیش می‌رود.

بهائیان، افزون بر تلاش برای یادگیری پیرامون جامعه‌سازی در سطح اجتماع محلی و توده مردم، در اقدامات اجتماعی مختلف نیز مشارکت می‌کنند و در این راه می‌کوشند تا با استفاده از اصول روحانی، پیشرفت‌های مادی را نیز در محیط‌های مختلف ایجاد نمایند. سازمان‌ها و ادارات بهائی، همچنین افراد و مؤسسات با هدف کمک به پیشرفت جوامع در گفتمان‌های رایج، در حوزه‌های مختلف، از آکادمیک گرفته تا حرفه‌ای، و از ملی تا بین‌المللی مشارکت می‌کنند.

بهائیان، در حالیکه برای رسیدن به اهداف خود تلاش می‌کنند، آگاه هستند که دستیابی به چنین آرمان‌های متعالی کار ساده‌ای نیست. با آنکه جامعه بهائی شانه به شانه دیگران برای وحدت و عدالت تلاش می‌کند، به خوبی می‌داند که چالش‌های فراوانی پیش رو دارد. بهائیان در این مسیر، نیازمند فرآیند درازمدت یادگیری از طریق اقدام هستند و اعتقاد دارند که دین نقش مهمی در جامعه ایفا می‌کند و قدرت بی‌ظنیری در شکوفایی توانایی‌های بالقوه افراد، جوامع و مؤسسات دارد. ●

«امروز را نگران باشید و

سخن از امروز رانید»

— حضرت بهاءالله

اجتماعی نیز کمک کنند.

آثار مقدس

در نظر بهائیان، آثار حضرت باب و حضرت بهاءالله به منزله آیات الهی و از جانب خداوند هستند. این آثار با نیروی خلاقه کلام الهی و قدرت تأثیر برعمق وجود ما، این توانایی را دارند که ما و محیط اطرافمان را تغییر دهند. آثار بهائی مطابق نیازهای عصر حاضر بوده و الهامبخش افرادی است که در راه بهبودی و ترقی خود و جامعه تلاش می‌کنند. حضرت بهاءالله از پیروان خود می‌خواهد آیات الهی را به طور روزانه مطالعه کنند: «اغتمسوا فی بحر بیانی لعلّ تطّلعون بما فیهِ من لثالی الحکمة و الأسرار».

عبادت و پرستش

برای بهائیان، دعای روزانه که به صورت فردی و جمعی وجود دارد، به عنوان غذای ضروری روح به حساب می‌آید و برای تغییرات مثبت در سطح فردی و اجتماعی الهامبخش است. بهائیان معتقدند کار با روحیه خدمت به بشریت، بالاترین سطح عبادت است. نمازهای روزانه فردی و نیز نوزده روز دوران روزه‌داری در فاصله بین طلوع تا غروب آفتاب از دیگر عبادات بهائیان است. آئین بهائی هیچ فرد روحانی به عنوان رهبر دینی ندارد. همچنین، بهائیان جز روش‌های ساده‌ای برای ازدواج و کفن و دفن، آداب و رسوم خاص دینی دیگری ندارند.

ساختار

امور جامعه بهائی به وسیله نهادهای ایجاد شده توسط حضرت بهاءالله اداره می‌شود. این نهادها شامل مؤسسات انتخابی و انتصابی در سطح محلی، ملی و بین‌المللی هستند. شکل انتخابات غیر حزبی است، نامزد یا کمپین‌های تبلیغاتی ندارد و مؤسسات انتخابی با رأی مخفی افراد انتخاب می‌شوند. تصمیم‌گیری با رأی جمعی، از مشخصات تشکیلات بهائی است. این‌ها و دیگر اصول بهائی، الگویی برای یک حاکمیت عادلانه و متحد جهانی را می‌سازند.

دیانت بهائی

در یک نگاه

خاستگاه

آئین بهائی در اواسط قرن نوزدهم در کشور ایران متولد شد. این دیانت در طول کمتر از ۲۰۰ سال به یک دین فراگیر تبدیل شد و افرادی از سراسر عالم، با پیشینه‌های مختلف ملی، دینی و قبیله‌ای پیرو آن هستند.

مؤسسين

آئین بهائی توسط حضرت بهاءالله (۱۸۹۲-۱۸۱۷) بنیاد نهاده شد. بهائیان، حضرت بهاءالله را به عنوان جدیدترین پیامبر الهی در میان سلسله مؤسسين ادیان بزرگ جهانی می‌شناسند و معتقدند همان منجی است که ادیان پیشین به ظهورش بشارت داده‌اند. حضرت بهاءالله با طرح چارچوبی برای توسعه تمدن جهانی، ابعاد مادی و معنوی زندگی انسان را مورد توجه قرار می‌دهد و تعالیمش حول اصل یگانگی نوع انسان متمرکز بوده و دیدگاهی در ارتباط با ملزومات رسیدن جهان به صلح، وحدت، عدالت و رفاه ارائه می‌دهد. ظهور حضرت بهاءالله توسط حضرت باب (۱۸۵۰-۱۸۱۹) بشارت داده شد. حضرت باب مأموریت الهی خود را در سال ۱۸۴۴ اعلان نمود که آغاز دور بهائی گردید - دوران جدیدی از تاریخ بشری و تکامل اجتماعی.

حرکت فردی و تحوّل اجتماعی

میلیون‌ها نفر در سراسر جهان که جامعه بین‌المللی بهائی را تشکیل می‌دهند بدون شک متنوع‌ترین پیکره سازمان‌یافته در کره زمین را به وجود آورده‌اند. آنان با اعتقاد به حضرت بهاءالله و با الهام از آموزه‌های ایشان تلاش می‌کنند هدف اخلاقی دوجانبه‌ای را در زندگی دنبال کنند، یعنی هم زمان که به تحول و پرورش استعدادهای فردی دست می‌یابند، به پیشرفت

خدای یکتا

«جمیع احزاب به افق اعلی متوجّهند و به امر حقّ عامل»
- حضرت بهاءالله

خداوند که در دوره‌های مختلف با اسامی متفاوتی چون خدای ابدی و خالق جهان نام برده شده، نامحدود، دانا، مقتدر و مهربان است. خداوند یکتاست. اگرچه می‌توان یک تجلی از وجود خداوند را درون هر یک از مخلوقات او دید، اما حقیقت ذات الهی فراتر از درک انسان است.

یک خانواده بشری

«همه بار یک دارید و برگ یک شاخسار به کمال محبت و اتحاد و مودت و اتفاق سلوک نمایید»

- حضرت بهاءالله

هر انسان فراتر از همه اختلافات نژادی، فرهنگی، طبقاتی یا قومی و صرف نظر از عادت‌ها و عقاید و خلق و خوی متفاوتی که نسبت به سایر انسان‌ها دارد، در واقع عضو یک خانواده با شکوه و متنوع انسانی است. هر فرد با ویژگی‌های منحصر به فرد خود نقش مهمی در پیشبرد تمدن مادی و معنوی جامعه ایفا می‌کند.

سیر تکاملی دین

توانایی‌های معنوی، فکری و اخلاقی نوع بشر از طریق آموزه‌های پیاپی بنیان‌گذاران ادیان جهان یا همان مظاهر ظهور الهی گسترش یافته است. کریشنا، ابراهیم، موسی، زرتشت، بودا، عیسی، محمد و باب و بهاءالله از جمله این مظاهر ظهور الهی هستند. هر دیانتی که از سوی خداوند ظاهر شده، مناسب زمان و مکان همان دین است. در اصل می‌توان گفت دین خداوند یکی است که به تدریج و با توجه به شرایط زمانی و مکانی هر عصر ظاهر شده است.

این اعتقاد که هر فرد انسانی متعلق به خانواده واحد بشری است در مرکز تعالیم بهائی قرار دارد. همه ما شهروندان و ساکنین یک سیاره هستیم. افزایش سطح آگاهی ما نسبت به میراث مشترک و وابستگی همه انسان‌ها به یکدیگر موجب می‌شود تا بتوانیم در مسیر ایجاد وحدت در کثرت تلاش نماییم. آثار بهائی با طرح این عقیده که «همه بار یک دارید و برگ یک شاخسار»، اعلان می‌دارد که هدف انسان‌ها مشترک بوده و آن ایجاد و پیشرفت تمدنی مادی و معنوی است. حضرت بهاءالله با اعلان وحدت نوع بشر، خواستار از میان برداشتن عللی شد که باعث تقسیم‌بندی انسان‌ها به «ما» و «آنها» می‌گردد.

«نوع انسان مانند گل‌های رنگارنگ یک بوستان‌اند. اگرچه متنوع‌اند ولی متحدند. هر یک بر جلوه و زیبایی دیگری می‌افزاید.»

– حضرت عبدالبهاء

یک

♦♦ خانواده بشری

وحدت بشر و ترک تعصبات

اصل یگانگی نوع بشر، آموزه اصلی آئین بهائی است. با شناخت و پذیرش این اصل، هر نوع تعصبی - طبقه، رنگ، جنس، نژاد، اعتقاد، ملیت، سن و ثروت مادی - از میان می‌رود و هر عاملی که سبب شود مردم خود را نسبت به دیگران برتر یا پایین‌تر ببینند کنار گذاشته می‌شود. در واقع، دیدگاه حضرت بهاء‌الله در ارتباط با تمدن جدید، الهام‌بخش افراد می‌گردد تا خود را به عنوان شهروندان یک سرزمین مشترک یعنی کره زمین ببینند.

تعصب - استنباط و درک اشتباه - چشمان ما را به این حقیقت می‌بندد که هر فرد انسانی اساساً یک موجود روحانی با استعدادها و توانایی‌های منحصر به فرد است. «معدن که دارای احجار کریمه است.» حضرت بهاء‌الله، عالم را به هیكل انسان تشبیه می‌نماید. عملکرد سالم بدن بستگی به همکاری اجزا و اعضای آن دارد. میلیون‌ها سلول که در ساختار و عملکرد متفاوت هستند نقش خود را در حفظ سلامتی بدن ایفا می‌کنند. قسمت‌های مختلف بدن برای آنکه از منابع موجود بهره‌مند گردند، نه تنها با یکدیگر رقابت نمی‌کنند بلکه هر سلول در فرآیندی مستمر، نقش گیرنده و دهنده را ایفا می‌کند. افراد بشر نیز در جهان به همین صورت به یکدیگر متصل هستند.

برای تحقق وحدت نوع بشر، همراهی صمیمانه و جهانی لازم است. با توجه به آثار بهائی باید «رعایت و محبت را بدرجه‌ئی رساند که بیگانه خود را آشنا بیند و دشمن خود را دوست شمرد یعنی ابداً تفاوت معامله گمان نکند.»

عالم انسانی «خواهان تجدید ساختار و خلع سلاح» عالم است برای ایجاد «جهانی زنده و پویا که در جمیع جنبه‌های اصلی حیاتش» یکپارچه و در تنوع و کثرت نامحدود است. در آثار بهائی تأکید شده است که رسیدن به این مرحله از تکامل انسان «نه تنها لازم بلکه امری است محتمل».

مرکز فرهنگی بهائیان گوایمی (Guay-mi) که به جمعیت قابل توجهی از بهائیان گوایمی در استان چیریکی (Chiriqui)، کشور پاناما خدمت می‌کند. گوایمی یکی از بیش از دو هزار قبیله بهائی است.

تعهد به خدمت فداکارانه

خدمت فداکارانه به انسان‌های دیگر راهی برای ابراز عشق به خداوند و پذیرش اصل وحدت نوع بشر است. طبق بیان حضرت بهاء‌الله: «فضل الانسان فی الخدمة و الکمال لا فی الرّیبة و الثروة و المال»، «اصلاح عالم از اعمال طیبه طاهره و اخلاق راضیه مرضیه بوده.» و به بیان حضرت عبدالبهاء، پسر حضرت بهاء‌الله:

«در عالم وجود آیا نعمتی اعظم از آن متصور است که انسان چون در خود نگرد مشاهده کند که به توفیقات الهیه سبب آسایش و راحت و سعادت و منفعت هیئت بشریه است لا والله بلکه لذت و سعادت اتم و اکبر از این نه.»

دیانت بهائی در کمتر از دو بیست سال به یک دین جهانی در سراسر دنیا تبدیل شده است. آئین بهائی یکی از متنوع‌ترین تشکلهای انسانی در این سیاره است.

حضرت بهاء الله و سپیده دمی جدید

در آثار بهائی، ظهور پیامبران الهی اغلب به طلوع خورشید تشبیه شده‌اند. ظهور هر پیامبر همانند شروع یک روز جدید است؛ وقتی خورشید طلوع می‌کند به جهان انرژی می‌بخشد و همه چیز را روشن می‌کند، بطوری که چشم می‌تواند هر چه را که در تاریکی شب دیده نمی‌شد مشاهده نماید.

«لك الحمد يا الهی بما زینت
العالم بانوار فجر لیل فیہ ولد
من بشر بمطلع قیومیتك»

— حضرت بهاء‌الله

با ظهور حضرت بهاء‌الله، مؤسس آئین بهائی و حضرت باب، مبشر این آئین که جدیدترین فرستادگان خدا از سلسله پیامبران الهی هستند، صبح جدیدی برای بشریت آغاز گشته است. همان‌طور که با طلوع خورشید، انسان از دنیای خواب بیدار می‌شود، با ظهور این دو پیامبر الهی بشریت انرژی تازه‌ای یافته و به دنبال معنا و هدف والاتری از زندگی می‌گردد. زمانی که جهان در تاریکی فرو رفته بود تعالیم حضرت بهاء‌الله نوری بر عالم انسانی تاباند. آموزه‌های حضرت بهاء‌الله به بشریت کمک می‌کند تا نسبت به تغییرات سریع جهان هوشیار باشد و این تغییرات را هدایت نماید. اگرچه این تغییرات سریع، نظم جهان را مختل کرده و هرج و مرج ایجاد می‌نماید و حتی زیرک‌ترین رهبران

را نیز سردرگم می‌کند، اما راهی به سوی الگوهای جدید زندگی و شکل‌های تازه‌ای از سازمان‌دهی انسانی می‌گشاید. در این دوره آشفتۀ تاریخ بشری، جهان نیازمند دیدگاهی مشترک در باره سرشت حقیقی ما به عنوان انسان و نیز جهانی صلح‌آمیزتر برای زندگی است. بهائیان اعتقاد دارند چنین دیدگاهی در آثار حضرت بهاء‌الله وجود دارد و نحوه زندگی و آموزه‌های ایشان با شرایط امروزه دنیا کاملاً مطابقت دارد. حضرت بهاء‌الله در سال ۱۸۱۷ میلادی در ایران متولد شد و آئینی را تأسیس نمود که به تدریج سبب ایجاد انگیزه فداکاری و جانفشانی و آفریدن قدرت خلاقه در میلیون‌ها نفر بر روی کره زمین تقریباً از همه نژادها،

فرهنگ‌ها، طبقات و ملیت‌ها گشت. آثار حضرت بهاء‌الله نه تنها بر این موضوع تأکید می‌کند که ماهیت انسان اساساً روحانی است، بلکه ترقی و رشد افراد را به پیشرفت جامعه و در نهایت اجتماع وابسته می‌داند. عبادت خداوند و خدمت به بشریت دو جنبه جدایی‌ناپذیر زندگی هستند که هم به فرد و هم به کل جامعه اجازه پیشرفت می‌دهند. آموزه‌های حضرت بهاء‌الله شامل گستره وسیعی می‌شود، از موضوعات و مسائل اجتماعی همچون عدالت نژادی، برابری جنسی و نابرابری ثروت، تا پرسش‌های نهفته درونی که حیات روحانی انسان را تحت تأثیر قرار می‌دهد. آثار اصلی حضرت بهاء‌الله که بسیاری از آنها به خط خود ایشان نوشته شده است

با دقت، حفظ و نگهداری می‌شوند. امروزه با گذشت بیش از یک قرن و نیم، افراد، جوامع و مؤسسات زیادی تلاش می‌کنند دیدگاه شگفت‌انگیز صلح و اتحاد را در این آثار بهتر درک کنند. ظهور حضرت بهاء‌الله توسط بازرگان جوانی اهل شیراز به نام سید علی محمد باب بشارت داده شده بود. حضرت باب در سال ۱۸۴۴ اعلان کرد که پیامی از سوی پروردگار دارد و منادی وعده‌ای است که همه ادیان از قبل به آن اشاره کرده‌اند. در ادامه، زندگی این دو مظهر ظهور را که مؤسسين آئین بهائی هستند مطالعه می‌کنیم.

طلوع آفتاب در بهجی در شمال اسرائیل، مکانی که آرامگاه حضرت بهاء‌الله در آن قرار دارد.

«هل من مفرج غير الله قل
سبحان الله هو الله كلّ عباد له
و كلّ بأمره قائمون»

— حضرت باب

حضرت باب مبشر آئین بهائی

آئین بهائی در ایران ریشه دارد. در اواسط قرن نوزدهم، زمانی که کشورهای اروپایی و شمال آمریکا در آغاز دوران پیشرفت‌های بی‌سابقه تکنولوژی، مادی و سیاسی بودند، این سرزمین که زمانی باشکوه و درخشان بود، در منجلاب فساد سیاسی و مذهبی فرورفته بود.

زمان آن بود که انتظار ادیان بزرگ به پایان رسد؛ علمای مسیحی با توجه به کتاب مقدس پیش‌بینی‌هایی کرده بودند. اروپا و آمریکا شاهد پیدایش جنبش آدونتیسیم (فرقه‌ای از دیانت مسیحی که معتقدند رجعت دوباره مسیح نزدیک است) بودند. در خاورمیانه محققان اسلامی نیز به این نتیجه رسیده بودند که روز قیامتی که در قرآن به آن بشارت داده شده بسیار نزدیک است. ادیان دیگر و آئین‌های سراسر جهان نیز از مدت‌ها قبل پیش‌بینی‌هایی در ارتباط با ظهور منجی عالمیان داشتند.

در سال ۱۸۴۴ در شهر شیراز یک بازرگان جوان به نام سید علی محمد خود را به عنوان «باب» به معنی دروازه معرفی کرد و اعلان نمود که حامل پیام جدیدی از جانب خداوند است. حضرت باب از مردم خواست به دنبال حقیقت بروند و خود را برای ظهوری عظیم‌تر آماده سازند؛ ظهور پیامبری که حضرت باب او را «من یظهره الله» نامید و اعلان کرد عنقریب ظهور می‌کند و بشریت را به سمت عدالت، اتحاد و صلح جهانی هدایت می‌نماید.

حضرت باب آثار بسیار زیادی دارد شامل دعا‌های زیبا و شرح و تفسیرهای عمیقی که بسیاری از آن‌ها در مورد ظهور پیامبر الهی هستند. ایشان حامی و مدافع فقرا و خواستار پیشرفت زنان بود. تعلیم و تربیت عمومی و کسب علم را تشویق می‌کرد که این امر در آن زمان و در جامعه‌ای که تحت فشار و ستم یک حکومت متعصب و افراطی دینی بود، اندیشه‌ای بنیادین و پیشرو به حساب می‌آمد.

در آن زمان، پیشرفت این دیانت جدید برای مقامات مذهبی و کشوری ایران یک تهدید به حساب می‌آمد؛ به همین دلیل حضرت باب را حبس و مورد شکنجه قرار دادند و هزاران نفر از پیروان وی را به قتل رساندند و این خود آغازگر موج آزار و اذیت بهائیان شد که تا به امروز ادامه دارد. با وجود همه تلاش‌هایی که برای سرکوب این اعتقاد صورت گرفت، شعله آن فراگیرتر شد.

یکی از شجاع‌ترین پیروان حضرت باب، شاعری بود به نام طاهره که از تمام محدودیت‌هایی که جامعه سنتی آن زمان به عنوان یک زن بر او روا می‌داشت عبور کرد و زندگی خود را در راه حضرت باب فدا نمود. او به قاتلانش گفت: «شما هر وقت اراده کنید می‌توانید من را به قتل برسانید ولی بدانید که هرگز نمی‌توانید از آزادی زنان جلوگیری کنید.»

با تیرباران حضرت باب در میدان عمومی شهر تبریز در سال ۱۸۵۰، مأموریت کوتاه شش ساله ایشان پایان پذیرفت. با این وجود، چراغی که توسط حضرت باب در آن سرزمین برافروخته شده بود خاموش نشد. پیروان ایشان باقی ماندند. پیکر حضرت باب توسط پیروانش به مدت ۶۰ سال در مکان‌های مختلف نگه‌داری شد تا بالاخره در آرامگاه اصلی خود قرار گرفت.

میدان سربازخانه در تبریز، ایران، محلی که حضرت باب در ۱۸۵۰ در آن شهید شد.

۱۸۴۴

حضرت باب نه تنها منادی و مبشر به ظهور بعد بلکه یک مظهر ظهور الهی و بنیان‌گذار آئینی نوین است. از نظر بهائیان، سال ۱۸۴۴، یعنی سال اظهار امر حضرت باب به عنوان شروع دور بهائی و فصل جدیدی از تاریخ بشری و تکامل اجتماعی به حساب می‌آید.

لوحی از حضرت باب

منزل حضرت باب در شیراز، مکانی که ایشان در سال ۱۸۴۴ اظهار امر کرد. این منزل در سال ۱۹۷۹ توسط دولت ایران تخریب شد.

درب مقام اعلی در حیفا، اسرائیل

آرامگاه حضرت باب

آرامگاه حضرت باب یا مقام اعلی یک جاذبه بی‌نظیر و شگرف است که در قسمت شمالی دامنه کوه کرمل در شهر حیفا، اسرائیل قرار دارد. گنبد زرین آن و ترکیب موزون سبک‌های معماری شرق و غرب، این ساختمان را به مکانی برجسته، آشنا و دوست‌داشتنی در ساحل مدیترانه تبدیل کرده است. این ساختمان زیبا که پیکر حضرت باب در آن به خاک سپرده شده با نوزده طبقه باغ باشکوه احاطه شده است. برای پیروان آئین بهائی، آرامگاه حضرت باب یکی از مقدس‌ترین مکان‌ها در سراسر جهان است.

برگزیده‌ای از آثار حضرت باب

پیوند خداوند و مخلوقات

«تسبیح و تقدیس بساط عزّ مجد سلطانی را لایق که لم یزل و لا یزال به وجود کینوتیت ذات خود بوده

و هست و لم یزل و لا یزال به علوّ ازلیت خود متعالی از ادراک کلّ شیء بوده و هست خلق نفرموده آیه عرفان خود را در هیچ شیء آلا به عجز کلّ شیء از عرفان او و تجلّی نفرموده به شیء آلا به نفس او اذ لم یزل متعالی بوده از اقتران به شیء و خلق فرموده کلّ شیء را به شأنی که کلّ به کینوتیت فطرت اقرار کنند نزد او در یوم قیامت.»

در مقصد و اشتیاق و

خواست و طلب روح ما

«هیچ جنّتی اعظم‌تر از برای هیچ نفسی نیست که در حین ظهورالله ادراک نماید او را و آیات او را بشنود و ایمان آورد و به لقاء او که لقاء الله است فائز گردد و در

اتکا و اعتماد به خداوند

«یا الهی و سیّدی و مولای انقطعت عن ذوی القربی و استغنیت بک عن اهل الدّینا متعرّضاً لمعروفک اعطنی من معروفک ما تعینتی به عمّن سواک و زدنی من فضلک الواسع انک ذو الفضل العظیم.»

دعا برای توکل به خداوند

«اللّهمّ انّی اعوذ بک و اعید نفسی بآیاتک کلّها اللّهمّ انّی اتوکّل علیک فی سفری و حضری و شغلی و عملی فاکفنی عن کلّ شیء یا خیر الرّاحمین اللّهمّ ارزقنی کیف شئت و رضنی بما قدّرت لی فانّ لک الامر کلّه»

لوح حضرت بهاء‌الله

«تعالیم بهاء‌الله... بیانگر والا ترین و خالص ترین شکل تعالیم دینی است»

لئو تولستوی، نویسنده روسی

شکل کبوتری بر حضرت مسیح نازل گشت؛ و زمانی که فرشته جبرئیل بر حضرت محمد ظاهر شد. حضرت بهاء‌الله، بعدها در آثار خود، تجربه و ماهیت وحی الهی را شرح می‌دهد: «مَرَّت عَلَیَّ نَسَائِمُ السَّبْحَانِ وَ عَلَّمَنِي عِلْمَ مَا كَانَ لَيْسَ هَذَا مِنْ عِنْدِي بَلْ مِنْ لَدُنْ عَزِيزِ عَلِيمٍ وَ امْرُنِي بِالْإِنْدَاءِ بَيْنَ الْأَرْضِ وَ السَّمَاءِ....»

دوران زندان حضرت بهاء‌الله در سال ۱۸۵۲ در ایران آغاز شد. در آن زمان ایشان به عنوان یکی از حامیان حضرت باب دستگیر، شکنجه و در زندان معروف تهران به نام «سیاه چال» محبوس گردید. در همین دوران زندان و در هوای آلوده و متعفن و در تاریکی محض سیاه چال بود که حضرت بهاء‌الله اولین بارقه‌های وحی الهی را دریافت نمود. در حالی که پاهایش در بند و گردنش در زنجیر سنگین ۴۵ کیلویی خم شده بود روح القدس بر ایشان آشکار شد. این رویداد یادآور لحظات باشکوه نزول وحی الهی بر پیامبران پیشین است: زمانی که حضرت موسی در برابر بوته آتش ایستاد؛ زمانی که حضرت بودا در زیر درخت بودهی به روشنگری رسید؛ زمانی که روح القدس به

حضرت بهاء‌الله

مربی الهی برای امروز

حضرت بهاء‌الله، به معنی شکوه و جلال الهی، همان موعودی است که حضرت باب و سایر پیامبران گذشته به ظهورش بشارت داده بودند. تعالیم حضرت بهاء‌الله ارتباط ابدی بشریت و پیام الهی را تأیید می‌کند و با ترسیم بیشی از آینده، الهام‌بخش مسیر زندگی میلیون‌ها انسان از گوشه و کنار جهان شده است. حضرت بهاء‌الله، ظهور جدیدی از جانب خداوند برای بشریت آورد. مأموریت ایشان، احیای قوای روحانی بشر و ایجاد اتحاد میان مردم جهان است. تعالیم حضرت بهاء‌الله که اساس آئین بهائی را تشکیل می‌دهد، چشم‌اندازی بسیار امیدبخش و رو به بهبود و سعادت برای جهان ارائه می‌دهد. حضرت بهاء‌الله در آثار خود چارچوبی برای توسعه تمدنی جهانی مطرح می‌کند که ابعاد مادی و معنوی زندگی انسان در آن در نظر گرفته شده است. در این دیدگاه، جهان با پذیرش اصل وحدت عالم انسانی به عدالت، صلح و رفاه می‌رسد. حضرت بهاء‌الله می‌فرماید: «مقصود اصلاح عالم و راحت امم بوده». ایشان در زندگی خود و در راستای این هدف گرانقدر آزار و اذیت، زندان، شکنجه و تبعید را تحمّل نمود.

تبعیدهای حضرت بهاء‌الله

خانه‌ای در ادرنه که حضرت بهاء‌الله در آن اقامت داشت.

منظره‌ای از قسطنطنیه، استانبول کنونی، مکانی که حضرت بهاء‌الله و خانواده در سال ۱۸۶۳ به مدت چهار ماه تبعید شدند.

خانواده حضرت بهاء‌الله خانه‌ای در روستای تاکر واقع در شمال ایران داشتند.

قسمت بیرونی سلول زندانی که حضرت بهاء‌الله ابتدا در عکا در آن محبوس بود.

تصویری تاریخی از بغداد و رودخانه دجله. حضرت بهاء‌الله در آوریل ۱۸۶۳ مأموریت الهی خود را در بغداد اعلان نمود.

ادرنه

قسطنطنیه

عکا
حیفا

بغداد

طهران

این نقشه، مسیر تبعید حضرت بهاء‌الله را نشان می‌دهد.

امپراطوری عثمانی

ایران

«قد قیّد جمال القدم
لاطلاق العالم و حبس
فی الحصن الأعظم لعنت
العالمین.»

– حضرت بهاء‌الله

حضرت بهاء‌الله در سال ۱۸۹۲، پس از یک دوره بیماری کوتاه در سن ۷۵ سالگی چشم از این عالم فروبست. پیکر ایشان در ساختمان کوچکی در نزدیکی آخرین محل اقامتشان در بهجی به خاک سپرده شد. آرامگاه حضرت باب و حضرت بهاء‌الله دو مکان مقدس زیارتی هستند که بهائیان سراسر جهان از آن دیدن می‌کنند تا با جذب قوای روحانی بتوانند خود را وقف بنای جامعه‌ای سازند که حضرت بهاء‌الله ترسیم کرده است. ●

نوشته شدند که در آنها اصول و قوانینی ذکر شده است که بشریت را به سمت صلح جهانی هدایت می‌کند. «عالم یک وطن محسوب است و من علی الأرض اهل آن»، همچنین: «لیس الفخر لمن یحبّ الوطن بل لمن یحبّ العالم.» به مرور زمان، مقامات محلی شرایط زندان را بر حضرت بهاء‌الله آسان‌تر کردند و ایشان در بهجی، محلی در شمال عکا ساکن شد و ۱۲ سال پایانی عمر خود را در آن مکان سپری نمود. حضرت بهاء‌الله در آن دوران، چندین بار از دامنه‌های کوه کرمل دیدن کرد؛ جایی که در سال ۱۸۹۱ آن را به عنوان محل استقرار ابدی پیکر مبشر این ظهور، حضرت باب مشخص نمود.

دامنه نفوذ افکار و تعداد پیروان حضرت بهاء‌الله هر روز افزون‌تر می‌شد. در نتیجه، حکومت تصمیم گرفت ایشان را به نقطه‌ای دور دست تبعید نماید. این بار، شهر قدیمی «عکا» در اسرائیل کنونی که در آن زمان بخشی از امپراطوری عثمانی بود به عنوان محل حبس و تبعید انتخاب شد. زندگی در عکا با وجود شرایط اقلیمی بسیار دشوار و نامناسب، کمبود آب شیرین و هجوم حیوانات موزی به خانه‌ها، سنگین‌ترین مجازات به حساب می‌آمد. حضرت بهاء‌الله در سال ۱۸۶۸ به همراه ۷۰ نفر از اعضای خانواده و پیروانش به این شهر وارد شد. برخی از مهم‌ترین آثار حضرت بهاء‌الله از جمله الواح خطاب به پادشاهان و حاکمان آن دوران در شهر عکا

«در ایام توقّف در سجن ارض طاء اگر چه نوم از زحمت سلاسل و روائح منتنه قلیل بود ولکن بعضی از اوقات که دست می‌داد احساس می‌شد از جهت اعلای رأس چیزی بر صدر می‌ریخت بمثابه رودخانه عظیمی که از قلّه جبل باذخ رفیعی بر ارض بریزد و به آن جهت از جمیع اعضا آثار نار ظاهر و در آن حین لسان قرائت می‌نمود آنچه را که بر اصغاء آن احدی قادر نه.» حضرت بهاء‌الله پس از آزادی از زندان سیاه چال به مدت ۴۰ سال، یعنی باقیمانده عمر خود را در تبعید به سر برد. ایشان در سال ۱۸۶۳ مأموریت خود را به عنوان پیامبر الهی به صورت آشکار اعلان نمود. پیروان حضرت بهاء‌الله به نام بهائی شناخته شدند. به واسطه تعالیم عمیق روحانی و شخصیت گیرای ایشان،

منزل حضرت بهاء‌الله در روستای تاکر، شمال ایران که در سال ۱۹۸۱ توسط حکومت ایران نابود شد.

سالهای آغازین زندگی حضرت بهاء‌الله

حضرت بهاء‌الله، که نامش میرزا حسین‌علی نوری بود، در ۱۲ نوامبر ۱۸۱۷ در تهران متولد شد. پدر ایشان میرزا بزرگ نوری، یکی از مقامات عالی‌رتبه دربار پادشاهی ایران بود. از سنین اولیه، خصوصیات در حضرت بهاء‌الله نمایان بود که اطرافیان را متوجه ساخت ایشان یک کودک معمولی نیست. با آنکه هیچ‌گونه آموزش رسمی ندیده بود به دلیل شخصیت ممتاز و هوش و ذکاوت ذاتی که داشت هر چه بزرگ‌تر می‌شد نشانه‌های عظمت مقام ایشان بیشتر آشکار می‌شد. حضرت بهاء‌الله به بصیرت عمیق، حسن رفتار، بخشندگی و شفقت مشهور بود. در سن ۱۸ سالگی با دخترخانم جوانی به نام نواب ازدواج کرد و خانه آنها مأمونی پر نور و سرشار از عشق و محبت برای همگان گردید. حضرت بهاء‌الله ۲۲ ساله بود که پدرش را از دست داد و مسئولیت اداره امور خانواده، املاک و دارائی‌ها به ایشان سپرده شد. حکومت وقت، مقام وزارت پدر را به حضرت بهاء‌الله پیشنهاد کرد اما این منصب برجسته از طرف ایشان پذیرفته نشد. حضرت بهاء‌الله به اسم و رسم توجهی نداشت بلکه علاقه‌اش به دفاع و حمایت از فقرا و نیازمندان بود. ایشان به جای انتخاب یک زندگی تجملی و در پی قدرت بودن، وقت خود را وقف اعمال خیریه و خدمت می‌نمود. در اوایل دهه ۱۸۴۰ حضرت بهاء‌الله به عنوان «پدر فقرا» شناخته می‌شد. با پذیرش دیانت بابی توسط حضرت بهاء‌الله در سال ۱۸۴۴، زندگی این نجیب‌زاده جوان و خانواده‌اش برای همیشه تغییر کرد. اگرچه حضرت باب و حضرت بهاء‌الله از نزدیک یکدیگر را ملاقات نکردند اما با یکدیگر ارتباط داشتند. حضرت بهاء‌الله از لحظه‌ای که پیام حضرت باب را شنید اعتقاد قلبی خود را به امر ایشان اعلام کرد و تمام توان و نفوذش را برای انتشار آن به کار برد.

بالا: ورودی خانه حضرت بهاء‌الله در روستای تاکر

پایین: باغی در محوطه خانه حضرت بهاء‌الله در شمیران، ایشان به طبیعت علاقه زیادی داشت و زمان زیادی را در فضای باز می‌گذراند. به بیان حضرت بهاء‌الله: «عالم صحرا عالم ارواح است عالم شهر عالم اجسام»

آثار حضرت بهاء‌الله

همان‌طور که تورات برای یهودیان، انجیل برای مسیحیان و قرآن برای مسلمانان حکم کلام الهی را دارد، آثار حضرت بهاء‌الله نیز از نظر بهائیان کلام الهی است.

آثار حضرت بهاء‌الله که به بیش از صد جلد می‌رسد به دو زبان فارسی و عربی نوشته شده است که این امر تسلط فوق‌العاده ایشان را به هر دو زبان نشان می‌دهد. برخی از این آثار، نثری زیبا، رفیع و قدرتمند از زبان خداوند است. بعضی، بیاناتی مستقیم در رابطه با اخلاق و معنویت، و شماری،

دعا و مناجات عرفانی

برای تأمل و تعمق هستند.

همچنین، نامه‌های بسیاری

از طرف حضرت بهاء‌الله

به افراد مختلف نوشته شده

است که به این قبیل از آثار

«لوح» می‌گویند.

در میان آثار حضرت بهاء‌الله، «کتاب اقدس» از

اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. این کتاب شامل احکام

و تعالیمی است که در روزهای سخت زندان نازل

شده و شامل راهنمایی‌ها و دستورالعمل‌هایی است که

اجرای آنها سبب شادی قلبی، سعادت فردی و ایجاد

جامعه‌ای صلح‌آمیز می‌شود.

کتاب کوچکی از آثار حضرت بهاء‌الله «کلمات مکنونه»

نام دارد که در واقع چکیده‌ای از آموزه‌های اخلاقی

ایشان است. این کتاب عصاره‌ای از رهنمودهای

روحانی موجود در کتاب‌های آسمانی ادیان جهان

است.

عمده‌ترین آثار منتشر شده از

حضرت بهاء‌الله

کتاب اقدس

کتاب ایقان

کلمات مکنونه

منتخباتی از آثار حضرت

بهاء‌الله

مجموعه مناجات‌های

حضرت بهاء‌الله

هفت وادی و چهار وادی

لوح ابن ذئب

لئالی حکمت

حضرت بهاء‌الله در کتاب «ایقان» در رابطه با تسلسل

و تداوم ظهور ادیان در زمان‌های مختلف توضیح

می‌دهد. این کتاب به موضوعاتی می‌پردازد که مرکز

توجه یک زندگی مبتنی بر آموزه‌های دینی و اخلاقی

است مثل وجود خدا، جایگاه پیامبران الهی، ماهیت

انسان و هدف از زندگی.

یکی از معروف‌ترین آثار عرفانی حضرت بهاء‌الله کتاب

«هفت وادی» است، در این کتاب مراحل سفر روح

برای رسیدن به خالق خود با زبانی شاعرانه تشریح شده

است.

روند ترجمه آثار حضرت بهاء‌الله

همچنان ادامه دارد، معیار و الگوی

ترجمه این آثار به زبان انگلیسی توسط

حضرت شوقی افندی تعیین شده است.

ایشان نتیجه فرزند نوه) حضرت بهاء‌الله

است و از سال ۱۹۲۱ تا سال ۱۹۵۷

اداره امور آئین بهائی را بر عهده داشت. ترجمه‌های

حضرت شوقی افندی به زبان انگلیسی بسیار برجسته

هستند و درک درستی از متن اصلی را ارائه می‌دهند.

نسخه خطی از کتاب اقدس نوشته

شده توسط حضرت بهاء‌الله

آرامگاه حضرت بهاء‌الله

حضرت بهاء‌الله در هنگام درگذشت در سال ۱۸۹۲ در عمارتی به نام قصر بهجی در عکا ساکن بود. پیکر ایشان در ساختمان کوچکی کنار همان عمارت به خاک سپرده شد که اکنون ساختمانی ساده و زیباست. باغ‌های اطراف این آرامگاه با درختانی چون سرو، انجیر و زیتون، آرامش و تقدس بیشتری به آن بخشیده است.

آرامگاه حضرت بهاء‌الله مقدس‌ترین مکان برای بهائیان است. این محل، قبله بهائیان عالم است که به سوی آن نماز می‌خوانند. زائران از گوشه و کنار جهان به آنجا می‌روند تا با ادای احترام به حضرت بهاء‌الله، بتوانند وقت و انرژی خود را وقف اهداف اصیل و شریفی نمایند که از سوی آن حضرت برای عالم انسانی تعیین شده است.

در مورد شناخت خدا

«سبیل کلّ بذات قدم مسدود بوده و طریق کلّ مقطوع خواهد بود و محض فضل و عنایت شمس مشرقه از افق احدیّه را بین ناس ظاهر فرموده و عرفان این انفس مقدّسه را عرفان خود قرار فرموده... و میزان الله فی ملکوت الأمر و الخلق و هم ظهور الله و حججه بین عباده.»

در رابطه با هدف زندگی

«اصل الیوم اخذ از بحر فیوضات است دیگر نباید نظر به کوچک و بزرگی ظروف باشد یکی کفی اخذ نموده و دیگری کاسی و همچنین دیگری کوبی و دیگری قدری»

در مورد دعا و مناجات

«ان اقرأ یا عبد ما وصل الیک من آثار الله بریوات المقربین لتستجذب بها نفسک و تستجذب من نعماتک افئدة الخلائق اجمعین و من یقرأ آیات الله فی بینه وحده لیشتر نفعاتها ملائکة الناشرات الی کلّ الجهات و ینقلب بها کلّ نفس سلیم ولو لن یتشعر فی نفسه ولكن ینظر علیه هذا الفضل فی یوم من الاّیام کذلک قدر خفیّات الأمر من لدن مقدّر حکیم.»

در ارتباط با تمدن در حال پیشرفت

«اصلاح عالم از اعمال طیبّه طاهره و اخلاق راضیه مرضیه بوده.»

برگزیده‌ای از آثار حضرت بهاء‌الله

در مورد ارتباط انسان با پروردگار

«کنت فی قدم ذاتی و ازلیّه کینونتی عرفت حبّی فیک خلقتک و القیت علیک مثالی و اظهرت لک جمالی.»

در مورد خلقت

«هل عرفتم لم خلقناکم من تراب واحد لثلاً یفتخر احد علی احد و تفکروا فی کلّ حین فی خلق انفسکم ینبغی کما خلقناکم من شیء واحد ان تکونوا کنفس واحدة بحیث تمشون علی رجل واحدة و تأکلون من فم واحد و تسکنون فی ارض واحدة حتّی تظهر من کینوناتکم و اعمالکم و افعالکم آیات التّوحید و جواهر التّجرید هذا نصحی علیکم یا ملأ الأنوار فانصحو منه لتجدوا ثمرات القدس من شجر عزّ منیع.»

صفحه‌ای از لوح ابن ذئب،

دست‌نوشته کاتب حضرت بهاء‌الله

ثبت آثار حضرت بهاء‌الله

یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های آثار حضرت بهاء‌الله اصالت آنها است. برای اولین بار در طول تاریخ ادیان، کلام و آیات نازل شده از سوی پیامبر الهی در حین نزول ثبت شده است.

فرآیند نزول وحی در چند سند تاریخی شرح داده شده است. یکی از ناظرین چنین می‌گوید:

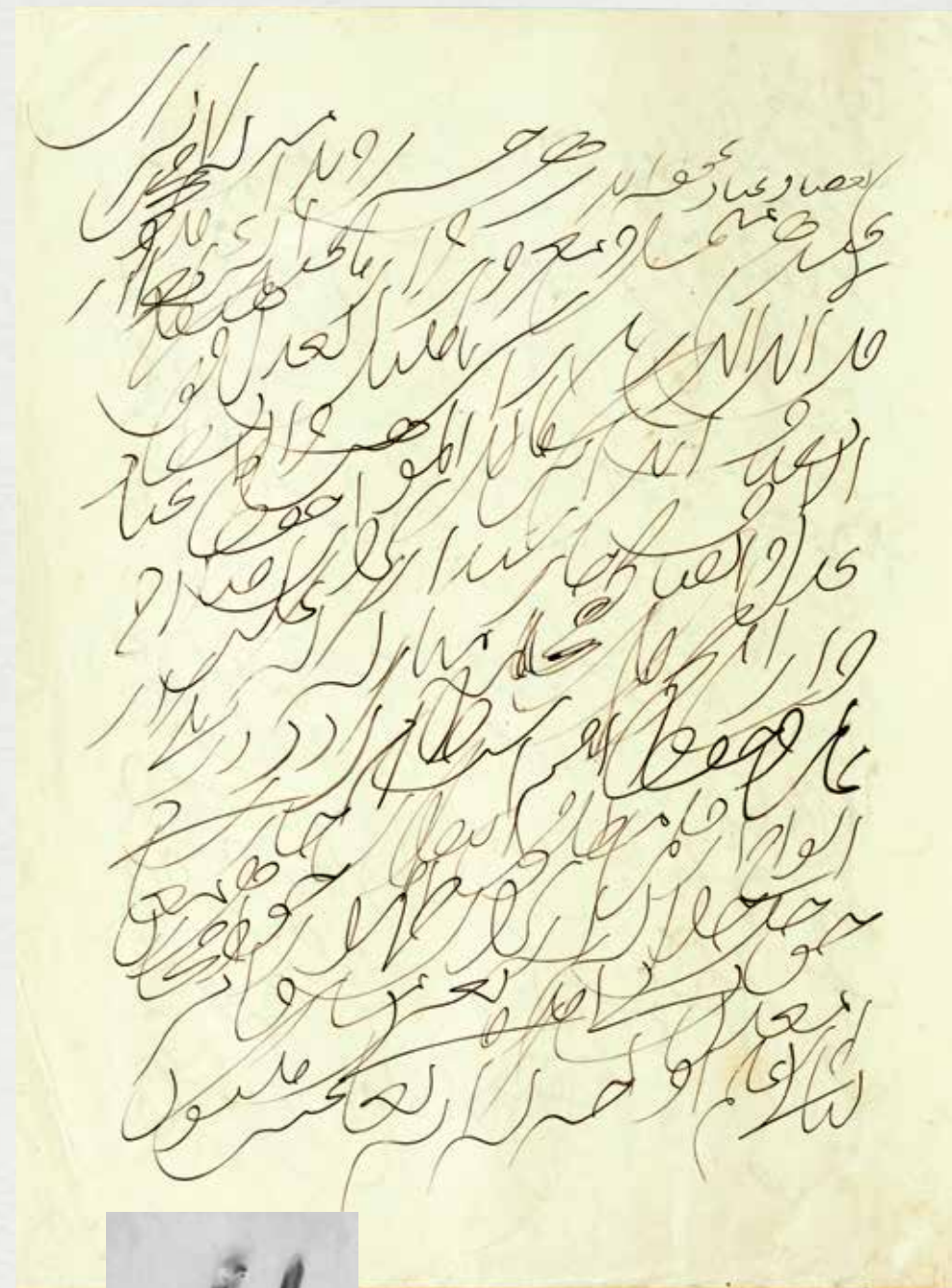
«میرزا آقا جان یک دواتی داشت به قدر یک کاسه

کوچک. به قدر ده تا دوازده قلم به مثل فولاد دم دست و کاغذهای ورق بزرگ خان بالغ و برگ توت، مرتّب و منظمّ داشت. عرایضی که می‌آمد از اطراف، به واسطه میرزا آقا جان در آن زمان به حضور ارسال می‌گشت.

عرایض را میرزا آقا جان به دست گرفته در محضر مبارک حاضر می‌گشت اذن گرفته، می‌خواند جمال مبارک می‌فرمودند قلم گرفته جواب بنویس. جمال مبارک به زبان میرزا آقا جان جواب می‌فرمودند و او می‌نوشت. فقط چیزی که بود این است که تا می‌رسید به این کلمه که من مکتوب را حضور مبارک خواندم و این لوح مبارک از قلم اعلی نازل.

وقتی که شروع می‌نمود به نوشتن تنزیل آیات به درجه‌ای ایشان سریع‌القلم بودند که صفحه که تمام می‌شد هنوز هوالله اول صفحه خشک نشده بود. مثل این بود که یک مشت مو را در میان مرکب بزنی و در روی کاغذ بکشی»

«در ایام حضرت بهاء‌الله رسم بر این بود که وقتی عرایض احتباً می‌رسید خادم هیکل مبارک به دستور ایشان ابتدا آنها را می‌خواند و سپس قلم و کاغذ به دست می‌گرفت و جمال مبارک عریضه‌ها را یکی پس از دیگری پاسخ می‌دادند. آیات مبارکه با سرعت بدون تفکر و اندیشه از لسان اطهر جاری می‌شد. هیچ کس قادر نبود آیتی را که در حین نزول نوشته می‌شد بخواند. حتّی کاتب وحی گاهی از خواندن خطّ خود عاجز می‌شد و برای پاک نویسی آن را به حضور جمال مبارک می‌برد تا برایش بخوانند.»

قلم و دواتی که حضرت بهاء‌الله از آن استفاده می‌کرد

«اغتمسوا في بحر بياني لعلّ
تطلعون بما فيه من لئالي
الحكمة و الأسرار.»
- حضرت بهاء الله

از جمله آموزه‌های حضرت بهاء الله: یکتایی
خداوند، وحدت ادیان، یگانگی عالم انسانی، ترک
انواع تعصبات، کرامت ذاتی نوع انسان، پیدایش
تدریجی و تکاملی حقایق دینی، پرورش صفات
معنوی و جدایی ناپذیری عبادت و خدمت.
آثار بهائی به موارد دیگری نیز تأکید دارد: اصل
برابری زن و مرد، هماهنگی و تطابق علم و دین،
لزوم از میان بردن فقر مفرط و ثروت بی اندازه،
تأکید بر اصل عدالت در روابط انسانی، اهمیت
تعلیم و تربیت، اهمیت ارتباط فعال و پویا بین افراد،
جوامع و مؤسسات در مسیر رسیدن به بلوغ جمعی.

اعتقادات بهائیان

«جمیع احزاب به افق اعلیٰ
متوجّهند و به امر حقّ عامل.»

– حضرت بهاءالله

یک خداوند مهربان

آثار بهائی می گوید اگرچه ممکن است بتوانیم جلوه خداوند را از طریق صفات موجود در مخلوقاتش تا حدودی درک کنیم، یا بتوانیم نشانه‌های خداوند را در زیبایی، غنا و تنوع موجود در جهان هستی بیابیم، اما حقیقت ذات خداوند، خالق جهان هستی و همه اجزای آن، فراتر از درک محدود ما است. خداوند، نامحدود، نامتناهی، قوی و قدیر است. خداوند علیم و دانا، رحیم، بخشنده، رئوف و مهربان است. خداوند یگانه است.

خداوند به دلیل محبتی که به انسان دارد، از طریق سلسله پیامبران الهی یا «مظاهر ظهور»، پیام و هدایت خود را برای بشریت نمایان می‌سازد. آنچه در باره حقیقت الهیه آموخته‌ایم توسط مؤسّسین ادیان بزرگ جهان بوده است. تعلیم آن‌ها به ما کمک می‌کند تا صفات روحانی خود را پرورش دهیم و به منصفه عمل در آوریم تا بتوانیم به خالق خود نزدیک‌تر شویم. اگرچه ما نمی‌توانیم ذات حقیقی الهی را به درستی درک کنیم، اما هدف زندگی ما شناختن، عشق ورزیدن و نزدیک‌تر شدن به اوست. می‌توانیم با تلاش برای کسب صفاتی مانند عشق و محبت، شفقت، سخاوت، عدالت و رحمت، هم به صورت درونی و هم در رفتارمان به این هدف نائل شویم.

یک خانواده بشری

در بطن اعتقادات آئین بهائی این باور وجود دارد که همه ما متعلق به یک خانواده بشری هستیم. همه تعلیم حضرت بهاءالله حول محور اصل وحدت عالم انسانی متمرکز است.

اکثر مشکلات و مصیبت‌های بشر از این تصور غلط و تعصب آمیز سرچشمه می‌گیرد که گروهی از مردم خود را برتر از دیگران می‌دانند. نژادپرستی مانع بروز قابلیت‌های قربانیانش می‌شود و عاملان خود را به فساد و تباهی می‌کشد و به طور کلی نوع انسان را از ترقی و تعالی باز می‌دارد. اگر بخواهیم بر چنین مشکلی فائق آییم باید قوانین، سیاست‌گذاری‌ها و ساختارهای اجتماعی به شکلی فراگیر از اصل وحدت عالم انسانی حمایت کنند.

هیچ گروه نژادی، قومی یا فرهنگی برتر از دیگری نیست. خداوند همه را به یک اندازه دوست دارد. با یافته‌های علوم زیستی و اجتماعی مبنی بر این که تنها یک نژاد انسانی وجود دارد، دیگر هیچ مبنایی برای تعصب باقی نمی‌ماند. هر فرد انسانی با هر پیشینه‌ای می‌تواند برای ساختن جهانی بهتر همکاری کند. اگر همه مردم دنیا را دوست داشته باشید، چیزی از دوست داشتن مردم یک کشور کم نمی‌شود. ملت‌گرایی مهارگسیخته و تعصب‌های مرتبط با آن باید جای خود را به عشق به بشریت به عنوان یک کل دهد. به بیان حضرت بهاءالله: «لیس الفخر لمن یحبّ الوطن بل لمن یحبّ العالم»

برابری جنسیتی

یک پیش‌نیاز دیگر برای رسیدن به جهانی متحد، دستیابی کامل به برابری زن و مرد است. هیچ پایه و اساس اخلاقی، علمی یا بیولوژیکی وجود ندارد که بتوان بر اساس آن نابرابری جنسیتی را توجیه کرد. تعصب جنسی موجب بی‌عدالتی علیه زنان می‌گردد و در مردان نگرش‌ها و عادت‌های زینباری می‌پروراند که از خانواده به محیط کار، زندگی سیاسی و زندگی اقتصادی انتقال می‌یابد. این نگرش‌های غلط حتی در روابط بین کشورها نیز ترویج داده می‌شود.

«بهائیان از هر قیدی آزادند
جمیع بشر را اغنام الهی و
خدا را شبن حقیقی و به
جمیع مهربان می‌دانند و روی
زمین را وطن واحد شمرند و
جمیع اجناس را جنس واحد
دانند.»

– حضرت عبداله‌الله

وحدت ادیان

«هذا دين الله من قبل و

من بعد»

– حضرت بهاءالله

ادیان جهان با ظهور پی در پی پیامبران الهی تأسیس شده‌اند. منشأ همهٔ ادیان خداوند است و مناسب زمان و مکانی هستند که در آن ظاهر شده‌اند. در حقیقت، دین خداوند یک دین است که به تدریج ظاهر می‌شود. ادیان الهی این قدرت را دارند که در همهٔ زمینه‌ها برای بشریت الهام‌بخش باشند و استعدادهایی چون شجاعت، فداکاری و کنترل نفس را در میان پیروان خود شکوفا سازند. ادیان الهی اصول، قوانین و مؤسساتی ایجاد می‌کنند که به کمک آن همهٔ مردم می‌توانند در جوامع بسیار بزرگ و پیچیده، در کنار یکدیگر زندگی کنند.

با این حال در طول تاریخ، تنش‌های مذهبی عامل جنگ‌ها و درگیری‌های بسیاری گردیده و مانع بزرگی در مسیر پیشرفت بوده‌اند. جدایی‌ها و اختلافاتی که به نام دین در بین مردم موجود است، خلاف ماهیت و هدف حقیقی دین است. به بیان حضرت عبدالبهاء: «دین باید سبب الفت و اتحاد گردد سبب ارتباط بین قلوب بشر شود اگر دین سبب نزاع و جدال گردد البتّه

بی‌دینی بهتر است زیرا عدم شیء مضرّ بهتر از وجود آن است». اگر همهٔ ادیان بزرگ از جانب یک خداوند آمده‌اند و ماهیت همهٔ آنها یکی است، پس تفاوت آن‌ها به ویژه در مسائل اجتماعی چیست؟ حضرت بهاءالله، پیامبران الهی را همانند پزشکانی کاردان و با تجربه می‌داند که هرکدام یک مأموریت اصلی دارند. آنان درک کاملی از ماهیت بشر دارند و درمانی تجویز می‌کنند که متناسب با بیماری خاص بشر در زمان و مکانی است که در آن ظاهر شده‌اند.

مأموریت حضرت بهاءالله به عنوان پیامبر الهی در این عصر، دمیدن روح تازه و ایجاد اتحاد میان مردم جهان است. آموزه‌های بهائی صلح را «هدف نهایی تمامی نوع بشر» می‌داند و با ارائه اصولی روحانی، بشریت را به صلح پایدار جهانی هدایت می‌کند. این صلح عمومی از سوی همهٔ پیامبران الهی وعده داده شده است.

سیر تکاملی دین

اگر خداوند را به خورشیدی فروزان و غیرقابل دسترس تشبیه کنیم، پیامبران مانند آئینه‌هایی هستند که نور خورشید را به بهترین شکل به سوی انسان‌ها منعکس می‌سازند.

شناسایی و بینش ما نسبت به خداوند و توانایی‌های اخلاقی، روحانی و فکری بشر به وسیلهٔ همین پیامبران الهی ترویج و پرورش یافته است. این مربیان الهی در زمان‌ها و مکان‌های مختلف می‌آیند و تعالیمی برای پیشرفت مردم در آن زمان و مکان می‌آورند.

با وجود آنکه هر پیامبر شخصیت و مأموریت خاص خود را دارد، همهٔ آنان اهداف مقدسی چون تعلیم و تربیت و اصلاح عالم و رفتار محبت‌آمیز با همهٔ مخلوقات را ترویج می‌دهند.

اگرچه اسامی و تعالیم بسیاری از این پیامبران در صفحات تاریخ ناپدید شده‌اند، ما تا اندازه‌ای از زندگی

و آموزه‌های برخی از این پیامبران اطلاع داریم. کریشنا، ابراهیم، موسی، زرتشت، بودا، عیسی، محمد و باب و بهاءالله از جملهٔ این مظاهر ظهور الهی هستند. با ظهور هر پیامبر، نیروی عظیم معنوی آزاد می‌شود که با گذشت زمان به طور فزاینده‌ای بر روابط انسانی اثر گذاشته، موجب افزایش آگاهی افراد و نیز ترقی اجتماع می‌گردد.

پیامبران الهی به طور مداوم راهنمایی‌های لازم را برای پیشرفت معنوی و اجتماعی بشریت ارائه می‌دهند، این فرآیند را می‌توان «سیر تکاملی دین» نامید. حضرت بهاءالله صریحاً بیان می‌دارد که با گذشت حداقل هزار سال پس از ایشان نیز ظهور جدیدی خواهد آمد.

«مثل امر الله مثل شمس است اگر ما لا نهاییه طالع شود یک شمس زیاده نیست و کلّ به او قائم هستند»

– حضرت باب

حضرت کریشنا

۵ سال پیش

حضرت ابراهیم

۴۹ سال پیش

حضرت موسی

۳۳ سال پیش

حضرت زرتشت

حضرت بودا

۲۹ سال پیش

حضرت عیسی

حضرت محمد

۱۱ سال پیش

حضرت باب

حضرت بهاءالله

امروز

هماهنگی و تطابق علم و دین

«دین انسان را بالی است و علم بال دیگر انسان به دو بال پرواز می‌کند.»

— حضرت عبدالبهاء

یکی از اصول اساسی اعتقادات بهائی هماهنگی علم و دین است. تعالیم بهائی می‌گویند، همان‌طور که علم یک نظام گسترده و مرتبط به دانش است که طی قرن‌ها تکامل یافته، دین نیز در یک سطح عمیق‌تر یک سیستم واحد است که با توجه به تکامل بشر از زمانی به زمان دیگر تجدید می‌شود. علم و دین در کنار یکدیگر دو جنبه از نظام‌های دانش هستند که تمدن را به پیش می‌برند.

حضرت عبدالبهاء علم را «اعظم منقبت» و «کاشف کلّ اشیا» توصیف می‌کند. علم به عنوان یک سیستم دانش در حال پیشرفت، بشریت را قادر می‌سازد تا حقیقت را از وهم و خیال جدا کند و بینش وسیع‌تری نسبت به حقایق فیزیکی و اجتماعی به دست آورد. پیشرفت عمیق در توانایی‌های علمی — مشاهده، اندازه‌گیری، آزمایش دقیق نظریه‌ها — موجب تحوّل در امور انسانی شده و به بشر کمک کرده تا درک درستی از قوانین و فرآیندهای حاکم بر جهان هستی به دست آورد. در دو قرن گذشته دستاوردهای علمی به طرز چشمگیری شتاب گرفتند و منجر به پیشرفت تکنولوژی و کشفیاتی شدند که نسبت به قبل بی‌سابقه بوده است. با این حال، اگر علم از اخلاق و معنویت که دین به وجود می‌آورد جدا گردد، از نیروها و انگیزه‌های مادی تأثیر می‌گیرد و به سمت اهداف مخرب هدایت می‌شود.

در طول تاریخ بشر، افراد زیادی به واسطه دین و برای منافع جمعی، قابلیت‌هایی چون مهرورزی، سخاوت، خدمت به دیگران، بخشش، توکل و از خود گذشتگی را در خود پرورش داده‌اند. تمدن‌ها بر اساس بینش‌هایی روحانی و اخلاقی شکل گرفتند که توسط پیامبران ارائه شده بود. انگیزه‌ای که مؤسسين ادیان در سراسر جهان در مردم ایجاد کردند و به عمل تبدیل شد، تأثیر زیادی در پیدایش تمدن‌ها داشت.

با این حال بر اساس تعالیم بهائی، هر چیزی که به اسم دین باشد لزوماً صحت ندارد: دین حقیقی منبع وحدت است و با علم هماهنگ است. اگر دین از علم جدا شود آنگاه لزوماً آلوده به خرافات و تقلید کورکورانه از گذشتگان می‌شود و نیروی حیات‌بخش خود را از دست می‌دهد. زمانی که چنین اتفاقی رخ دهد، دین افول می‌کند. با وجود آنکه طبیعت دین و علم تفاوت‌هایی دارد، اما دین حقیقی همانند علم با گذر زمان تکامل می‌یابد. از منظر تعالیم بهائی این تکامل با ظهور پیامبران و ادیان جدید از زمانی به زمان دیگر رخ می‌دهد. در بیانی از حضرت عبدالبهاء آمده است: «دقت نمایند در عالم وجود هر چیزی را تجدد لازم نظر به عالم جسمانی نمایند که حال جهان تجدد یافته افکار تجدد یافته عادات تجدد یافته علوم و فنون تجدد یافته مشروعات و اکتشافات تجدد یافته ادراکات تجدد یافته پس چگونه می‌شود که امر عظیم

دینی که کافل ترقیات فوق‌العاده عالم انسانی است و سبب حیات ابدی و مروج فضایل نامتناهی و نورانیت دوجہانی بی‌تجدد مانند.»

بهائیان معتقدند که علم و دین به عنوان دو سیستم دانش در مسیر تلاش برای ایجاد تحولات هدفمند اجتماعی و حل بسیاری از مشکلات آزردهنده امروز انسان‌ها یکدیگر را تکمیل می‌کنند. بهائیان در سراسر جهان در تلاشند تا پیام‌وزند چگونه در زمینه حقایق روحانی به دانش خود جامه عمل بپوشانند. چنین دانشی در کنار بینش علمی، باعث افزایش قابلیت افراد، مؤسسات و جوامع می‌گردد تا هریک از این‌ها در مسیر پیشرفت تمدن مؤثر باشند.

آثار بهائی می‌گویند اگر هر دو جنبه مادی و معنوی زندگی یک جامعه مورد توجه قرار گیرد و به هر دو بینش علمی و روحانی توجه خاصی شود، آنگاه بشریت از دام جهل و انفعال نجات می‌یابد. درواقع، میزان وسیعی از قدرت‌های بشری برای پیشرفت فردی و اجتماعی آزاد می‌شوند.

عکس معبد بهائی در شبلی

دستورالعمل حضرت بهاء‌الله در مورد ساخت معابد بهائی «بأكمل ما یمكن فی الامکان» الهام‌بخش پیشرفت‌هایی در معماری، طراحی و مهندسی گردید. معبد بهائی آمریکای جنوبی در اکتبر ۲۰۱۶ در نزدیکی سانتیاگو، شبلی به اتمام رسید. برای ساخت این معبد روشی جدید برای ریخته‌گری شیشه ایجاد شد و با کمک نه پوشش باله مانند که به استحکام سنگ و به روشنایی شیشه هستند ساختمان معبد بنا شد.

سفر ابدی روح

حضرت بهاء‌الله تأکید می‌کند که هر فرد دارای روحی متمایز است که خود حقیقی او را تشکیل می‌دهد. روح از جهان معنوی الهی سرچشمه می‌گیرد. روح جلوه‌ای از خداوند است به این معنی که می‌تواند صفات الهی را کسب نماید. از لحظه لقاح، روح با جسم انسان مرتبط می‌شود، اما این رابطه یک ارتباط جسمانی نیست؛ روح وارد یا خارج از بدن نمی‌شود، روح فضای فیزیکی اشغال نمی‌کند.

روح، خود را از طریق قدرت فکر و ویژگی‌های فردی هر شخص بیان می‌کند. عشق، محبت و شفقت، ایمان، شجاعت، تفکر، و قوه ابداع و ابتکار از تجلیات روح هستند؛ اگر انسان را به عنوان یک حیوان و یا یک ماشین پیچیده در نظر بگیریم، هر صفت انسانی دیگری که برای حیوان یا ماشین قابل توجه نباشد نیز از خصوصیات روح است. آن‌طور که در آثار بهائی آمده است، روح با دعا و نیایش تغذیه می‌شود:

زیرا اساس اعتقاد دینی آن احساس معنوی است که خلق را با حق مرتبط می‌سازد. این ارتباط روحانی را می‌توان از طریق دعا و تفکر به وجود آورد و حفظ نمود... بنا بر این، خصیصه دیانت بهائی همچون تمام ادیان الهی دیگر، اساساً معنوی است. هدف اصلی‌اش پرورش فرد و پیشرفت اجتماع از طریق کسب فضایل و قوای روحانی است. ابتدا روح انسان است که باید پرورش یابد و بهترین راه این پرورش روحانی دعا و مناجات است.

وقتی مرگ رخ می‌دهد، جسم به جهان خاک راجع می‌شود ولی روح تکامل خود را به سمت خداوند ادامه

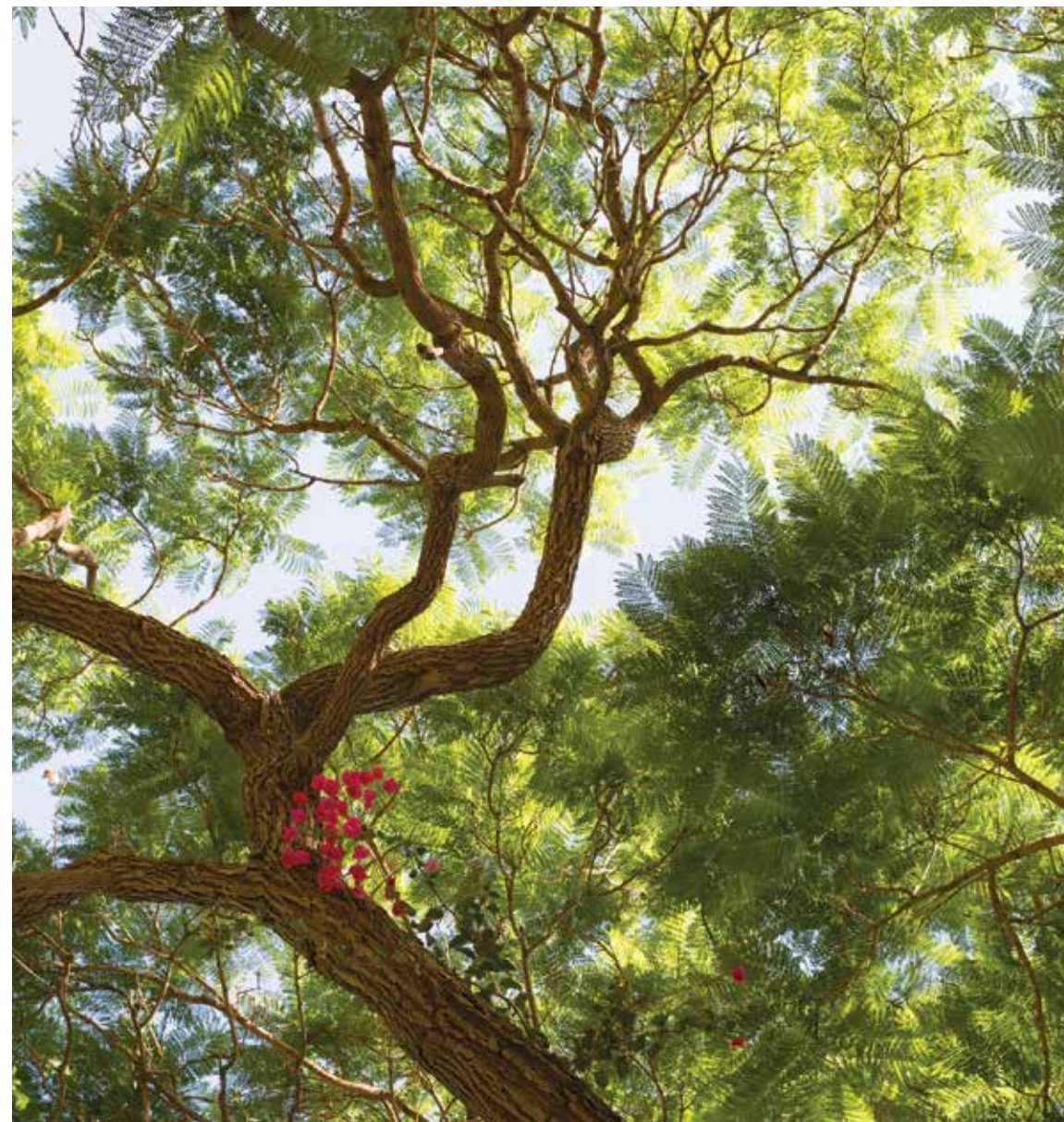
می‌دهد. در بیانی از حضرت بهاء‌الله در مورد روح آمده است: «و منه تظهر آثار الله و صفاته و عناية الله و الطافه.»

جهان پس از مرگ و ماهیت آن هنوز به صورت راز باقی مانده است. به بیان حضرت بهاء‌الله: «آنه لا یوصف و لا ینبغی ان یذکر الا علی قدر معلوم.» می‌توان بهشت را نزدیکی به خداوند و جهنم را دوری از او دانست. درجه نزدیکی ما به خدا طبیعتاً به تلاش ما برای رشد روحانی و نیز فضل و رحمت پروردگار

بستگی دارد.

ورود به زندگی بعدی می‌تواند با خود سرور و شادمانی به همراه آورد. حضرت بهاء‌الله مرگ را به فرآیند تولد تشبیه نموده است: «فرق این عالم با آن عالم مثل فرق عالم جنین و این عالم است.» همان‌طور که رحم مادر محلی برای مراحل اولیه تکامل جسمانی فرد است، این دنیای مادی نیز فضایی برای پیشرفت روح افراد فراهم می‌آورد. می‌توان در طول این زندگی مادی، ویژگی‌ها و صفاتی روحانی را پرورش داد که از ملزومات زندگی بعدی است.

تقویم جدید: زمان‌بندی بر اساس صفات الهی
از ابتدای تاریخ بشری، سنجش زمان برای نظم دادن به جوامع مهم بوده است. پذیرش یک تقویم جدید در هر دوره مذهبی، نمادی از قدرت ظهور الهی در تغییر درک انسان از حقایق مادی، اجتماعی و روحانی است. از این طریق، لحظات مقدس متمایز و برجسته می‌شوند، جایگاه بشریت در زمان و مکان دوباره ترسیم می‌گردد و آهنگ زندگی از نو نوشته می‌شود.

آئین بهائی تقویم مخصوص خود را به نام تقویم بدیع دارد که از سال ۲۰۱۵ به صورت جهانی مورد استفاده قرار گرفته است. تقویم بدیع یک تقویم شمسی است که دارای نوزده ماه نوزده روزه است. در هر سال چهار روز و در سال‌های کبیسه پنج روز باقی می‌ماند که به نام «ایام هاء» نام‌گذاری شده است و بهائیان آن را به برگزاری جشن و انفاق به فقرا و نیازمندان اختصاص می‌دهند. روزهای «ایام هاء» قبل از ماه روزه‌داری بهائی و هدف آن آماده‌سازی معنوی برای سال نو است. آغاز سال جدید بهائی نوروز نام دارد و در اولین روز بهار واقع می‌شود که در نیم‌کره شمالی آغاز فصل با طراوت و معتدل بهار است.

هرکدام از روزها و ماه‌های بهائی به نام یکی از صفات الهی همچون جلال، رحمت یا کمال خوانده می‌شود. نه روز از روزهای این تقویم نیز با توجه به اتفاقات تاریخی در آئین بهائی به عنوان روزهای مقدس، تعطیل هستند.

ماه‌ها

۱ شهر البهاء

۲ شهر الجلال

۳ شهر الجمال

۴ شهر العظمة

۵ شهر النور

۶ شهر الرحمة

۷ شهر الکلمات

۸ شهر الکمال

۹ شهر الاسماء

۱۰ شهر العزة

۱۱ شهر المشية

۱۲ شهر العلم

۱۳ شهر القدرة

۱۴ شهر القول

۱۵ شهر المسائل

۱۶ شهر الشرف

۱۷ شهر السلطان

۱۸ شهر الملك

ایام هاء

۱۹ شهر العلاء

برگزیده‌ای از آثار حضرت بهاء‌الله

در ارتباط با فطرت انسان

«مقصود از آفرینش عرفان حقّ و لقای او بوده و خواهد بود.»

«این تجلیات انوار صبح هدایت و اشراقات انوار شمس عنایت در حقیقت انسان مستور و محجوبست ... تا آیینۀ از زنگ و غبار ممتاز نگردد صورت و مثال و تجلی و اشراق شمس بی‌امس در او منطبق نشود.»

«کینونت و حقیقت هر شیئی را به اسمی از اسماء تجلی نمود و به صفتی از صفات اشراق فرمود مگر انسان را که مظهر کُلّ اسماء و صفات و مرآت کینونت خود قرار فرمود و به این فضل عظیم و مرحمت قدیم خود اختصاص نمود.»

«اعلم أنّه يصعد حين ارتقائه الى ان يحضر بين يدي الله في هيكل لا تغیره القرون و الأعصار و لا حوادث العالم و ما يظهر فيه و يكون باقياً بدوام ملكوت الله و سلطانه و جبروته و اقتداره و منه تظهر آثار الله و صفاته و عناية الله و الطافه.»

«بعد از خلق کُلّ ممکنات و ایجاد موجودات به تجلی اسم یا مختار انسان را از بین امم و خلائق برای معرفت و محبت خود که علت غائی و سبب خلقت کائنات بود اختیار نمود.»

«كنت في قدم ذاتي و ازلیة کینونتی عرفت حبی فیک خلقتک و القیت علیک مثالی و اظهرت لک جمالی.»

«احببت خلقتک فخلقتک فأحببني کی اذکرک و فی روح الحیاة اثبتک.»

«خلقتک عالیاً جعلت نفسک دانیه فاصعد الی ما خلقت له.»

«ستمعون عن حبی و تضطرب النفوس من ذکری لأنّ العقول لن تطیقنی و القلوب لن تسعنی.»

«انت ملکی و ملکی لا یفنی کیف تخاف من فنائک و انت نوری و نوری لا یطفأ کیف تضطرب من اطفائک و انت بهائی و بهائی لا یغشی و انت قمیصی و قمیصی لا یبلی فاسترح فی حبک ایای لکی تجدنی فی الأفق الأعلى.»

«احبّ الأشياء عندی الانصاف لا ترغب عنه ان تکن الیّ راغباً و لا تغفل منه لتکون لی امیناً و انت توفّق بذلک ان تشاهد الأشياء بعینک لا بعین العباد و تعرفها بمعرفتک لا بمعرفة احد فی البلاد فکّر فی ذلک کیف ینبغی ان تکون ذلک من عطیتی علیک و عنایتی لک فاجعله امام عینیک.»

اعتقاد در عمل

در تعالیم بهائی تهذیب نفس و ارائه خدمت به بشریت از یکدیگر جدا نیستند. این هدف دوجانبه اخلاقی، تلاش‌ها و اقدامات بهائیان را در همه عرصه‌های زندگی شکل می‌دهد.

شخصیت و رفتار

یک اصل عمده برای سفر روحانی ما، رشد صفات و خصوصیات است که کمک می‌کند تا ما به خداوند نزدیکتر شویم. در جهان امروز، پرورش چنین ویژگی‌هایی مستلزم تلاش مداوم برای تهذیب نفس است تا مواهبی چون اصالت و بزرگواری که به همه نوع بشر اهدا شده است به طور فزاینده‌ای در رفتارمان متجلی گردد. به مرور زمان که عرفان الهی در فکر و قلب ما بیشتر می‌شود، صفات متعالی و انسانی نیز در رفتار ما بیشتر شکوفا می‌گردد. هرچه خود را خالص‌تر کنیم بیشتر متوجه می‌شویم که کدام عمل، ما را به سوی کمال و بزرگی می‌برد و کدام یک به حقارت و خواری می‌کشاند.

هر پیامبر خدا به عنوان یک مربی الهی مجموعه‌ای جدید از قوانین و تعالیم به ارمغان می‌آورد که به مرحله خاصی از تکامل زندگی معنوی و اجتماعی بشر کمک می‌کند. حضرت بهاءالله نیز قوانین حاکم بر رفتار شخصی افراد، مانند نماز، روزه، ازدواج، اجتناب از مصرف الکل و مواد مخدر را اعلان نمود، به اهمیت مشارکت در تجارت و کسب و کار، تعلیم و تربیت اطفال و اجتناب از غیبت سفارش کرد و کسب فضائلی چون صداقت، امانت، مهمان‌نوازی، تواضع، صبر و عدالت را مورد تأکید قرار داد.

بهایان می‌دانند که قوانین الهی را نمی‌توان به فهرستی ساده از بایدها و نبایدها محدود ساخت. در عوض آنان به قدرت منقلب‌کننده تعالیم حضرت بهاءالله برای ایجاد سرور و شادی، تهذیب نفس و احیای جامعه توجه می‌کنند.

گام نهادن در مسیر روحانی

آموزه‌های بهائی تأکید دارند که هر فرد، مسئول رشد

روحانی خویش است. در آئین بهائی طبقه روحانی و رهبر دینی وجود ندارد و افراد نمی‌توانند با ارائه تفسیرها و برداشت‌های شخصی خود از آثار الهی سعی کنند بر بقیه پیروان دین رهبری کنند. البته با هدایت و حمایت مؤسسات بهائی، جامعه بهائی به منبعی از عشق و تشویق تبدیل شده است اما در نهایت مسئولیت عمل به کلام خدا و رشد روحانی بر عهده افراد جامعه است.

بهایان، سفر روح را قدم گذاشتن در مسیر خدمت و حرکت به سوی خدا می‌دانند. این مسیر به روی همه افراد بشر گشوده است و ما می‌توانیم در کنار یکدیگر جهانی بهتر بسازیم. ابعاد اصلی این مسیر واضح است: تنها تمرکز بر یک فرد، نتیجه معکوس به بار می‌آورد زیرا این مسیر با مشارکت دیگران به پیش می‌رود.

همه افراد در این مسیر اهداکنندگان و درعین حال دریافت‌کنندگان عشق و محبت، دستیاری و حمایت و تشویق هستند. هر کس باید آگاهانه این تمایل که حق تنها با اوست را مهار کند و بداند که لزوماً راه حل

درست‌تر و بهتر نزد او نیست. فروتنی لازمه پیشرفت است. هیچ‌کدام از افرادی که در این مسیر روحانی قدم می‌گذارند کامل نیستند.

مشورت: رویکرد جمعی برای تصمیم‌گیری

بهایان برای حفظ وحدت در تصمیم‌گیری از اصول و روش‌های مشورت بهره می‌گیرند. مشورت فرآیندی غیر خصمانه و صلح‌آمیز در راستای جستجوی جمعی برای یافتن حقیقت است. روح مشورت آن است که همه آراء محترم شمرده شوند، همه مورد محبت و تشویق قرار گیرند و مشارکت، صادقانه و محترمانه باشد. چنین رویکردی اگر با فروتنی انجام شود احساس مالکیت نسبت به ایده‌ها و نظرات از میان می‌رود و هرگاه ایده‌ای ارائه شود متعلق به جمع است. اعضای هر جمعی اعم از مؤسسات انتخابی بهائی، زن و شوهر، خانواده‌ها و هر گروه دیگری، برای تصمیم‌گیری و درک عمیق مسائل در گروه خود مشورت می‌کنند. مشورت بینش جدیدی در بین

گروه ایجاد می‌کند و سبب افزایش هماهنگی و اتحاد جمع می‌گردد. مشورت این نیست که تنها یک ایده به عنوان حقیقت محض تعیین شود و یا یک توافق بین گروه‌های مخالف و متخاصم با یکدیگر پیدا شود.

اگر در یک جمع بهائی، افراد نتوانند با مشورت به یک نتیجه واحد و مشترک برسند آنگاه رأی‌گیری می‌شود. بعد از رأی‌گیری همه اعضا موظف هستند بدون توجه به نظر شخصی خود از اکثریت آراء حمایت و پیروی کنند و بدون مخالفت و تأخیر، تصمیم گرفته شده را عملی‌سازند. به این ترتیب، یا بزودی دلیل آن تصمیم بر همه آشکار می‌شود و یا بعد از مدتی نیاز به تصمیم‌گیری مجدد ضروری به نظر می‌رسد.

بهترین راه برای مشورت آن است که ویژگی‌های فردی مانند تعق، شنیدن، و بیان نظر را در خود پرورش دهیم. به بیان حضرت بهاءالله: «آسمان حکمت الهی به دو تیر روشن و منیر مشورت و شفقت در جمیع امور به مشورت متمسک شوید چه که او است سراج هدایت راه نماید و آگاهی عطا کند.»

«و اجعلوا اشراقکم افضل من عشیکم و غدکم احسن من امسکم.»

— حضرت بهاءالله

جامعه‌سازی با روح خدمت

در سراسر جهان، مردمی با سنین مختلف، مذاهب گوناگون و سابقه و پیشینه متفاوت در فعالیت‌های جامعه‌سازی شرکت دارند که از آموزه‌های بهائی الهام گرفته است.

کودکان، نوجوانان و بزرگسالان با شرکت در فعالیت‌هایی چون جلسات دعا، مطالعه، مشورت و تأمل و بررسی، برای پیشرفت معنوی خود تلاش می‌کنند. آنها مفاهیم روحانی را با یکدیگر بررسی می‌کنند و در جامعه خود به کار می‌گیرند. از این طریق توانائی خدمت افزایش یافته و اقدامات جمعی پیچیده‌تری امکان‌پذیر می‌گردد و تحوّل فرد و اجتماع به طور همزمان به پیش می‌رود.

دعا و نیایش در عبادتگاه بهائی دهلی‌نو، هندوستان

زندگی و عبادت

روحیه همبستگی و هماهنگی که ما را به یکدیگر پیوند می‌دهد، با دعا و نیایش مستحکم می‌گردد. همان‌طور که غذا برای جسم ضروری است بهائیان نماز روزانه را برای حفظ رشد روحانی ضروری می‌دانند و با دعا خواندن خدا را شکر و ستایش می‌کنند، عشق خود را نسبت به خداوند بیان می‌دارند و از او طلب هدایت و یاری می‌نمایند.

آثار حضرت باب، حضرت بهاء‌الله و حضرت عبدالبهاء شامل دعا‌های پرمعنا و بسیار زیبایی هستند که هم به صورت فردی و هم در جلسات عمومی خوانده می‌شوند.

گرد هم آمدن و دعا خواندن به همراه دوستان و همسایگان یکی از معمول‌ترین روش‌های جلسات دعای بهائیان است. این جلسات در مراکز اجتماعی و یا در منازل افراد برگزار می‌شود و دعا و کلماتی از کتاب‌های مقدس در نهایت صمیمیت و احترام خوانده می‌شوند. اکثر اوقات جلسات دعا با موسیقی و آهنگ‌های مناسب همراه است. جلسات دعا بدون تشریفات مذهبی خاصی برگزار می‌شود و هیچ فردی در آن نقشی چون واعظ ندارد. در این جلسات ساده، مردم با هر پیشینه و اعتقادی گرد هم می‌آیند تا با خواندن دعا و مناجات روح اتحاد را در جامعه تقویت نمایند.

«ان اجتمعوا بالروح و الریحان ثم اتلوا آیات الرحمن بها تفتح علی قلوبکم ابواب العرفان اذّا تجدوا انفسکم علی استقامة و تروا قلوبکم فی فرح مبین.»

— حضرت بهاء‌الله

«وقتی فرد عادت مطالعه و تعمق در کلام خلاق الهی را تقویت می‌کند این فرآیند تقلیب، خود را به شکل توانایی بیان درک شخصی از مفاهیم عمیق و بررسی واقعیت روحانی در گفتگوهای مهم، ظاهر می‌سازد.»

— بیت العدل اعظم

مؤسسه آموزشی
کتاب آسمانی و کلام پیامبران الهی دارای قدرت خلاقه هستند و سبب تقلیب و تحول در روح انسان می‌شوند. ارتباط با کلام خدا به صورت فردی و یا جمعی، قدرتی روحانی و نیرویی اخلاقی را پدید می‌آورد که بی‌گمان بر روابط جدید اجتماعی تأثیر می‌گذارد، به مؤسسات قدرت و زندگی تازه می‌بخشد و باعث پویایی جامعه می‌شود. فرآیند تحول شخصی و اجتماعی، با تعمق در آثار الهی و خدمت به عالم انسانی آغاز می‌شود. در اواسط دهه ۱۹۹۰ میلادی، مفهوم «مؤسسه آموزشی» با هدف تقویت روشمند این فرآیند و مشارکت هرچه بیشتر افراد به وجود آمد.

ماهیت مؤسسه آموزشی را می‌توان این‌گونه درک کرد که میان دوستان در هزاران هزار فضای اجتماعی اعم از محله، روستا، مدرسه، دانشگاه و محل کار، گفتگویی در حال انجام است. مؤسسه آموزشی همانند یک سیستم آموزش از راه دور عمل می‌کند تا این گفتگوهای در حال تکامل و تحول را تسهیل کند. عناصر اصلی این سیستم عبارتند از: حلقه مطالعه، فرد راهنما و مجموعه‌ای از مطالب که بر اساس آثار بهائی، بیش و دانشی روحانی به وجود می‌آورد تا بتوانیم تعالیم حضرت بهاء‌الله را در زندگی واقعی عمل نماییم.

حلقه‌های مطالعه
حلقه مطالعه، گروهی کوچک از افرادی است که

مجموعه‌ای از دوره‌های مؤسسه آموزشی که بر موضوع ایجاد قابلیت برای خدمت تمرکز دارد:

تفکر درباره روح انسان

درک آثار بهائی، دعا و مناجات و زندگی و مرگ

قیام به خدمت

مسیر خدمت و ویژگی‌های اساسی زندگی اجتماعی

آموزش کلاس‌های کودکان

تأثیر تحول‌بخش تربیت روحانی کودکان

بهره‌مندی از قوای نوجوانان

تواندهی روحانی و اخلاقی نوجوانان ۱۲ تا ۱۵ سال

همراهی در مسیر خدمت

آموزش راهنمایان برای کمک به دیگران برای پیشرفت در این دوره‌ها

ایجاد جوامعی پویا

همراه با هم در مسیر خدمت و مشورت

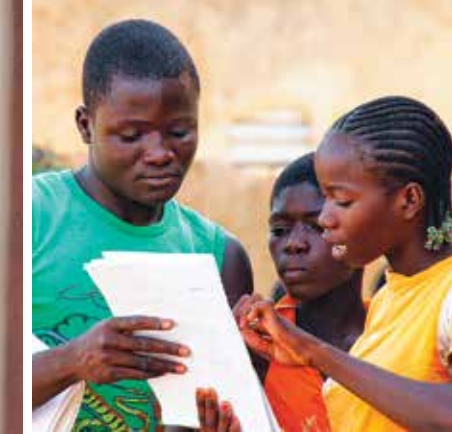
«الخلق ... نوره يفوق نور الشمس و اشراقها.»

— حضرت بهاء الله

دوره جوانی

از آغاز تاریخ آئین بهائی، جوانان نقش مهمی ایفا کرده‌اند. حضرت باب در سن ۲۵ سالگی مأموریت خود را اعلان کرد و بسیاری از پیروان ایشان نیز در آغاز جوانی تعالیم این دیانت را پذیرفتند. به همین ترتیب، جوانان برای اعلان پیام حضرت بهاء الله و انتشار این تعالیم نیز پیشرو بودند. آموزه‌های بهائی، جوانان را تشویق می‌کند تا از دوران پویای زندگی خود به عنوان فرصتی برای کمک مؤثر به جامعه استفاده کنند. جوانان دارای انرژی هستند، آرمان‌گرا بوده و صرف‌نظر از شرایط اجتماعی خود، تمایل دارند به بهبود و آبادی جهان کمک کنند. آنها یاد می‌گیرند چگونه با محیط اطراف خود — خانواده، گروه همسالان، مدرسه، محل کار، رسانه، جامعه — تعامل داشته باشند و قوای اجتماعی فعال آن را تشخیص دهند. قوایی مانند عشق به حقیقت، شوق به دانش و کشش به زیبایی، آنان را به سمت خدمت به بشریت سوق می‌دهد. نیروهای

دیگری مانند گسترش ماده‌گرایی و خودمحوری، مخرب هستند و دیدگاه جوانان را نسبت به دنیا تحریف کرده مانع رشد فردی و جمعی می‌شوند. به طور طبیعی مسائل زیادی وقت و انرژی جوانان را به خود اختصاص می‌دهد از جمله تحصیل، کار، اوقات فراغت، زندگی معنوی و سلامت جسمانی. اگر به زندگی به عنوان یک کل یکپارچه نگاه نکنیم ممکن است دچار سردرگمی و اضطراب شویم. با این حال جوانان می‌توانند از طریق خدمت خالصانه یاد بگیرند زندگی خود را به گونه‌ای شکل دهند که همه ابعاد آن مکمل یکدیگر باشد. آن‌ها با پرورش الگوهای رفتاری که نیازهای معنوی و جسمانی زندگی را متعادل می‌سازد، به رشد فردی خود کمک می‌کنند و مقصد و معنای زندگی را می‌یابند. با رشد و توسعه درک روحانی، قدرت بیان و چارچوب‌های اخلاقی، جوانان توانا می‌شوند که یک زندگی عاری از تناقض داشته باشند و به پیشبرد تمدن کمک کنند.

«انسان را بمثابه معدن که
دارای احجار کریمه است
مشاهده نما به تربیت جواهر
آن به عرصه شهود آید و عالم
انسانی از آن منتفع گردد.»

— حضرت بهاءالله

هم برای خودشان مفید است و هم آنکه مادران
تحصیل کرده می‌توانند مزایای دانش و بیش را سریع‌تر
و مؤثرتر در جامعه گسترش دهند.
در نهایت، هدف این است که کودکان از هرگونه
تعصبی آزاد شوند و با شناسایی وحدت عالم انسانی،
کرامت و شرافت نوع انسان را ارج نهند. حضرت
بهاءالله از ما می‌خواهد یکدیگر را با نگاه «همه بار
یک دارید و برگ یک شاخسار» ببینیم. بهائیان با الهام
از این دیدگاه برای تعلیم روحانی کودکان، با دوستان
و همسایگان و همکاران خود برای ایجاد چنین
برنامه‌هایی همکاری می‌کنند.

و هم در زندگی نوجوانانی که در حال خدمت به آنان
هستند.

خانواده و فرزندان

خانواده از نظر آئین بهائی هسته مرکزی جامعه بشری
بوده و زندگی خانوادگی اولین جایگاه برای رشد
ارزش‌ها و قابلیت‌های ضروری برای بهبود جامعه
است. در جهانی که معصومیت و شوق کودکی به
سادگی به واسطه ماده‌گرایی سرکوب می‌شود آموزش
اخلاقی و روحانی کودکان اهمیت حیاتی دارد.
زندگی خانوادگی ایده‌آل از نظر آئین بهائی یک زندگی
همراه با عشق و احترام در روابط والدین و فرزندان
است و اصولی نظیر مشورت و هماهنگی را در
تصمیم‌گیری‌ها پرورش می‌دهد.
آموزه‌های بهائی به اهمیت آموزش و پرورش زنان
و دختران تأکید می‌کند، چرا که تحصیل دختران

خود پرورش دهند. «مشوقین» و نوجوانان هر هفته با
مطالعه مطالبی بر اساس مفاهیم روحانی و اخلاقی با
یکدیگر گفتگو می‌کنند که چگونه می‌توانند جهان را به
حرکت درآورند و با مقاومت در برابر نیروهای منفی
به پیشرفت اجتماعی کمک کنند. آنان در گفتگوهای
هدفمند، خدمات اجتماعی و فعالیت‌های هنری مانند
نمایشنامه، بازی‌های دسته جمعی، هنرهای تجسمی
و داستان‌سرایی مشارکت می‌کنند. هریک از این
فعالیت‌ها هویت اخلاقی آنان را تقویت می‌کند و شکل
می‌دهد.
«مشوقین»، تلاش می‌کنند تا نوجوانان از توانایی‌های
خود آگاه شوند، انرژی خود را هدایت کنند و
مهارت‌های خود را برای خدمت به خانواده، دوستان و
همسایگان گسترش دهند. در طول این مسیر، بسیاری
از «مشوقین» متوجه شده‌اند برنامه تواندهی روحانی
و اخلاقی نوجوانان هم در زندگی خودشان مؤثر است

تواندهی روحانی و اخلاقی نوجوانان
برنامه تواندهی روحانی و اخلاقی نوجوانان یک جنبش
جهانی است که نوجوانان ۱۲ تا ۱۵ ساله را تشویق به
همکاری با والدین و اعضای جامعه می‌کند تا به رفاه
محله و به طور کلی بهبود جهان کمک کنند.
این برنامه بر این اندیشه استوار است که نوجوانان برای
دستیابی به بالاترین قابلیت‌های خود، باید هم از نظر
معنوی و هم از نظر ذهنی و فکری آموزش ببینند. با
این‌که این برنامه الهام گرفته از آموزه‌های بهائی است
اما برنامه‌های تعلیم دینی و آموزش‌های مذهبی ندارد
بلکه نشان می‌دهد نوجوانان نقش قابل توجهی در
کمک به رشد جامعه دارند.
نوجوانان در این گروه‌ها توسط جوانان راهنمایی
می‌شوند؛ این جوانان «مشوقین» خوانده می‌شوند
و به نوجوانان کمک می‌کنند تا صفات روحانی و
قابلیت‌های ذهنی و ظرفیت خدمت به جامعه را در

بهاء

یا بهاء‌الابهی

این طرح خوشنویسی نمادی به زبان عربی است که می‌توان آن را چنین ترجمه کرد: «ای روشن‌ترین روشنایی‌ها». بهائیان آن را به عنوان «اسم اعظم» می‌شناسند که به حضرت بهاء‌الله نیز اشاره دارد و اغلب در مراکز و منازل بهائی دیده می‌شود.

گردهمایی در عبادتگاه بهائی آپیآ-ساموآ (Apia, Samoa)

نماد روی انگشتر

این طرح اغلب بر روی جواهرات حک شده و یا در ساختمان‌های بهائی دیده می‌شود. با وجود آنکه این نماد به طور کلی طرحی خوشنویسی شده از نام «بهاء» است، اما خط عمودی آن به عنوان نمادی از روح القدس است که می‌تواند این‌گونه تفسیر شود که شناسایی خداوند از طریق مظاهر ظهور ادامه می‌یابد. دو ستاره نیز نماد حضرت باب و حضرت بهاء‌الله هستند.

ستاره نه پر

معمولاً ستاره ساده‌ای با نه پر، نمادی از آئین بهائی است. عدد نه بیانگر وحدت و کمال است.

معابد بهائی

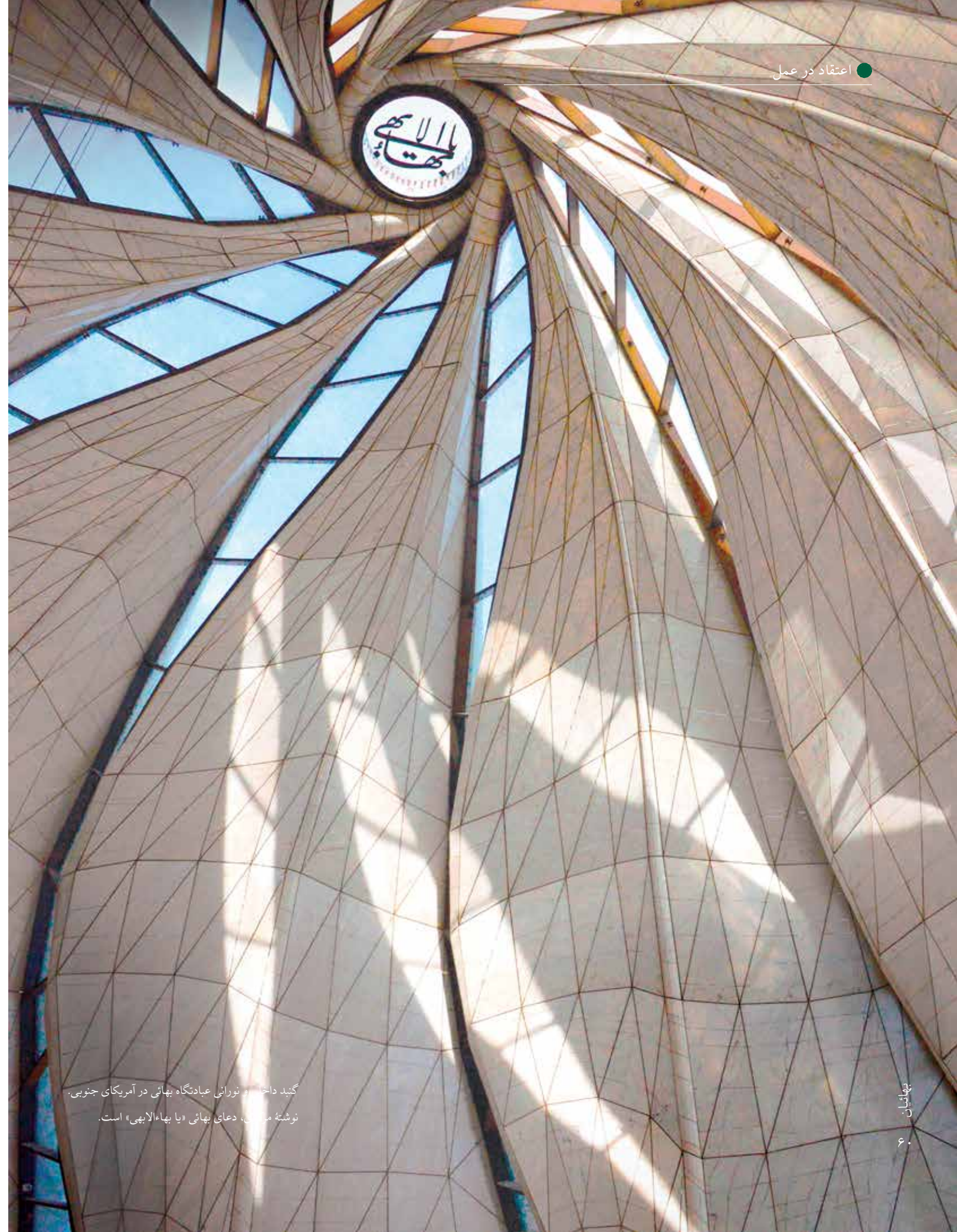
هریک از این ساختمان‌ها مرکز مؤسسه‌ای به نام «مشرق‌الاذکار» هستند، مشرق‌الاذکار به معنی محل برخاستن ذکر الهی است. در نهایت هر معبد بهائی با ساختمان‌های دیگری چون بیمارستان، دانشگاه و دیگر سازمان‌های بشردوستانه و خدمات اجتماعی که به رفع نیازهای جامعه اختصاص دارد احاطه خواهد شد. در حالیکه اکنون اکثر فعالیت‌های مربوط به دعا، مناجات و عبادت بهائی در خانه و یا در مراکز محلی انجام می‌شوند، معابد ملی و محلی بهائی نیز در حال ساخته شدن هستند که پاسخی است به فرآیند پویای جامعه‌سازی که در نقاط مختلف جهان در جریان است.

اولین معبد ملی بهائی در جمهوری دموکراتیک کنگو و پای‌آگینه نو ساخته خواهد شد. اولین معابد محلی بهائی نیز در باتامبانگ در کامبوج، بیهار شریف در هندوستان، ماتونداسوی در کنیا، نورت دل کاتوکا در کلمبیا و تانا در وانواتو در حال ساخت هستند. در بیش از ۱۳۰ کشور، قطعه زمین‌هایی نیز برای احداث معابد آینده در نظر گرفته شده است.

معابد بهائی در سراسر جهان، عبادت خداوند را با خدمت به بشریت پیوند می‌دهند. هشت عبادتگاه بهائی به صورت منطقه‌ای یا قاره‌ای وجود دارد؛ این معابد در استرالیا، شیلی، آلمان، هندوستان، پاناما، ساموآ، اوگاندا و ایالات متحده آمریکا قرار دارند. درهای این معابد به روی عموم باز است و سالانه میلیون‌ها نفر از آنها بازدید می‌کنند.

هر معبد تحت تأثیر چشم‌انداز، زمینه و فرهنگ منطقه، معماری منحصر به فردی دارد. هرکدام از این معابد دارای عناصری هستند که آموزه‌های بهائی را منعکس می‌سازند: طرح دایره‌ای با نه در ورودی که از هر سو از افراد استقبال می‌کند؛ یک گنبد که نمادی است از اینکه همه زیر سایه یک خداوند قرار دارند؛ و باغ‌های زیبا که نمادی از وحدت در کثرت هستند.

آئین بهائی، تشریفات مذهبی خاص، شخص روحانی یا واعظ ندارد که بخواد در معبد سخنرانی کند. به جای این‌ها یک برنامه ساده دعا برگزار می‌شود که در آن کلام الهی از آثار بهائی و کتب آسمانی ادیان دیگر با احترام خوانده می‌شود.

گنبد داخلی نورانی عبادتگاه بهائی در آمریکای جنوبی، نوشته‌شده توسط، دعای بهائی «یا بهاء‌الابهی» است.

استرالیا

سیدنی، استرالیا - افتتاح در سال ۱۹۶۱

«فرشته سیدنی» با چشم‌انداز خط ساحلی اقیانوس آرام، توسط محوطه جنگل پارک ملی کورینگ‌گای (Ku-ring-gai) در شهر سیدنی احاطه گردیده است.

آمریکای مرکزی

پاناما سیتی، پاناما - افتتاح در سال ۱۹۷۲

دیوارهای آن الگویی دارند که یادآور بناهای مایان تولتک (Mayan-Toltec) در شبه جزیره یوکاتان (Yucatan) است. این ساختمان روی تپه‌ای قرار دارد و خلیج پاناما از دوردست نمایان است.

آمریکای جنوبی

سانتیاگو، شیلی - افتتاح در سال ۲۰۱۶

نُه بال نیمه شفاف از جنس شیشه و سنگ مرمر که مستقیماً از زمین قد برافراشته‌اند، احساس شناور بودن در برکه‌های بزرگ را ایجاد می‌کند. این معبد در کوهپایه‌های رشته‌کوه آند و بالای شهر سانتیاگو قرار دارد.

اقیانوسیه

آپیا، ساموآ (Apia, Samoa) - افتتاح در سال ۱۹۸۴

معماری این ساختمان برگرفته از زندگی مردم ساموآ و گیاهان گرمسیری محیطی است. این بنا روی کوهی خارج از شهر واقع شده و ساختمانی ساده و زیبا دارد.

اروپا

لانگنهاین (Langenhain)، آلمان - افتتاح در سال ۱۹۶۴

این ساختمان روی تپه‌ای در منطقه تانوس در نزدیکی شهر فرانکفورت قرار دارد. خطوط صاف آن یادآور مکتب معماری باوهاوس است.

آمریکای شمالی

ویلمت، ایلینوی - افتتاح در سال ۱۹۵۳

این عبادتگاه به عنوان مقدس‌ترین معبد محسوب می‌شود. حضرت عبدالبهاء، پسر بنیان‌گذار آئین بهائی مستقیماً در برنامه‌ریزی آن مشارکت داشت و در طول اقامت تاریخی خود در آمریکای شمالی در سال ۱۹۱۲ سنگ بنای آن را گذاشت.

شبه قاره هند

بهاپور، دهلی نو، هندوستان - افتتاح در سال ۱۹۸۶

معماری متمایز عبادتگاه «لوتوس» نمادی از گل نیلوفر آبی است. این گل در هنر و معماری اسلامی، هندو و بودائی دیده می‌شود.

آفریقا

کامپالا، اوگاندا - افتتاح در سال ۱۹۶۱

این ساختمان بر تپه کیکایا (Kikaya) در کنار دریاچه ویکتوریا قرار دارد. این معبد با گنبدی سبز رنگ، خیره‌کننده است و شیشه‌های رنگی و نمایی با ماسه‌سنگ‌های قهوه‌ای دارد.

زندگی سخاوت‌مندان

هدف از زندگی ما شناخت و عشق به خداوند و حرکت در جهت نزدیک‌تر شدن به اوست. ما با بازتاب صفات الهی چون عشق، محبت، سخاوت، عدالت و بخشش در رفتار خود در راستای این هدف تلاش می‌کنیم. با خدمت محبت‌آمیز و خالصانه و با در اختیار قرار دادن وقت، انرژی، دانش، و منابع مالی خود به دیگران، والاترین هدف زندگی خود را به انجام می‌رسانیم. به طور طبیعی، میل به بخشندگی در ما از عشق به خداوند و قدردانی از او سرچشمه می‌گیرد. همین‌طور که این عشق و احساس قدرشناسی قلبمان را آکنده می‌سازد، سخاوت در الگوهای رفتاری ما ظاهر می‌شود. وقتی به خاطر عشق به خدا به دیگران خدمت می‌کنیم، آنچه در قلب ما انگیزه ایجاد می‌کند نه امید پاداش و مکافات است و نه ترس از مجازات. زندگی سرشار از خدمت به بشریت، نشانی از احساس فروتنی و انقطاع است نه منافع شخصی یا خودنمایی.

خدمت به بشریت

بهائیان تلاش می‌کنند به شکلی گسترده در حیات اجتماعی مشارکت داشته باشند و برای کمک به پیشرفت اجتماعی، مادی و معنوی تمدن، در زمینه‌های گوناگون، شانه به شانه با گروه‌های مختلف همکاری می‌کنند. تلاش بهائیان در این راستا با تأکید بر فعالیت‌های عام‌المنفعه و با روح خدمت و فداکاری است.

انتشار اعتقادات بهائی

وقتی یک فرد بهائی در مورد اعتقادات خود با دیگران صحبت می‌کند، به این معنی نیست که بخواهد دیدگاه

خاصی را اثبات کند و دیگران را متقاعد سازد. اجبار دیگران به تغییر دینشان ممنوع است. در عوض، گفتگو در مورد باورهای دینی بیانگر تمایل صمیمانه آنان به مشارکت در گفتگوهای هدفمند در ارتباط با مسائل اساسی زندگی است. به بیان حضرت بهاء‌الله: «اگر نزد شما کلمه‌ئی و یا جوهریست که دون شما از آن محروم به لسان محبت و شفقت القا نمایید». همچنین «لسان شفقت جَدَّابِ قلوبست و مائده روح و بمثابه معانی است از برای الفاظ و مانند افق است از برای اشراق آفتاب حکمت و دانایی»

انفاق و بخشش از طریق صندوق‌های بهائی

از دیدگاه حضرت بهاء‌الله بشریت باید امور خود را از نو سازمان‌دهی کند تا اطمینان حاصل شود که منابع وسیع کره زمین برای رفاه مادی و معنوی همه انسان‌ها قابل دسترسی است. بهائیان یاد می‌گیرند چگونه بخشش داوطلبانه آنان و مدیریت اخلاقی منابع می‌تواند به پیشرفت و توسعه کمک کند. در نتیجه، صندوق تبرعات را به عنوان راهی عملی برای کمک به

فرآیندهای سازنده جهان در نظر می‌گیرند. در جامعه بهائی در سطوح محلی، ملی، قاره‌ای و بین‌المللی صندوق‌های خیریه یا تبرعات وجود دارد که تنها افراد بهائی می‌توانند به آن کمک مالی کنند. این کار به جامعه بهائی کمک می‌کند تا هم فعالیت‌های خود را پایدار نگه دارد و هم منابع مالی را به صورت عام‌المنفعه هدایت و مصرف نماید. مسئولیت اداره این صندوق‌ها بر عهده مؤسسات بهائی است و آنان در مورد تخصیص منابع اهدایی از طرف افراد جامعه تصمیم می‌گیرند.

افراد بهائی تلاش می‌کنند در نهایت شادی و نیک‌خواهی و با توجه به شرایط خود، به هر صورت و هر اندازه که تمایل دارند انفاق کنند. مشارکت در این کار کاملاً شخصی و داوطلبانه است و کسی اجازه ندارد از افراد درخواست پول کند. بخشش داوطلبانه، این آگاهی را ایجاد می‌کند که برای داشتن زندگی منسجم، اداره امور مالی باید منطبق با اصول روحانی باشد.

«ما باید به مانند فواره یا چشمه‌ای باشیم که پیوسته خود را از آنچه دارد تهی می‌نماید و مدام از منبعی نامرئی پر می‌شود.»

– حضرت شوقی افندی

پروژه کشاورزی محلی
در مغولستان

«امروز را نگران باشید و سخن از امروز رانید»

— حضرت بهاء الله

«مدرسهٔ جامعه» در جمهوری دموکراتیک کنگو

پایدار در روابط بشری دست یافت. بنا بر این، بهائیان مجاز به شرکت در سیاست‌های حزبی، نافرمانی‌های مدنی یا فعالیت‌های خشونت‌آمیز نیستند. فرصت‌های بسیار زیادی برای همکاری وجود دارد؛ امروزه بسیاری از مردم جهان با جدیت در مسیر اهدافی حرکت می‌کنند که آئین بهائی به اشتراک گذاشته است. بهائیان در آموزش یا حمایت از حوزه‌های مختلفی چون حقوق بشر، پیشرفت زنان و توسعهٔ پایدار فعالیت دارند.

«کرسی بهائی برای صلح جهانی» یک برنامه آموزشی است که در سال ۱۹۹۳ در دانشگاه مریلند تأسیس شد.

مشارکت در زندگی اجتماعی

بهائیان هر روز با تعداد بیشتری از افراد، جنبش‌ها و سازمان‌هایی همکاری می‌کنند که به پیشرفت اتحاد و یگانگی، ترویج رفاه بشر و همبستگی جهانی کمک می‌کنند. بهائیان برای انتخاب حوزه‌های همکاری خود، این اصل را در نظر دارند که هدف وسیله را توجیه نمی‌کند یعنی اقدام مورد نظر باید در مسیر تعالیم و سازگار با اهداف آن باشد، زیرا نمی‌توان با ابزار غیرقابل قبول به اهداف والا و اصیل رسید. به خصوص، ممکن نیست بتوان از طریق فعالیت‌هایی که فقط به منفعت گروه خاصی می‌انجامد به وحدت

اقدام اجتماعی

بهائیان به منظور ترویج رفاه مادی و اجتماعی افراد با هر اعتقاد و پیشینه‌ای، در اقدامات اجتماعی شرکت می‌کنند. چنین تلاشی با تمایل به خدمت به بشریت و مشارکت در تغییر سازنده اجتماع شکل می‌گیرد. اقدام اجتماعی بر این موضوع تأکید دارد که هر جمعیت انسانی باید بتواند مسیر پیشرفت خود را مشخص نماید. تغییر اجتماعی فرآیندی نیست که یک گروه از مردم برای منافع گروه دیگری آن را ایجاد کند.

بسیاری از اقدامات جامعه بهائی از نظر اندازه و مقیاس خیلی گسترده نیستند و توسط منابع موجود در جوامع محلی انجام می‌پذیرند.

بهائیان به طور گسترده برای توسعه اقتصادی و اجتماعی تلاش می‌کنند. بسیاری از این اقدامات از نظر اندازه و مقیاس خیلی بزرگ نیستند و توسط منابع موجود در جوامع محلی انجام می‌گیرند. تلاش در جهت توسعه معمولاً از گروه‌های کوچک افراد شروع می‌شود و از آگاهی جمعی پدید می‌آید. معمولاً این اقدامات مربوط به فعالیت‌هایی چون آموزش، بهداشت، سلامت، کشاورزی و یا حفاظت از محیط زیست هستند. در برخی موارد افرادی که در فعالیت اجتماعی در سطح محلی شرکت می‌کنند این توانایی را بدست می‌آورند که طیف فعالیت‌های خود را به صورت ارگانیک گسترش داده و تلاش‌هایشان را به پروژه‌های اجرایی پایدارتری تبدیل نمایند.

چند نمونه از اقدامات اجتماعی در سراسر جهان از جمله فعالیت‌های جوانان، آموزشی و رسانه‌ها.

کانادا

بزرگیل

مغولستان

بولیوی

پاپوا گینه نو

زامبیا

مشارکت در گفتمان‌های عمومی

یکی دیگر از جنبه‌های فعالیت جامعه بهائی برای کمک به بهبود جهان، مشارکت در گفتمان‌های اجتماع است.

در هر لحظه در سطوح مختلف فضاهاى اجتماعى، گفتمان‌هایی پیرامون جنبه‌های گوناگون رفاه و پیشرفت در جریان است. موضوعاتی مثل تساوی حقوق زن و مرد، صلح، حکومت‌داری، سلامت جامعه و توسعه از جمله آنهاست. بهائیان می‌کوشند با شرکت در این گفتمان‌ها، همراه با دیگران یاد بگیرند و در حین یادگیری، بینش و درک خود را از آموزه‌های بهائی با دیگران به اشتراک بگذارند.

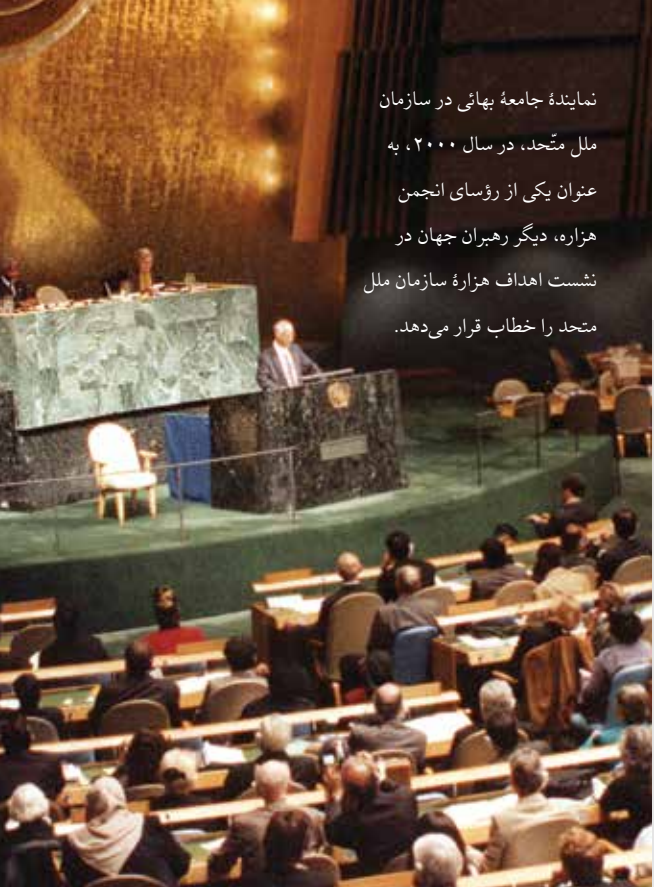
افراد بهائی، چه از طریق جامعه محلی یا اقدامات اجتماعى و یا در جریان تحصیل یا اشتغال، در چنین گفتمان‌هایی شرکت می‌کنند. مؤسسات بهائی در

سطوح محلی، ملی و بین‌المللی، با نهادهای دولتی و غیردولتی همراهی می‌کنند تا ایده‌هایی را که موجب رفاه عمومی می‌گردد ترویج دهند.

بهائیان بیش از یک قرن است که به فرآیندهای مدیریت جهانی کمک کرده‌اند و با تأسیس «جامعه ملل» در سال ۱۹۲۰، روابط رسمی‌تر خود را با سازمان‌های بین‌المللی آغاز کردند. در سال ۱۹۴۸، «جامعه بین‌المللی بهائی» (BIC) به نمایندگی از بهائیان جهان و به عنوان یک سازمان غیردولتی به سازمان ملل متحد وارد شد. «جامعه بین‌المللی بهائی» از شرکت‌کنندگان فعال در کنفرانس‌ها و کمیسیون‌های مهم سازمان ملل متحد است و معمولاً مقالات و بیانیه‌هایی در ارتباط با موضوعات متنوعی چون حقوق اقلیت‌ها، وضعیت زنان، پیشگیری از جرم و جنایت، رفاه کودکان و خانواده ارائه می‌دهد.

هدف بهائیان از شرکت در سطوح مختلف گفتمان‌ها، متقاعد ساختن دیگران به پذیرش یک دیدگاه خاص جامعه بهائی نیست. بهائیان قصد ندارند راه حلی معین یا حتمی برای مسائلی چون تغییرات اقلیمی، سلامت زنان، تولید مواد غذایی یا کاهش فقر ارائه دهند، بلکه مایل به یادگیری و مشارکت در گفتمان‌های اصولی هستند. بهائیان مشتاقند آنچه را با تلاش برای به‌کارگیری آموزه‌های بهائی در پیشبرد تمدن آموخته‌اند با دیگران سهیم شوند و از گروه‌ها و افراد همفکر بیاموزند و همراه آن‌ها بر یادگیری خود بیفزایند.

نماینده جامعه بهائی در سازمان ملل متحد، در سال ۲۰۰۰، به عنوان یکی از رؤسای انجمن هزاره، دیگر رهبران جهان در نشست اهداف هزاره سازمان ملل متحد را خطاب قرار می‌دهد.

جامعه بین‌المللی بهائی

«جامعه بین‌المللی بهائی» یک سازمان غیردولتی و نماینده بهائیان سراسر جهان است. این سازمان با شورای اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل متحد (ECOSOC) و صندوق کودکان سازمان ملل متحد (UNICEF) مشورت و همکاری می‌کند. «جامعه بین‌المللی بهائی» در طول ۷۰ سال گذشته از تلاش‌های سازمان ملل متحد در زمینه‌های اجتماعی، توسعه پایدار، برابری جنسیتی، حقوق بشر، و ایجاد اصلاحات در ساختار سازمان ملل حمایت کرده و در این راستا همکاری نموده است. «جامعه بین‌المللی بهائی» در گفتمان‌های منطقه‌ای نقش مهمی دارد و به همین منظور اداراتی در آدیس‌آبابا، بروکسل و جاکارتا تأسیس کرده است.

مشارکت علمی و حرفه‌ای در گفتمان‌ها

یکی از شیوه‌های جامعه بهائی برای افزایش قابلیت جامعه سازی و مشارکت در گفتمان‌های هدفمند عمومی، ایجاد سمینارهایی برای دانشجویان دوره کارشناسی و فارغ‌التحصیلان است. این سمینارها توسط «مؤسسه مطالعات رفاه جهانی» (ISGP) در سطوح ملی و بین‌المللی برگزار می‌شود و موضوعاتی را به ویژه در رابطه با دانشجویان و متخصصان جوان بررسی می‌کند.

در سراسر جهان چندین انجمن مطالعات بهائی برای علاقه‌مندان در سنین مختلف و در زمینه‌های گوناگون، موقعیت‌هایی را پدید آورده‌اند که در آنها ارتباط آموزه‌های بهائی و اندیشه‌های معاصر را می‌توان مورد بررسی قرار داد. «کرسی بهائی برای صلح جهانی» که در سال ۱۹۹۳ در دانشگاه مریلند تأسیس شد یک برنامه آموزشی است که تحقیقات مربوط به رشته‌های مختلف علمی و گفتمان‌های مربوط به صلح را گسترش می‌دهد.

خلاقیت و استقامت: بهائیان در ایران

یک دیدگاه امیدوارانه نسبت به تحولات جهان ممکن است از نظر بسیاری ساده لوحانه یا خیالی به نظر رسد. با این حال، بهائیان این دیدگاه را فراتر از حرف و کلام نشان می‌دهند. ده‌ها سال اعمال و رفتار و ایمان فداکارانه آنها نشان می‌دهد که با استفاده از منابع معنوی چون خلاقیت، انعطاف‌پذیری و پشتکار می‌توان موانع را پشت سر گذاشت. هیچ چیز بهتر از وضعیت جامعه بهائی ایران از اواسط قرن نوزدهم این واقعیت را نشان نمی‌دهد.

از زمان اعلان رسالت حضرت باب در سال ۱۸۴۴، حکومت و روحانیون ایران به هر وسیله‌ای متوسل شدند تا این جنبش را سرکوب کنند، جنبشی که امروزه با بیش از سیصد هزار پیرو به بزرگ‌ترین اقلیت مذهبی غیرمسلمان ایران تبدیل شده است. اعلان اصل ظهور تدریجی حقیقت ادیان و اینکه پیامبری بعد از حضرت محمد ظاهر شده است بدعت به نظر می‌آمد. دیدگاه آئین جدید در باره آموزش جهانی، تصمیم‌گیری با مشورت، توانمندسازی بانوان و آمیختن و یگانگی مردم از همه نژادها و مذاهب، عمیقاً تهدیدی برای نظم عمومی محسوب می‌شد. بنا بر این، جامعه بهائی ایران در طول تاریخ خود با موجی از اعدام، حبس، شکنجه و خشونت، مصادره اموال، تخریب

گورستان‌ها، محرومیت از تحصیلات عالی، عدم پذیرش در بسیاری از مشاغل و دیگر سرکوب‌های روشمند مواجه شد. بعد از انقلاب اسلامی ایران در سال ۱۹۷۹، سرکوب بهائیان به یک سیاست رسمی حکومتی تبدیل شد؛ سیاستی که به شکلی هولناک یادآور قوانین نورنبرگ آلمان نازی علیه یهودیان است. در سال‌های پس از انقلاب اسلامی هزاران بهائی از جمله اکثر افرادی که برای مدیریت امور محلی و ملی توسط بهائیان انتخاب شده بودند بازداشت و زندانی شدند. بسیاری از این افراد مورد شکنجه قرار گرفتند و بیش از دویست نفر اعدام شدند.

با این حال، بهائیان نه نقش قربانی به خود گرفتند و نه خشونت را با خشونت پاسخ دادند. با توجه به اصول اعتقادی خود، از دولت اطاعت کردند و از ایجاد خشونت، شورش و شرکت در فعالیت‌های سیاسی حزبی اجتناب نمودند. به جای این‌ها، بهائیان با روش‌های خلاقانه و سازنده کوشش کردند باورهایشان را در عمل پیاده کنند. مدارس بهائی در اوایل قرن بیستم در پایتخت و در مراکز استان‌ها تأسیس شدند که از جمله آن‌ها می‌توان از مدرسه دخترانه تربیت نام برد که در سطح ملی مشهور شد. با مشارکت بهائیان

آمریکایی و اروپایی، درمانگاه‌ها و سایر امکانات پزشکی و بهداشتی نیز ایجاد شد. در سطح بین‌المللی، بهائیان برای تقویت موازین حقوق بشر و همچنین دفاع از حقوق بهائیان، از طرق مختلف آموزشی، حمایتی و کانال‌های دیپلماتیک تلاش‌هایی انجام می‌دهند.

بعد از انقلاب اسلامی در سال ۱۹۷۹، همه دانشجویان و اساتید بهائی از دانشگاه‌ها اخراج شدند. جامعه بهائی از حکومت جدید ایران درخواست کرد تا با رعایت حقوق اولیه شهروندی بهائیان، عدالت را اجرا کند. اما شرایط تغییری نکرد. جامعه بهائی ایران در پاسخ به این مشکل، یک سیستم غیررسمی آموزش عالی در سطح دانشگاهی تأسیس کرد که به «مؤسسه آموزش عالی بهائی» (BIHE) تبدیل شد. کلاس‌ها در ابتدا در سراسر ایران در آشپزخانه‌ها و اتاق نشیمن‌خانه‌ها و توسط اساتید بهائی برگزار می‌شد که خود عموماً از تدریس حرفه‌ای محروم شده بودند. در حال حاضر این کلاس‌ها عموماً به صورت آنلاین برگزار می‌شود. برای جوانان بهائی ایران، «مؤسسه آموزش عالی بهائی» تنها راه ادامه تحصیلات عالی است.

در ماه مه ۲۰۱۱، مأموران حکومتی به صورت هماهنگ به خانه‌دها بهائی مرتبط با «مؤسسه آموزش عالی بهائی» یورش بردند و با مصادره کامپیوترها و کتاب‌ها، اساتید و مدیران دانشگاه را بازداشت کردند و در همان سال، ۱۶ نفر از اساتید این مؤسسه هر یک

به چهار یا پنج سال زندان محکوم شدند که هفت نفر از آنان هنوز در زندان هستند. تنها جرم آنان آموزش به جوانان در جامعه خودشان بود. در نامه بیت‌العدل اعظم به تاریخ ۲۹ ژانویه ۲۰۱۴، خطاب به جوانان ایران به این روح مقاومت سازنده اشاره شده است:

«ملاحظه می‌فرمایید که چگونه نور ایمان در سراسر جهان رو به اخمد است. اما رفتار و کردار و خلق و خوی شما برهانی است زنده از نورائیتی که دین حقیقی می‌تواند به عالم وجود بخشد. دین اخلاق حمیده ترویج می‌دهد، تحمل و بردباری، شفقت و محبت، و بخشش و بزرگواری عطا می‌کند، تفکری مترقی و متعالی القا می‌نماید، آزار و اذیت به دیگران را بالکل نهی می‌کند و افراد را به جان‌فشانی در راه خیر عموم دعوت می‌نماید. دین به افراد می‌آموزد که جهان بین باشند نه خودبین، از تعصبات احتراز نمایند، به تأسیس اتحاد و یگانگی در بین نوع بشر پردازند، در راه رفاه مادی و معنوی همگان کوشند، سعادت خود را در خوشبختی دیگران ببینند، علم و دانش را انتشار دهند، اسباب وجد و سرور حقیقی شوند و عالم انسانی را حیاتی تازه بخشند. دین آیین قلب را صیقل می‌دهد تا خصایل روحانی مودوعه در وجود را منعکس نماید، قوای منعه از صفات الهی در زندگی فردی و جمعی بندگان ظاهر شود و پیدایش نظم اجتماعی نوینی را مدد بخشد. این است مفهوم واقعی دین در تعالیم حضرت بهاء‌الله»

راست: نقاشی‌های خیابانی کمپین بین‌المللی «تحصیل جرم نیست» که خواستار برابری تحصیلی در ایران هستند.

چپ: پزشک آمریکایی، دکتر سوزان مودی همراه با خانم‌های بهائی در تهران، ۱۹۱۰. برخی از این خانم‌ها افرادی بودند که برای اولین بار بدون حجاب در فضاهای عمومی ایران ظاهر شدند.

«اما رفتار و کردار و خلق و خوی شما برهانی است زنده از نورائیتی که دین حقیقی می‌تواند به عالم وجود بخشد»

— بیت العدل اعظم

عهد و میثاق و نظم اداری آئین بهائی

وحدت و یگانگی، ضرورت این دوران است و در قلب تعالیم بهائی قرار دارد. در حالیکه در ادیان گذشته عموماً انسان‌ها در مورد مسئلهٔ جانشینی اختلاف نظر داشتند و پس از درگذشت پیامبر خدا به فرقه‌های مختلف تقسیم می‌شدند، حضرت بهاء‌الله برای تداوم یکپارچگی و حفظ وحدت جامعهٔ بهائی در آینده، نظامی را تأسیس نمود که در بین بهائیان به «عهد و میثاق» معروف است.

حضرت بهاء‌الله در آثار خود، پسر ارشدشان، حضرت عبدالبهاء را به عنوان جانشین خود منصوب نمود. همچنین، اساس تعیین جانشین و مرجع بعدی از طریق مراحل نظم اداری را نیز بنا نهاد که از آن زمان تاکنون در سراسر جهان توسعه یافته است. امروزه، بیت‌العدل اعظم هر پنج سال یکبار، توسط نمایندگانی از طرف بهائیان کشورهای مختلف انتخاب می‌شود و به عنوان بالاترین مقام تصمیم‌گیری و مرکز متحد‌کنندهٔ جامعهٔ جهانی بهائی خدمت می‌نماید.

حضرت عبدالبهاء در باغ
اطراف مسافرخانه زائرین،
حيفا، اسرائیل

حضرت عبدالبهاء مرکز میثاق

«هنگامی که به حضور
حضرت عبدالبهاء
مشرف شدم احساس
کردم که برای نخستین
بار در زندگی ام شخصی
را دیدم که از وجودش
روح القدس تجلی
می‌نماید.»

– شاعر جبران خلیل جبران،

در دیدار حضرت عبدالبهاء،

نیویورک ۱۹۱۲

حضرت عبدالبهاء فرزند حضرت بهاء‌الله، نمونه‌ای کامل از روح و آموزه‌های آئین بهائی بود. ایشان مدافع سرسخت عدالت اجتماعی و سفیر صلح جهانی بود و زندگی خود را وقف ترویج اهداف و آرمان‌های پدرش نمود.

نقش حضرت عبدالبهاء به عنوان رهبر روحانی، مبین معتبر و الگوی حقیقی در طول تاریخ ادیان منحصر به فرد بوده است. حضرت بهاء‌الله، ایشان را «مرکز میثاق» نامید و در وصیت‌نامه خود صراحتاً حضرت عبدالبهاء را به عنوان جانشین خود اعلام کرد و از این طریق از وحدت آئین بهائی پس از درگذشت خود مطمئن شد.

حضرت عبدالبهاء، در نیمه شب ۲۲ ماه مه ۱۸۴۴ در تهران متولد شد. این همان شبی است که حضرت باب اظهار امر کرد و دوران جدیدی در ظهور ادیان آغاز گشت.

حضرت عبدالبهاء در دوران کودکی به واسطه آزار دولتی علیه پیروان حضرت باب رنج فراوان کشید. تنها هشت سال داشت که حضرت بهاء‌الله در زندان سیاه چال زندانی شد و خانه آنها در تهران غارت و مصادره گشت و تمام اعضای خانواده مجبور به ترک وطن شدند. عبدالبهای جوان اولین فردی بود که تغییرات روحانی حضرت بهاء‌الله را پس از دریافت وحی در زندان سیاه چال تهران درک کرد.

همان‌طور که حضرت عبدالبهاء بزرگ‌تر می‌شد، به پدر نزدیک‌تر شده همدم او گشت. سخاوت، هوش

و فروتنی از ویژگی‌های ذاتی حضرت عبدالبهاء بود که همیشه مورد تحسین حضرت بهاء‌الله قرار می‌گرفت و به دلیل این ویژگی‌ها لقب «سرکارآقا» به ایشان داده شد.

حضرت عبدالبهاء زندگی خود را صرف خدمت فداکارانه به دیگران نمود. ایشان حتی کُتی را که بر تن داشت به دیگران می‌بخشید. وقتی که بهائیان به زندان عکا تبعید شدند بسیاری از آنان به حصبه، مالاریا و بیماری‌های گوارشی مبتلا شدند؛ حضرت عبدالبهاء همه آنان را غذا می‌داد، می‌شست و مراقبت می‌کرد.

به دنبال درگذشت حضرت بهاء‌الله در سال ۱۸۹۲، حضرت عبدالبهاء با نیرویی خستگی‌ناپذیر برای حفظ وحدت پیروان آئین نوپای بهائی تلاش نمود. بهائیان را به تشکیل مؤسسات محلی که از سوی حضرت بهاء‌الله مقرر شده بود تشویق کرد و با هدایت کردن ابتکارات آموزشی، اجتماعی و اقتصادی، به آئین بهائی که به سرعت در حال گسترش بود نفوذ و اعتبار بیشتری بخشید.

حضرت عبدالبهاء با سفرها، سخنرانی‌ها و آثار خود نقشی اساسی در توضیح دیدگاه جهانی حضرت بهاء‌الله داشت. ایشان با درک عمیق از ماهیت روحانی آموزه‌های پدرش، توانست این اصول را با عشق و وفاداری در زندگی شخصی خود عمل نماید.

حکایت‌های بسیاری از ادب، حسن نیت، خلوص، مهربانی، فروتنی و از خودگذشتگی حضرت عبدالبهاء وجود دارد که هر یک منبعی از الهام هستند. زندگی

ایشان نشان می‌دهد که چگونه ایمان به خدا می‌تواند در خدمت و عمل فداکارانه در زندگی جلوه نماید.

سفرهای حضرت عبدالبهاء

در پی انقلاب جوانان تُرک در سال ۱۹۰۸، حاکمیت امپراطوری عثمانی در فلسطین به پایان رسید. در نتیجه پس از ۴۰ سال، دوران حبس حضرت عبدالبهاء نیز پایان پذیرفت. وی در سال ۱۹۱۱، برای انتشار آموزه‌های حضرت بهاء‌الله به مدت سه سال به اروپا و آمریکای شمالی سفر کرد. حضرت عبدالبهاء در این سفرها پیوندی میان منشأ شرقی آئین بهائی و درک مدرن غرب از آموزه‌های این دینت برقرار کرد.

در سال ۱۸۹۳، برای اولین بار در پارلمان ادیان جهان در آمریکای شمالی از آئین بهائی نام برده شد. این پارلمان، بخشی از «نمایشگاه جهانی کلمبیا» بود و در شیکاگو برگزار می‌شد. تنها ۱۹ سال پس از آن، زمانی که حضرت عبدالبهاء وارد آمریکای شمالی شد حدود

سه هزار پیرو مشتاق، ایمان به آئین بهائی را پذیرفته بودند.

سفر حضرت عبدالبهاء به کانادا و آمریکا، ۲۳۹ روز طول کشید و در این مدت وی از بیش از ۴۰ شهر بازدید کرد. حضرت عبدالبهاء، هم از سوی بهائیان و هم از طرف عموم مردم مورد تحسین، احترام و استقبال قرار گرفت و از ایشان دعوت شد تا برای گروه‌ها و سازمان‌های برجسته در دانشگاه‌ها، کلیساها، کنیسه‌ها و منازل افراد سرشناس سخنرانی کند.

حضرت عبدالبهاء آمریکا را فراخواند تا به سرزمینی تبدیل شود که از نظر معنوی متمایز و برتر است و برای سرنوشت معنوی آمریکا چشم‌اندازی قدرتمند در ایجاد یگانگی نوع بشر ترسیم نمود. حضرت عبدالبهاء در طول سفر خود بر این نکته تکیه داشت که مردم از همه نژادها بتوانند آزادانه در همه سخنرانی‌های ایشان شرکت کنند. برای ترویج برابری جنسیتی، به دفعات درخواست کرد تا حقوق زنان به رسمیت شناخته شود.

دوران جوانی حضرت عبدالبهاء

حضرت عبدالبهاء در ۱ ماه مه ۱۹۱۲، وقتی سنگ بنای معبد بهائی در ویلمت، ایلینوی (Wilmette, Illinois) را قرار داد

بازدید حضرت عبدالبهاء از پارک لینکلن شیکاگو در طول سفرشان به آمریکای شمالی

سفر حضرت عبدالبهاء به آمریکای شمالی

۲۳۹ روز

طول کشید،

که ۱۰ روز آن در کانادا بود.

در طول این مدت از شرق تا غرب آمریکا از بیش از

۴۰ شهر

بازدید نمود.

حضرت عبدالبهاء در سال‌های ۱۹۱۶ و ۱۹۱۷، در تاریک‌ترین روزهای جنگ، الواح نقشه ملکوتی را نوشت. این الواح که مجموعه‌ای از ۱۴ نامه خطاب به بهائیان کانادا و آمریکا است خواستار انتشار آموزه‌های حضرت بهاءالله می‌شد و به منشور رشد جامعه بهائی در سراسر جهان تبدیل گردید.

حضرت عبدالبهاء در تاریخ ۲۸ نوامبر ۱۹۲۱ در سن ۷۷ سالگی درگذشت. در الواح وصایا، نوه خود حضرت شوقی ربانی را به عنوان جانشین و ولی امر بهائی منصوب نمود. این انتصاب تمدید عهد و میثاق جهانی حضرت بهاءالله بود.

مراسم شام همراه با افراد سرشناس واشینگتن دی سی نیز با دعوت از یک وکیل آمریکایی آفریقایی تبار بهائی به نام لوئیس جی گریگوری (Louis G. Gregory) و نشان دادن وی در سمت راست خود این تعصب و باور اجتماعی اشتباه را در هم شکست.

حضرت عبدالبهاء در سال ۱۹۱۴، قبل از شروع جنگ جهانی اول به فلسطین بازگشت و در طول جنگ نیز اجرای اصول ارائه شده از سوی حضرت بهاءالله را ادامه داد. ایشان در آن زمان سازمان‌دهی یک پروژه کشاورزی را شخصاً انجام داد که به گذر از حیطه دوران جنگ کمک فراوانی نمود.

ایشان شخصاً به محله فقیر باوری (Bowery) نیویورک رفت و با اهدای سکه به عنوان هدیه، از مردمان فقیر آنجا دیدار کرد.

سفر ایشان به عنوان اقدامی نمادین نیز حائز اهمیت بود. با دستان خود سنگ بنای معبد بهائی را در سواحل دریاچه میشیگان در نزدیکی شیکاگو قرار داد. با توجه به این که یکی از مهم‌ترین اصول آئین بهائی از بین بردن تعصبات نژادی است، ایشان در اقدامی برجسته سبب ازدواج دو بهائی با ملیت‌های مختلف، یکی سفید و دیگری سیاه‌پوست شد و این در حالی بود که در آن زمان چنین وحدتی میان نژادهای سفید و سیاه بسیار نادر و از لحاظ اجتماعی غیرقابل قبول بود. در یک

حضرت بهاءالله،
با اشاره به نقش رهبری
که حضرت عبدالبهاء
پس از درگذشت پدرشان
به عهده گرفت، ایشان را
به نام
«مرکز میثاق»
معرفی نمود.

حضرت شوقی افندی ولی امر آئین بهائی

هنگام درگذشت حضرت عبدالبهاء در سال ۱۹۲۱، حضرت شوقی افندی ۲۴ سال سن داشت و در دانشگاه آکسفورد تحصیل می‌کرد. پس از شنیدن خبر درگذشت حضرت عبدالبهاء، به فلسطین بازگشت و اطلاع یافت که حضرت عبدالبهاء در وصیت‌نامه خود به نام «الواح وصایا»، ایشان را به عنوان ولی امر آئین بهائی منصوب کرده است. با این انتصاب، حضرت شوقی افندی تنها فردی بود که مجاز به تبیین و توضیح آثار و آموزه‌های آئین بهائی می‌شد. مسئولیت رشد جامعه بهائی نیز بر عهده ایشان قرار گرفت که با طرح‌ریزی برنامه‌های به هم پیوسته و پیچیده که هر کدام چند سال طول می‌کشید این مهم به انجام رسید. ایشان همچنین در مورد مسائلی نظیر سازمان‌دهی جامعه، انتخابات و عملکرد مؤسسات بهائی توضیحات دقیقی را ارائه داده است.

حضرت شوقی افندی در سال ۱۸۹۷ در عکا متولد شد. به دلیل ارتباط نزدیکی که از همان ابتدای کودکی با حضرت عبدالبهاء داشت توسط ایشان تعالیم بهائی را آموخت. پس از آن‌که به زبان انگلیسی تسلط کامل یافت، مدتی به عنوان یکی از مثنی‌های حضرت عبدالبهاء به خدمت مشغول شد.

بهائیان از طریق هدایت‌های متعدد حضرت شوقی افندی توانستند جامعه خود را در ابعاد جهانی گسترش دهند. ایشان در سال ۱۹۵۷ درگذشت. در آن زمان نزدیک به ۴۰۰ هزار بهائی در بیش از ۲۰۰ کشور و اقلیم جهان حضور داشتند. علاوه بر این، ساختار تشکیلاتی محلی و ملی آئین بهائی به اندازه کافی گسترش پیدا کرده بود تا جایی که در سال ۱۹۶۳ اولین انتخابات شورای حاکمه بین‌المللی آئین بهائی برگزار شد.

بالا: حضرت شوقی افندی در حیفا، ۱۹۲۲

راست: این عقاب نشانه آرامگاه حضرت شوقی افندی در لندن و در مقبره نیوساوت‌گیت (New Southgate) است. ایشان پس از یک بیماری مختصر و غیرمنتظره در سن ۶۰ سالگی در سال ۱۹۵۷ در لندن درگذشت.

نوشته‌ها و ترجمه‌های حضرت شوقی افندی

حضرت شوقی افندی به عنوان ولی امر آئین بهائی، با نوشته‌ها و ترجمه‌های معتبر و قابل اطمینان خود، درک عمیق‌تری نسبت به آموزه‌های بهائی ارائه نمود. ایشان آثار بنیادین حضرت بهاء‌الله را به زبان انگلیسی ترجمه کرد و این متون معتبر، مبنایی برای ترجمه به زبان‌های دیگر شده‌اند.

در آثار حضرت شوقی افندی، اهمیت نظم اداری بهائی که توسط حضرت بهاء‌الله ترسیم شده و سهم آن در ایجاد جهانی متحد شرح داده شده است و به خوانندگان کمک می‌کند تا رشد و توسعه دین را در بطن رویدادهای جهان امروز بهتر درک کنند.

چشم‌اندازی از تمدن جهانی در حال ظهور

«وحدت نوع بشر آنچه‌ای که مورد نظر حضرت بهاء‌الله می‌باشد مستلزم تشکیل یک جامعه مشترک المنافع جهانی است که در آن تمام ملت‌ها، نژادها، ادیان، و طبقات به اتحادی محکم و پایدار نائل آیند و در عین حال خودمختاری دول عضو و آزادی فردی و ابتکارات افرادی که آن جامعه را تشکیل می‌دهند تماماً و قطعاً محفوظ ماند...»

یک سیستم مخابرات و ارتباطات جهانی ابداع گردد که با سرعتی حیرت‌انگیز و نظمی کامل به کار افتاده، فارغ از موانع و قیود ملی جمع کره ارض را در بر گیرد... یک لسان بین‌المللی ابداع و یا از بین زبان‌های موجود انتخاب شود که علاوه بر زبان مادری در مدارس تمام کشورهای عالم که یک فدراسیون جهانی را تشکیل می‌دهند تعلیم داده شود.»
"جلوه مدنیّت جهانی" ۱۹۳۶

الگوی برای جامعه آینده

«باید به راحتی دریابیم که حضرت بهاء‌الله تنها روح جدیدی در کالبد نوع انسان ندیده‌اند، صرفاً مبادی عمومی خاصی را بیان نموده و یا فلسفه خاصی را هر چقدر محکم، جامع و عالم‌گیر ارائه نفرموده‌اند بلکه مضافاً آن حضرت و بعد از ایشان حضرت عبدالبهاء، برخلاف ادیان گذشته، به وضوح و به نحوی مشخص، مجموعه‌ای از احکام تشریع فرموده، مؤسساتی معین تأسیس کرده و اصول یک نظام الهی را فراهم نموده‌اند. این احکام و این مؤسسات و این اصول مقدر است یک الگوی اجتماع آینده و علت کبرای استقرار صلح اعظم و تنها وسیله اتحاد عالم و اعلان حکومت حق و عدالت در کره ارض باشد.»
"نظم جهانی بهائی" ۱۹۳۰

بیت‌العدل اعظم

بیت‌العدل اعظم الهی به عنوان شورای حاکمه بین‌المللی آئین بهائی برای اولین بار در سال ۱۹۶۳ انتخاب شد.

حضرت بهاء‌الله تشکیل این مؤسسه را در کتاب اقدس، که حاوی برخی از مهم‌ترین اصول، احکام و تعالیم آئین بهائی است تعیین نموده است. حضرت بهاء‌الله به بیت‌العدل اعظم مقام مرجعیت اعطا نموده تا این مؤسسه بتواند در مورد مسائلی که به طور خاص در آثار بهائی به آن پرداخته نشده به وضع قوانین بپردازد و نیز وعده داده که تأییدات الهی شامل حال تصمیمات این مؤسسه خواهد گردید.

وجود مؤسسه‌ای نظیر بیت‌العدل اعظم در تاریخ ادیان بی‌مانند است. هرگز سابقه نداشته پیامبری مؤسسه‌ای را تعیین نماید که وظیفه‌اش حفظ یکپارچگی و انعطاف‌پذیری دین، تضمین وحدت و هدایت فعالیت‌های پیروان و بهبود و پیشرفت اجتماع بشری باشد.

در آئین بهائی هیچ فرد روحانی به عنوان رهبر دینی وجود ندارد و هیچ‌یک از اعضای بیت‌العدل اعظم

نمی‌توانند ادعای قدرت یا جایگاهی خاص کنند. اقتدار بیت‌العدل اعظم، نه در افراد انتخاب شده آن بلکه در تصمیمات جمعی آنان است.

از سال ۱۹۶۳ انتخابات بیت‌العدل اعظم هر پنج سال یک بار برگزار می‌شود. هر فرد بالغ بهائی، واجد شرایط شرکت در انتخابات برای تعیین نماینده برای کانونشن ملی است که در آن محافل ملی انتخاب می‌شوند. اعضای محافل ملی نیز به نوبه خود اعضای بیت‌العدل اعظم را انتخاب می‌کنند. انتخابات بهائی با رأی مخفی، بدون هرگونه نامزد یا کاندیدا و بدون تبلیغات انتخاباتی انجام می‌شود.

بیت‌العدل اعظم، رشد و توسعه جامعه بهائی را با طرح‌ریزی مجموعه برنامه‌هایی که اهداف، رویکردها و شیوه‌های روشمند برای پیشرفت دارند طی دوره‌های خاص تعیین و هدایت می‌کند. در حالی که جامعه قابلیت ساختن تمدن صلح‌آمیز و عادلانه جهانی را در خود پرورش می‌دهد، رهنمودهای مشفقانه بیت‌العدل اعظم نیز وحدت فکر و عمل را در جامعه تضمین می‌کند.

مقر بیت‌العدل در کوه کرمل، حیفا، اسرائیل

مؤسسات بهائی برای کنترل و مدیریت جنبه‌های درونی زندگی جامعه بهائی نیست. این مؤسسات مجراهایی هستند که روح ایمان در آنها جریان دارد و همان‌طور که بشریت به سمت بلوغ در حرکت است، اتحاد و پایداری جامعه را نیز حفظ می‌کنند.

مرکز دارالتبلیغ بین‌المللی
بهائی در حیفا، اسرائیل

مؤسسات انتصابی و انتخابی

با هدایت بیت‌العدل اعظم، شوراهای بهائی انتخاب می‌شوند. این شوراهای به عنوان محافل روحانی محلی و محافل روحانی ملی شناخته می‌شوند و در سطوح مختلف به امور جامعه بهائی در زمینه‌های اداری، اجرایی و قضایی رسیدگی می‌کنند. اگر چه در سیستم اداری بهائی محافل ملی صاحب اختیارند اما استفاده از درایت و تجربه افراد جامعه نیز ارزشمند است.

مؤسسه مشاورین که یک مؤسسه انتصابی متشکل از افراد توانمند و با کفایت است، با برخورداری از هدایت بیت‌العدل اعظم فعالیت می‌کند و به رشد و پویایی جامعه بهائی در سطوح مختلف از محلی تا بین‌المللی کمک می‌کند.

مرکز اداری آئین بهائی در کوه کرمل، حیفا، اسرائیل

رهبان آئین بهائی پس از حضرت بهاء‌الله

حضرت عبدالبهاء، مرکز میثاق	۱۸۹۲ – ۱۹۲۱
حضرت شوقی افندی، ولی امرالله،	۱۹۲۱ – ۱۹۵۷
بیت‌العدل اعظم الهی	۱۹۶۳

مؤسسه مشاورین

مشاورین، گروهی بسیار متنوع و متشکل از ۸۱ زن و مرد در سراسر جهان است که الهام‌بخش بهائیان برای به‌کارگیری تعالیم حضرت بهاء‌الله در زندگی روزمره آنان می‌گردند. مشاورین، اقدامات در حال انجام را تشویق کرده و ابتکارات فردی را تقویت می‌کنند و یادگیری را ترویج می‌دهند. آنان با مشاوره‌های خود محافل روحانی و جوامع را تقویت کرده و آنان را قادر می‌سازند تا به نور هدایت در جامعه خود تبدیل شوند. اعضای مؤسسه مشاورین هر پنج سال یکبار توسط بیت‌العدل اعظم برگزیده می‌شوند؛ آنان از طریق پنج هیئت قاره‌ای فعالیت‌های خود را سازمان‌دهی می‌کنند. این هیئت‌ها نیز به نوبه خود، اعضای هیئت‌های معاونت را برای خدمت در نواحی جغرافیایی مشخصی در آن قاره منصوب می‌کنند. تأکید و تمرکز اعضای مؤسسه مشاورین افزایش توانمندی جامعه بهائی برای

طرح‌ریزی برنامه‌های روشمند، پیاده‌سازی آن‌ها با تمام قوا و آموختن از آن تجربه‌ها است. آنان همچنین به استحکام پیوندهای دوستی و وحدت کمک می‌کنند، اصول و معیارهای اخلاقی مندرج در تعالیم بهائی را ترویج می‌دهند و افق بینش اعضای جامعه را وسعت می‌بخشند تا افراد بتوانند توان و نیروی خود را وقف سعادت و رفاه نوع انسان نمایند. فعالیت‌های هیئت مشاورین قاره‌ای توسط اعضای نه نفره دارالتبلیغ بین‌المللی هدایت می‌گردد که آن‌ها نیز هر پنج سال یکبار توسط بیت‌العدل اعظم انتخاب می‌شوند. دارالتبلیغ بین‌المللی توجه مخصوص به توسعه منابع انسانی مبذول می‌دارد و به جوامع بهائی در سراسر عالم کمک می‌کند تا توانمندی خود را افزایش دهند و بصیرت روحانی، دانش، مهارت و توانایی لازم برای خدمت مؤثر به بشریت را در اختیار تعداد روزافزونی از مردمان قرار دهند.

عهد و میثاق و نظم اداری آئین بهائی

اعضای اولین محفل روحانی بروکسل،

بلژیک، ۱۹۴۸

اعضای اولین محفل روحانی ساموآ، ۱۹۵۷

محفل روحانی محلی

امور جامعه بهائی در سطح محلی توسط هیئت انتخابی نه نفره‌ای به نام محفل روحانی محلی اداره می‌شود. در هر شهر یا روستایی که حداقل نه فرد بهائی بزرگسال در آن ساکن باشند، محفل روحانی محلی تشکیل می‌شود. این محفل به ارتقاء تعلیم و تربیت کودکان و نوجوانان می‌پردازد، منابع جامعه را حفظ می‌نماید، از استعدادها و توانایی‌های افراد حمایت کرده و آنان را تشویق می‌کند.

همچنین مسئولیت تشکیل ضیافت نوزده روزه که شالوده حیات جامعه بهائی است بر عهده محفل روحانی محلی قرار دارد. بهائیان در ضیافت نوزده روزه گرد هم می‌آیند تا با یکدیگر دعا کنند و به مشورت در باره امور جامعه بپردازند. ضیافت در اولین روز هر ماه بهائی برگزار می‌شود. تقویم بهائی که به حیات اجتماعی نظم و آهنگ می‌بخشد، نوزده ماه دارد و هر ماه از نوزده روز تشکیل می‌شود. علاوه بر اهمیت

روحانی ضیافت، در دستخطی از بیت‌العدل اعظم آمده است: «ضیافت بمثابة حلقة ارتباطی پویا بین جوامع محلی و کل ساختار نظم اداری است.»

اعضای انتخاب شده در محفل روحانی محلی، تصمیمات لازم را با مشورت اتخاذ می‌کنند. به بیان حضرت عبدالبهاء: «اول شرط محبت و الفت تام بین اعضای آن جمعیت است که از بیگانگی بیزار گردند و یگانگی حضرت پروردگار آشکار کنند.»

هر سال در ماه آوریل انتخابات محفل روحانی محلی برگزار می‌شود و هر فرد ۲۱ سال به بالا واجد شرایط برای انتخاب شدن و انتخاب کردن است. همه انتخابات بهائی با رأی مخفی انجام می‌شود و کسی رأی خود را اعلام نمی‌کند. همچنین تعیین نامزد انتخاباتی و یا تبلیغات انتخاباتی ممنوع است. از بهائیان خواسته می‌شود با روح دعا و مناجات و توجه به خصوصیات اخلاقی و توانایی عملی افراد رأی دهند.

محفل روحانی ملی

بیش از ۱۸۰ محفل روحانی ملی در سراسر جهان وجود دارد که مسئولیت رشد و تحرک و پویایی جامعه بهائی در سطح ملی را بر عهده دارند. این جمع‌های نه نفره در راستای تقویت مشارکت افراد بهائی در حیات اجتماعی، فعالیت‌های آنان را در نهایت محبت و صمیمیت هدایت می‌کنند.

حضرت شوقی افندی در یکی از آثار خود عملکرد محفل روحانی ملی را به قلبی سالم تشبیه می‌کند که با ضربان خود «عشق و محبت روحانی و تحرک و تشویق» را برای تمامی اعضای جامعه فراهم می‌کند. ایشان تأکید می‌کند که اعضای محافل روحانی باید «حب و بغض و منافع و تمایلات شخصی خود را کاملاً کنار گذاشته و افکار خویش را حصر در اموری نمایند که سبب رفاه و آسایش جامعه بهائی و ترویج خیر عمومی خواهد گردید» و «در نهایت تواضع به وظایف خود پردازند و «با سعه صدر، حسن عدالت و انجام وظیفه، خلوص، افتادگی، پای‌بندی کامل به رفاه و منافع احبّ و امر الهی و بشریت بکوشند.»

از جمله وظایف محافل روحانی ملی، جهت بخشیدن به منابع مالی جامعه، نظارت بر روابط جامعه با دولت، و رسیدگی به مسائل افراد و محافل روحانی محلی است. در برخی کشورها، محفل روحانی ملی بخشی از وظایف خود را به شوراهای منطقه‌ای بهائی محول می‌کند. این شوراها مسئول ناحیه جغرافیایی مشخصی در آن کشور هستند.

محفل روحانی ملی به صورت سالانه توسط نمایندگانی انتخاب می‌شود که خود ابتدا در انجمن شور ناحیه‌ای یا منطقه‌ای انتخاب شده‌اند. این نمایندگان هر سال در انجمن شور ملی گرد هم می‌آیند، در باره پیشرفت جامعه بهائی مشورت می‌کنند، به تبادل آراء می‌پردازند و با رأی خود محفل روحانی ملی نه نفره را انتخاب می‌نمایند. اعضای محفل روحانی ملی هر پنج سال یک بار اعضای بیت‌العدل اعظم، شورای بین‌المللی حاکمه آئین بهائی را با رأی‌گیری انتخاب می‌کنند.

اعضای محافل روحانی ملی، هر پنج سال یک بار در مرکز جهانی بهائی در حیفا در اسرائیل گرد هم می‌آیند تا اعضای بیت‌العدل را انتخاب نمایند.

مرکز جهانی بهائی: کانون یک جامعه جهانی

قلب روحانی و اداری آئین بهائی در ساحل مدیترانه و در شهرهای عکا و حیفا در شمال اسرائیل واقع شده است. هر دو شهر عکا و حیفا از نظر بهائیان مکان‌هایی زیارتی هستند، زیرا آرامگاه ابدی حضرت باب و حضرت بهاءالله در این دو شهر قرار دارد. سالانه، زائران زیادی از اقصی نقاط جهان برای عبادت و تفکر و تعمقی معنوی به این دو آرامگاه می‌روند. زیبایی و آرامش این مکان‌های مقدس شهرت جهانی یافته و سالانه بیش از یک میلیون بازدیدکننده را به خود جذب می‌کند. قلعه عکا آخرین محلی بود که حضرت بهاءالله به آنجا تبعید شد. بعد از اینکه حضرت بهاءالله در سال ۱۸۹۲ چشم از این عالم فرو بست، در خانه کوچکی مجاور قصر بهجی واقع در شمال عکا که آخرین محل اقامت ایشان بود به خاک سپرده شد. این ساختمان که برای بهائیان مقدس‌ترین محل بر روی کره زمین است به تدریج در نقطه مرکزی دایره وسیعی از باغ‌های گسترده و باشکوه طبیعی قرار گرفت. در مقابل شهر عکا در آن سوی خلیج در بالای کوه کرمل، شهر حیفا قرار دارد که از قدیم مورد احترام

«طوبی لمحلّ و لبیت و لمقام
و لمدينة و لقلب و لجبل و
لكهف و لغار و لأودية و لبئر
و لبحر و لجزيرة و لدسكرة
ارتفع فیها ذکر الله و ثنائه.»

— حضرت بهاءالله

بوده است. مکانی در این شهر و در دامنه کوه کرمل توسط حضرت بهاءالله مشخص شد تا پیکر حضرت باب در آنجا به خاک سپرده شود. این انتقال پس از ۶۰ سال جابجایی به انجام رسید و هم‌اکنون آرامگاه ابدی حضرت باب توسط ۱۹ طبقه زیبا احاطه شده و بر فراز کوه کرمل قرار دارد. آن چنان که حضرت شوقی افندی مشخص نمود، بر فراز کوه کرمل و در کنار محوطه آرامگاه حضرت باب، ساختمان‌های مراکز اداری آئین بهائی در امتداد هم مستقر شده‌اند. فعالیت‌های مرکز جهانی بهائی توسط ۷۰۰ کارمند از بیش از ۷۵ کشور جهان انجام می‌گیرد. در بالای قوس کوه، ساختمان مقر بیت‌العدل اعظم، در کنار آن دفتر دارالتبلیغ بین‌المللی، ساختمان دارالتحقیق (مرکز مطالعه نصوص و الواح) و ساختمان مرکز دارالآثار بین‌المللی بهائی قرار دارند که این دو، یکی به منظور گسترش روشمند تحقیقات بهائی و دیگری محل نگهداری آثار ارزشمند آئین بهائی هستند. ●

آرامگاه حضرت باب در کوه کرمل و در پس زمینه آن ساختمان‌های اداری مرکز جهانی بهائی قرار دارند. زیارتگاه، باغ‌ها و ساختمان‌های بهائی در حیفا و در همسایگی شهر عکا به عنوان «میراث جهانی» در فهرست یونسکو ثبت شده‌اند.

صلح جهانی

«صلح بزرگی که طی قرون و اعصار آرزوی قلبی نیک اندیشان بوده، صلحی که نسل‌های بی‌شماری از عارفان و شاعران در باره‌اش سخن گفته‌اند، صلحی که کتب مقدسه در ادوار متوالی نویددهنده آن بوده‌اند، سرانجام دست‌یابی به آن برای ملل جهان ممکن گشته است. برای اولین بار در تاریخ بشر هر فرد قادر است که تمامی کره زمین را با میلیاردها مردم متنوع‌اش در یک چشم‌انداز واحد مشاهده نماید. صلح عمومی نه تنها امکان‌پذیر بلکه اجتناب‌ناپذیر است»

وعدۀ صلح جهانی،

بیانیه بیت العدل اعظم خطاب به اهل عالم

میراث قرن بیستم

بشریت تنها به وسیلهٔ درک مفهوم تغییرات عمیق قرن گذشته قادر به حل چالش‌های پیش رو خواهد بود. هیچ شکی نیست که قرن بیستم یکی از آشفته‌ترین دوره‌های تاریخ بشریت بود. میزان اختلال و مرگ و میر به دلیل جنگ و نسل‌کشی به سختی قابل درک است. اگرچه پیشرفت‌های خیره‌کننده در علم و فن‌آوری منافع زیادی برای بشریت به ارمغان آورد، در عین حال باعث تخریب محیط زیست و ایجاد چالش‌های اخلاقی غیرقابل تصور هم شد. امپراطوری‌ها و سلسله‌ها و دودمان‌ها فرو پاشیدند و بسیاری از ایدئولوژی‌ها و اعتقادات کهن بی‌اعتبار شدند. آثار بهائی، این دوران را علی‌رغم آشفتنگی‌هایش به «قرن انوار» تعبیر کرده و از آن به عنوان طلّیعهٔ آگاهی از وحدت نوع بشر یاد می‌کند.

اضطراب و درد مرگ و زایش

حضرت شوقی افندی می‌نویسد: «ما در آستانهٔ عصری هستیم که اضطرابات و تشنج‌جانش هم نمایندهٔ سکرآت موت نظمی کهنه و فرسوده است و هم حاکی از درد تولّد نظمی بدیع» در آشفتنگی‌های آغاز قرن بیستم می‌توان دو فرآیند اساسی را مشاهده نمود؛ یکی فرآیند تجزیه و تخریب و دیگری ترکیب و سازندگی است. درد و رنج احتضار نظام‌ها و الگوهای کهن بشریت را تقسیم‌بندی کرده و خوار می‌شمرند به خوبی آشکار

«اصلاح و راحت ظاهر نشود مگر به اتحاد و اتفاق»

– حضرت بهاء‌الله

است. «مؤسسات پوچ و فرسوده و نیز برخی از عقاید و اصول منسوخه» «به علّت کهنگی و فساد ذاتی و از دست دادن قوهٔ جاذبه به تحلیل و تجزّی دچار شده‌اند.» به طور همزمان یک فرآیند سازنده نیز در حال پیدایش است و «در آتش بلا»، اختلافات ملّی، نژادی، اعتقادی و طبقاتی از بین می‌رود و به یک سیستم با عملکردی هماهنگ و ارگانیک تبدیل می‌شود. در این نقطهٔ بحرانی تاریخ هر دو فرآیند در حال شتاب‌گیری هستند.

حضرت شوقی افندی می‌نویسد: «این جریانات همزمان صعود و نزول و ترکیب و تحلیل و نظم و انقلاب با تأثیرات مستمرّ و متقابل‌شان بر یکدیگر، جنبه‌هایی از نقشهٔ اعظم الهی هستند. بشریت دوران کودکی خود را پشت سر گذاشته و تجربهٔ آشفتنگی‌ها و سرکشی‌های دوران نوجوانی را تجربه می‌کند و در آستانهٔ بلوغ جمعی ایستاده است. اتحاد خانواده، قبیله، شهر، ایالت و کشور به طور کامل تأسیس می‌گردد تا به سیستم اتحاد جهانی دست یابیم که اکنون برای متولد شدن تقلا می‌کند. با وجود عواقب وحشتناک قرن بیستم در جنگ و نسل‌کشی، میراث پایدار این قرن، بشریتی است که به سمتی پیش می‌رود تا خود را به عنوان یک خانواده و کرهٔ زمین را به عنوان سرزمینی واحد برای همه بپذیرد.

شمع‌های وحدت

حضرت عبدالبهاء با استفاده از مثال نور برای درک دگرگونی‌های جامعه، اشاره می‌کند که همهٔ تلاش‌های بشر با نیروی اتحاد روشن و منور شده و توسعه می‌یابد. در قرون گذشته به دلیل فقدان ابزار کافی، ایجاد وحدت امکان‌پذیر نبود؛ حال به بیان ایشان قرن بیستم که ابزار کافی برای ایجاد وحدت را فراهم آورده «قرن انوار» است.

اکنون یک قرن گذشته و ما از ارتباطات، سیستم حمل‌ونقل و فن‌آوری‌هایی استفاده می‌کنیم که قاره‌ها را به صورت یک کل واحد به یکدیگر متصل کرده‌اند. با توجه به اینکه انسان‌ها به یکدیگر وابسته هستند، به آسانی قابل درک است که خودبستگی برای یک کشور یا مردم غیرممکن است. برای اولین بار در تاریخ بشر، اعضای خانوادهٔ انسانی با یکدیگر تعامل داشته و با اعتقادات، شرایط و افکار دیگران در فاصله‌های بسیار دور آشنا می‌شوند. امروزه، مکانیسم‌هایی برای متحد ساختن نوع بشر و ملت‌های مختلف به یک سیستم واحد جهانی وجود دارد.

حضرت عبدالبهاء «قرن انوار» را فراتر از پیشرفت‌های مادی دانسته و آن را طلوع آگاهی‌های جدید معرفی می‌کند؛ مانند آگاهی از این‌که تصوّر رتبهٔ پایین‌تر برای زنان نسبت به مردان «جهل و خطا» بوده و این‌که زنان برای پیشرفت نیاز به حقوق برابر، آموزش و فرصت دارند. ایشان هفت «شمع وحدت» را مثال می‌آورد که بیانگر ابعاد مختلف پیشرفت و آگاهی در سراسر شرق و غرب است. این شمع‌ها خبر از پیشرفت و توسعه‌ای می‌دهند که در طول قرن بیستم به شدت افزایش یافت و تا به امروز نیز ادامه دارد.

حضرت عبدالبهاء به «وحدت سیاسی» در روابط کشورها اشاره می‌کند که اکنون شکلی از آن را در

نهادهایی چون سازمان ملل متحد می‌بینیم. از «وحدت آراء» در مسائل جهانی سخن می‌گویند که امروزه در برنامه‌های توسعه، خدمت، حقوق بشر و محیط زیست مشهود است. «وحدت آزادی» را برجسته می‌سازد و قرن را پیش‌بینی می‌کند که استعمار در آن پایان یافته و خودمختاری و قوانین دموکراتیک در سراسر جهان پدیدار می‌گردد.

به «اصل اساس» بودن «وحدت دینی»، اشاره می‌کند و می‌گوید که نوع بشر به این شناخت خواهد رسید که خدا یکی است و ادیان او در اعصار مختلف نیز واحد هستند. با اعلان «وحدت وطن»، نشان می‌دهد که با وجود تفاوت‌های فراوان و چالش‌های موجود، همهٔ ما شهروندان یک کشور جهانی هستیم. «وحدت نژاد» بیانگر اصل اساسی یگانگی نوع بشر است و «جمع من علی الأرض مانند جنس واحد شوند»؛ و بالاخره حضرت عبدالبهاء با اشاره به اهمیت «وحدت زبان» می‌خواهد زبانی کمکی تعیین گردد تا همهٔ انسان‌ها بتوانند به باری آن با یکدیگر گفتگو کنند. این هفت شمع وحدت در طول قرن بیستم روشن شدند.

امید و اقدام سازنده

با وجود تهدیدهای جدی که هنوز بر آیندهٔ بشر چیره است، جهان تغییراتی داشته و از لحظاتی عبور کرده که دیگر قابل بازگشت نیستند. به بیان بیت‌العدل اعظم، مسیر رسیدن به صلح «پر پیچ و خم خواهد بود» و اگر انسان‌ها متوجه این تغییر و تحولات نباشند با «یأس و سرگردانی» روبرو خواهند شد. با درک این موضوع که نظام گذشته در حال احتضار و نظم جدیدی در حال تولّد است می‌توانیم با مسرتی نیروبخش، امیدی سازنده و اطمینان از تحقق وعود حضرت بهاء‌الله، انرژی خود را برای رفع نیازهای اساسی امروز صرف نماییم.

با وجود مسائلی که هنوز آیندهٔ بشر را تهدید می‌کند، وقایع قرن بیستم نشان می‌دهد که جهان تغییر کرده است. علی‌رغم بی‌عدالتی‌های جنسی، نژادی، طبقه‌ای و قومی، بشریت از مسیری عبور کرده که دیگر قابل بازگشت نیست.

وحدت
سیاسی

وحدت
آراء

وحدت
آزادی

وحدت
دینی

وحدت
وطن

وحدت
نژاد

وحدت
زبان

الزامات صلح واقعی

در آثار بهائی به صلح جهانی به عنوان «هدف نهایی تمامی نوع بشر» و نیز به اصول اجتماعی لازم برای رسیدن به آن بسیار اشاره شده است. برخی از این اصول عبارتند از: جستجوی مستقل حقیقت، نوع بشر یک خانواده است، ترک همه تعصبات، لزوم هماهنگی علم و دین، برابری زنان و مردان، تعلیم و تربیت عمومی، وحدت زبان (پذیرش یک زبان کمکی جهانی)، از میان بردن فقر مفرط و ثروت بی اندازه، تشکیل محکمه‌ای جهانی برای رسیدگی به اختلافات بین ملل و تأکید بر اصل عدالت در روابط انسانی. بهائیان این اصول را صرفاً به عنوان آرزوهایی مبهم نمی‌بینند، بلکه آن‌ها را اصولی ضروری و کاربردی برای اداره امور افراد، جامعه و مؤسسات در نظر می‌گیرند.

شناخت نجابت و شرافت ذات انسان

پذیرش نسنجیده و وسیع این گزاره که نوع انسان به شکلی اصلاح‌ناپذیر، خودخواه و پرخاشگر است یکی از مهم‌ترین موانع رسیدن به صلح است. این فرض که دنبال کردن منافع شخصی منجر به رفاه می‌شود و پیشرفت انسان وابسته به رقابتی بی‌وقفه است، با بینش حضرت بهاء‌الله به چالش کشیده می‌شود. چنین باورهایی انسان را از برقراری یک سیستم اجتماعی صلح‌آمیز، مترقی، پویا و موزون ناتوان می‌سازد. یک سیستم اجتماعی صلح‌آمیز تنها با میدان دادن به ابتکارات فردی بر مبنای همکاری و تعاون به پیش می‌رود. خودخواهی و پرخاشگری، از حقیقت روح

"استقرار صلح جهانی نه تنها امکان دارد بلکه اجتناب‌ناپذیر است."

– بیت العدل اعظم

انسان به دور است و شکل تحریف شده آن است. آگاهی عمیق‌تر از طبیعت روحانی انسان، الهام‌بخش ایجاد روش‌ها و نظام‌هایی می‌شود که با کرامت ذاتی انسان همخوانی دارد و تعاون و همکاری را به جای رقابت و تضاد قرار می‌دهد.

تمدن مادی و معنوی

صلح واقعی بسیار فراتر از توقف جنگ است. برای ظهور یک تمدن جهانی مرفه از لحاظ مادی و معنوی

که مناسب سن بلوغ بشریت باشد، نیاز است که جنبه‌های مادی و معنوی زندگی انسان با هماهنگی پیش روند. به بیان حضرت عبدالبهاء: «مدتیت مادی از وسائط ترقی عالم انسانیت ولی تا منضم به مدتیت الهیه نشود نتیجه که سعادت بشریه است حصول نیابد.»

و در ادامه:

«مدتیت الهیه مانند سراج زجاج بی سراج تاریک است مدتیت مادیّه مانند جسم است ولو در نهایت طراوت

و لطافت و جمال باشد مرده است مدتیت الهیه مانند روح است این جسم به این روح زنده است و آلا جیفه گردد پس معلوم شد عالم انسانی محتاج به نفثات روح القدس است بدون این روح عالم انسانی مرده است و بدون این نور عالم انسانی ظلمت اندر ظلمت است.»

رفاه، ثروت و فقر

برای آن‌که ابعاد مادی و معنوی تمدن با هماهنگی به پیش روند، باید موضوع رفاه بازنگری شود. رفاه را نمی‌توان صرفاً به عنوان انباشتن ثروت در نظر گرفت. البته ابزارهای مادی برای پیشرفت تمدن ضروری هستند و همه مردم برای دستیابی به رفاه باید به این ابزارها دسترسی داشته باشند.

ثروت و فقر بیش از حد در جهان امروز، بیش از پیش غیرقابل توجه شده است. در تولید، توزیع و بهره‌برداری از ثروت و منابع، یک جنبه اخلاقی وجود دارد که باید در ساختار متعادل‌تر اقتصادی و رفتار داوطلبانه افراد انعکاس یابد. با ظهور الگوهای جدید، منابع مادی نیز به طور فزاینده‌ای برای تسهیل دسترسی عمومی به دانش و تعالی و تهذیب زندگی در کل جامعه به کار گرفته می‌شود.

- جستجوی حقیقت به طور مستقل
- نوع بشر یک خانواده است
- ترک همه تعصبات

- لزوم هماهنگی علم و دین
- برابری زنان و مردان
- تعلیم و تربیت عمومی
- وحدت زبان (پذیرش یک زبان کمکی جهانی)
- از میان بردن فقر مفرط و ثروت بی‌اندازه

- تشکیل محکمه‌ای جهانی برای رسیدگی به اختلافات بین ملل
- تأیید عدالت به عنوان اصل حاکم در امور انسانی

سازمان‌دهی مجدد روابط میان افراد، جوامع و مؤسسات

همان‌طور که بشریت به بلوغ جمعی خود نزدیک می‌شود، نیاز به درک جدیدی از روابط بین افراد، جوامع و مؤسسات نیز بیشتر احساس می‌گردد. وابستگی و اتکای متقابل این سه شرکت‌کننده در پیشرفت تمدن باید به رسمیت شناخته شود. گزاره‌های قدیمی نظیر این که مؤسسات خواهان اطاعت و افراد خواهان آزادی هستند، باید با مفاهیم عمیق‌تری مثل نقش مکمل این دو نهاد در ساختن یک دنیای بهتر جایگزین شود.

اگر بپذیریم افراد، جوامع و مؤسسات، سه شرکت‌کننده در بنای تمدن جدید هستند و بر این اساس عمل کنیم، امکانات زیادی برای شادی و امیدواری بشر فراهم می‌شود. این بینش، محیط جدیدی می‌آفریند که در آن سعی در سلطه‌گری، جای خود را به کوشش برای به منصه ظهور در آوردن قدرت حقیقی روح انسانی مثل عشق، وحدت در عمل و عدالت می‌دهد.

ارتباط هماهنگ با طبیعت

بلوغ نژاد بشر مستلزم تغییرات اساسی در ساختار جامعه است؛ تغییراتی که به طور کامل وابستگی متقابل تمام عناصر و روابط متقابل با محیط طبیعی را منعکس می‌کند و جامعه را پایدار نگه می‌دارد. چنین تحولاتی باید با دگرگونی گسترده در نگرش و رفتار انسان‌ها همراه باشد. برای حفظ بقای بشر لازم است زندگی درونی او نیز مانند محیط اطرافش دوباره شکل بگیرد.

ثروت و شگفتی‌های زمین، میراث مشترک همه مردم است و همه انسان‌ها مستحق دستیابی عادلانه به این منابع هستند. این که نظم فعلی جهان نتوانسته از محیط زیست در برابر آسیب‌های ویرانگر محافظت نماید غیرقابل انکار است.

جامعه، ارزش مطلق را در گسترش و تملک بیشتر، تولید مستمر خواسته‌ها و لذت بردن از آن‌ها می‌داند و واضح است که چنین اهدافی پایدار نیستند.

ایجاد الگوها و ساختارهای جدید

همان‌طور که در آموزه‌های حضرت بهاء‌الله آمده است، باید در افراد و ساختارهای اجتماعی در هر سطحی، از خانواده گرفته تا نهادهای جهانی تغییراتی گسترده رخ دهد. به فرموده حضرت بهاء‌الله: «مقصود از هر ظهور ظهور تغییر و تبدیل است در ارکان عالم سزاً و جهرأ ظاهراً و باطناً». بهائیان و همه افرادی که دیدگاه حضرت بهاء‌الله را پذیرفته‌اند، به صورتی روشمند فعالیت می‌کنند تا هسته اصلی تمدن الهی را بسازند و الگوهای جدید زندگی فردی و جمعی و ساختارهای این سازمان نوین را ایجاد نمایند.

هدف از پیشرفت انسان، رسیدن به یگانگی نوع بشر است که باید به عنوان اصلی اساسی در نظر گرفته شود. وحدت در کثرت، حالت و مرحله‌ای نیست که بتوان با حل همه مشکلات به آن رسید؛ بلکه ابزاری برای حل مشکلات است و تحولات عمیق اجتماعی را پدید می‌آورد. با فعالیت‌های پیوند دهنده‌ای نظیر جامعه‌سازی، اقدام اجتماعی و گفت‌وگوهای عمومی که با طبیعت بشری هماهنگ هستند، تجربه جامعه بهائی شیوه‌های جدیدی را آزموده که توان بالقوه روح عصر کنونی را نشان می‌دهد.

دعوت به صلح

در سال ۱۹۸۵، بیت‌العدل اعظم در بیانیه‌ای با عنوان «وعدۀ صلح جهانی» خطاب به مردم جهان می‌گوید که همه بهائیان از هرکجای این عالم، صمیمانه و صادقانه مشتاق آن هستند که به افرادی بپیوندند که با حسن نیت، وظیفه خطیر ساختن بنیان‌های یک جهان عادلانه، متحد و پایدار را دنبال می‌کنند.

«چون به اهمیت عظیم وظیفه‌ای که اکنون پیش روی تمامی جهان قرار دارد می‌اندیشیم، با کمال خضوع سر تعظیم به پیش‌گاه خالق متعال فرود می‌آوریم، خالق که با محبت بی‌منتهاش جمیع بشر را از یک سلاله خلق فرمود، جوهر ثمین حقیقت انسانی را در او به ودیعه نهاد، به شرف هوش و دانایی و کرامت و جاودانگی مفتخر فرمود، و "انسان را از بین امم و خلائق برای معرفت و محبت خود که علت غایی و سبب خلقت کائنات بود اختیار نمود.»

«ایمان راسخ ما بر آنست که انسان "برای اصلاح عالم خلق شده" و "شئون درنده‌های ارض لایق انسان نبوده و نیست" و کمالات و فضایی که شایسته مقام شامخ انسان است امانت‌داری، بردباری، رحمت، شفقت و مهربانی به تمام نوع بشر است. بر این باور تأکید می‌کنیم که باید در این یوم موعود مقام و رتبه انسان ظاهر شود، قوا و استعدادات مکنونه‌اش به منصه ظهور رسد، سرنوشت درخشانش به خوبی آشکار گردد و فضایل عالی فطری‌اش به عرصه شهود درآید.

اینست انگیزه و منشأ ایمان راسخ ما بر اینکه صلح و یگانگی مقصدیست ممکن الحصول که نوع انسان تلاش‌کنان به سوی آن پیش می‌رود.»

«هم‌زمان با تحریر این سطور، ندای مشتاقانه بهائیان را می‌توان شنید که با وجود مظلومی که هنوز در زادگاه آیین خویش متحمل می‌شوند با امید تزلزل‌ناپذیر خویش بر این باور شهادت

می‌دهند که بر اثر قوای تقلیب‌کننده ظهور حضرت بهاء‌الله که مؤید به تأییدات الهی است، وقت تحقق قریب الوقوع رؤیای دیرینه بشر برای صلح و آرامش اکنون فرا رسیده است. لذا آنچه با شما در میان می‌گذاریم تنها رؤیایی در قالب الفاظ نیست: ما قدرت اعمال منبعث از ایمان و فداکاری را فرا می‌خوانیم؛ ما تمنای مشتاقانه هم‌کیشان خویش در سراسر جهان برای حصول صلح و اتحاد را بیان می‌داریم؛ ما به همه مظلومانی می‌پیوندیم که قربانی تعدی و تجاوزند، به همه کسانی که در آرزوی پایان یافتن دشمنی و نزاعند، به تمامی نفوسی که تعلق‌شان به اصول صلح و نظم جهانی سبب ترویج مقاصد عالی‌های می‌شود که خالق مهربان، نوع انسان را برای آن خلق فرموده است.»

«به منظور ابراز اطمینان عمیق خود از استقرار صلح، این وعده محکم و مؤکد حضرت بهاء‌الله را حسن ختام این نوشتار قرار می‌دهیم:

"این منازعات بی‌ثمر و جنگ‌های مهلک از میان برخیزد و صلح اکبر تحقق یابد."

قدم در مسیر خدمت

جامعه جهانی بهائی، جامعه‌ای گرم و دوستانه، پویا، متنوع و پذیرا است. از شما دعوت می‌کنیم همراه ما شوید تا با هم یاد بگیریم چگونه تعالیم حضرت بهاء‌الله جهان را تغییر می‌دهد.

ما از شرکت‌کنندگان با هر پیشینه‌ای استقبال می‌کنیم تا:

- به حلقه‌های مطالعه بپیوندند (درس اول: «تأملاتی بر حیات روح انسانی»). گروه‌های جدید همواره تشکیل می‌شوند
- به کلاس کودکان بپیوندند.
- به برنامه توان‌دهی روحانی و اخلاقی نوجوانان بپیوندند. (برای سنین ۱۲ تا ۱۵ سال)
- در یک دوره‌ی دوستانه در جلسات دعا شرکت کرده یا میزبان آن شوند.
- از پروژه‌های خدماتی بهائیان در محله اطراف خود مطلع گردند.

برای شروع، با بهائیان در جامعه محلی خودتان تماس بگیرید:

bahai.org/national-communities/

ت‌یاس به رتشیب تاعلاط ابسک ی‌ار ب bahai.org .ت‌یاسه کنرم

برای کسب اطلاعات بیشتر

وبسایت‌ها

bahai.org

وبسایت بین‌المللی جامعه بهائی

bahai.org/national-communities

وبسایت‌های ملی جامعه بهائی

bahai.org/library

تعدادی از آثار حضرت بهاء‌الله، حضرت باب، حضرت عبدالبهاء، حضرت شوقی افندی و همچنین پیام‌های بیت‌العدل اعظم. می‌توانید این آثار را به صورت رایگان از کتابخانه مراجع و آثار بهائی دانلود کنید.

کتاب‌های بهائی به صورت چاپی، صوتی و الکترونیکی از طریق بسیاری از کتاب‌فروشی‌ها و فروشگاه‌های آنلاین در دسترس هستند. همچنین می‌توانید آن‌ها را از طریق مراکز انتشارات بهائی در سراسر جهان سفارش دهید؛ برخی از این مراکز عبارتند از:

bahai bookstore.com

سرویس توزیع کتب بهائی آمریکا

bahai books.com.au

انتشارات بهائی استرالیا

bahai publishing trust.in

انتشارات بهائی تراست (Trust) در هندوستان

bahai books.org.uk

کتاب‌های بهائی در انگلستان

bahai.es/editorial

مقالات بهائی در اسپانیا

bookstore.bahai.ca

سرویس توزیع کتب بهائی در کانادا

پیشنهاد برای مطالعه

منتخباتی از آثار حضرت بهاء‌الله

آثار منتخب حضرت بهاء‌الله با موضوعات مهمی چون رشد روحانی، عدالت، صلح، وحدت بین نژادها و همه مردم جهان، تحولات فردی و اجتماعی.

کلمات مکنونه

کتابی از بیانات کوتاه حضرت بهاء‌الله که بازتابی از جوهر تعالیم روحانی پیامبران الهی است.

مفوضات

مجموعه‌ای از سخنان حضرت عبدالبهاء «بر سر میز غذا» که طیف وسیعی از مسائل معنوی، فلسفی و اجتماعی را در برمی‌گیرد.

آئین بهائی آئین فراگیر جهانی

نویسنده ویلیام. اس. هچر و جی. داگلاس
مارتین

مقدمه‌ای جامع درباره ریشه، توسعه و تاریخ
اخیر آئین و جامعه بهائی.

Bahá'u'lláh: A Short Biography

by Moojan Momen

A concise yet comprehensive survey of the life, works, and teachings of Bahá'u'lláh.

God Speaks Again

by Kenneth E. Bowers

An accessible and engaging introduction to the history, teachings, and present activities of the Bahá'í Faith.

The Bahá'í Faith: The Emerging Global Religion

by William S. Hatcher and J. Douglas Martin

A comprehensive introduction to the origins, development, and recent history of the Bahá'í Faith and its worldwide community.

 BAHÁ'Í PUBLISHING

ISBN 978-1-61851-176-8
90000
9 781618 511768

